

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

THE REMAKE

EVE MARIAN

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

YENİDEN YAPIM

Eve Marian

Paige Yayıncılık

Telif hakkı © 2022 Eve Marian Tüm

hakları saklıdır

Bu kitapta anlatılan karakterler ve olaylar kurgudur. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle herhangi bir benzerlik tesadüfidir ve yazarın niyetinde değildir.

Şirketlerin ürünlerini ayırt etmek için kullandıkları isimler genellikle ticari marka olarak kabul edilir. tüm marka ve ürün isimleri, ilgili sahiplerinin ticari isimleri, hizmet markaları, ticari markaları ve tescilli ticari markalarıdır. Yayıncılar ve kitap, bu kitapta bahsedilen herhangi bir ürün veya satıcıyla ilişkili değildir. Kitapta atıfta bulunulan hiçbir şirket bu kitabı onaylamamıştır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, yayıncının açık yazılı izni olmadan, elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt veya başka herhangi bir şekilde çoğaltılamaz, bir erişim sisteminde saklanamaz veya herhangi bir biçimde iletilemez. yayıncının açık yazılı izni olmadan çoğaltılamaz, erişim sisteminde saklanamaz veya iletilemez.

ISBN-e-Kitap: 978-1-7780262-3-2

*Hayatta ve aşkta ikinci bir şans hayal eden herkese. Bu
kitap sizin için.*

İçindekiler

Başlık	
Sayfası	Telif
Hakkı	
Adanma 1	
2	
3	
4	
5	
6	
7	
8	
9	
10	
11	
12	
13	
14	
15	
16	
17	
18	
19	
20	
21	
22	
23	
24	
25	
26	
27	
28	

[29](#)

[epilog](#)

[Teşekkür Yazar Hakkında](#)

[Bu Yazarın Kitapları](#)

Grace

Konuşma sesleri etrafımda uğulduyordu, ben de onları uzaklaştırma dürtüsüyle mücadele ediyordum. Masamda oturmuş, backspace tuşuna basarak e-postamın son cümlesini sildim. Muhasebe departmanındaki bazı meslektaşlarım daha önce ofis mobilyalarını geri çekmişlerdi, böylece altındaki benekli gri vinil daha fazla görünür hale gelmişti. Şimdi o plastik zeminde gülüşüyor ve sohbet ediyorlardı, ama ben dizüstü bilgisayarına bakarken kaşlarımı çatıttım.

Bu ifade doğru değil, değil mi? Raporu tekrar kontrol etmeliyim.

İş arkadaşım ve en iyi arkadaşım Omar, bir tabak dolusu kekle birlikte bölmemin kenarına eğildi. "Hâlâ çalışıyor musun?" diye sordu. Sesindeki suçlayıcı ton, cevap vermeyi gerektiriyordu.

"İki dakikaya ihtiyacım var," dedim, çilek ve vanilyalı pastasının tatlı kokusuna rağmen gözlerimi ekrandan ayırmadan.

O içini çekti. "Grace, bu bir parti. Bazen kendini bırakıp anın tadını çıkarmalısın."

"Oh, lütfen. Bu bir emeklilik partisi. Ve benim peşinde olduğum pozisyonun sahibi olan kişi için, hatırlatmama izin verin." İçgüdüsel olarak, gözlerim elinde iki içki tutan yaşlı adam ve onun yanında, geçici parti pistinde duran kızıl saçlı kadına kaydı. Kadın güldü ve içkisini yanında duran beşinci kattaki avukatlardan birinin üzerine döktü. Öyle görünmese de, Faith Allens benim en büyük rakibimdi ve benim peşinde olduğum iş için yeterince nitelikli tek kişiydi. Gözleri benimkilere çarptığı anlar dışında kaygısız görünüyordu, ama o anlarda bana saldırmaya hazır bir engerek yılanını hatırlatıyordu.

Omar bakışlarımın daldığını fark etmiş olmalı ki, "Onlar ona kıdemli denetim müdürü pozisyonunu veremezler. Sen daha uzun süredir buradasın" diye ekledi.

Başımı salladım ama Omar'ın sadece beni teselli etmeye çalıştığını biliyordum. Delmar & Tuch'un terfilerle ilgili resmi bir politikası yoktu, bu yüzden Faith'ten daha fazla deneyimim olduğu için bu pozisyona atanacağım garanti değildi. Herkes onun ortaklarla sohbet etmek ve öğle yemeği yemek için fazladan saatler harcadığını biliyordu, ben ise tuvalet molası için bile ofisimden neredeyse hiç çıkmıyordum.

"Hafta sonuna kadar bir sonraki projemizi bitirebilirsem, ortakları etkileyeceğimi biliyorum. Bu şirketteki herkesten daha fazla denetim tamamlamış olacağım. Bu terfiyi hak ettiğime dair kimsenin kafasında şüphe kalmasını istemiyorum."

Omar derin bir nefes aldı, ama mükemmel şekillendirilmiş saçları hiç bozulmadı. "Partide iş hakkında konuştuğumuza inanamıyorum. Rahatlamalı ve eğlenmelisin. Gel, benimle bir içki iç."

Siyah klavyeden parmaklarımı kaldırarak, bunun neden kötü bir fikir olduğunu sıraladım. "Birincisi, bugün şoförlük yapacağım. İkincisi, geç saatlere kadar kalamam. Bundan sonra hemen eve dönmem gerektiğini biliyorsun."

"Peki," diye homurdandı ve yanıma bir sandalye çekti.

"Ben çalışırken benimle kalmak zorunda değilsin."

"Oh, kalmıyorum. Çünkü artık çalışmıyorsun." Dizüstü bilgisayarımın ekranını aşağı itti ve ince siyah ofis sandalyemi ona dönük olacak şekilde çevirdi.

"Omar!"

Bana kaşlarını kaldırdı ve yüzündeki kararlılıktan bu tartışmayı kaybettiğimi anladım.

Omar doğrudan bana bakarak gülümsedi. "Böyle daha iyi."

Gözlerimi devirdim ve parmaklarımı saçlarımın arasından geçirdim. Omar beni saçımı bob kesim yapmaya ikna etmişti ve ben de bundan hoşlanıyordum.

"Dikkatini başka yere yöneltmen lazım," dedi Omar, telefonunu çıkararak. "Eminim ilgini çekecek bir dedikodu bulabilirim." Cevap vermediğimde, başını kaldırıp telefonumu tuttuğumu fark etti. E-posta yazdığımı biliyor muydu bilemedim, ama yine de telefonumu aldı ve masamın üzerine yüzüstü çevirdi. Sinirli bir şekilde iç geçirdim ama dikkatimi ona verdim.

"Crawford kardeşlerin ne yaptığını gördün mü? Colton evli tabii ki, ama Luke altıncı sayfada. Şuna bak

Şuna bak." Ekranındaki resme göz attım ve midem bulandı.

Aman Tanrım. Dünyadaki onca insan arasından!

Hâlâ aynı dağınık açık kahverengi saçları ve yeşil gözleri vardı, elbette. Ama o gülümseme, o *"hiçbir şey umurumda değil"* gülümsemesi, Omar'ın telefonunu alıp 7,5 cm'lik topuklu ayakkabımla milyarlarca parçaya ayırmak istememe neden oldu.

"Ah tatlım, o dudağı daha sert ısırırsan kanatırsın," dedi Omar sırtarak. "Al, al şunu." Telefonu bana doğru itti, ama ben ellerimi kaldırdım.

"O yüzünü bana yaklaştırmaya cüret etme," dedim. O güldü. "Ne oldu sana?"

"O adam lise yıllarında hayatımı cehenneme çevirdi. Koridorlarda yürürken, arkamdan bana taktığı o korkunç lakabı fısıldayan biri mutlaka olurdu."

"Takma ad mı? Belki de senden hoşlanıyordu?"

Ona baktım. "Hayır. Hoşlanmıyordu."

"Takma adın neydi?"

Dudaklarımı büzüştürdüm ama tek kelime etmedim. O takma adı söyleyemedim.

"Hadi ama Grace. Bana söyleyebilirsin. Grace Sweeney gibi tatlı bir isimden nasıl bir takma ad uydurdu?" Geriye yaslandı ve tatlısından bir ısırık aldı.

Ağzımı açıp kapattım, dudaklarımı sıkıştırdım, Omar'a takma adı söylemekle bunun aptalca olduğunu fark etmek arasında gidip geldim. Vazgeçip ona söyledim. "Birinci sınıftan mezuniyete kadar herkes bana *Meany Sweeney* derdi." Hatta okulda çocukların kullandığı alaycı ses tonuyla kelimeleri telaffuz ettim.

Omar kekini yutarken neredeyse boğuluyordu ve çatalını nazikçe masaya bıraktı. "Özür dilerim," dedi. "Meany Sweeny mi dedin?"

Gözlerimi kısarak ona baktım. "Bunu sana en büyük gizlilik içinde söylüyorum. Neredeyse on yıldır kimse bana öyle demedi."

"Ah, tatlım," dedi Omar, kolumu okşayarak. "Bunca yıl sonra hala onu bunun için nefret edemezsin, değil mi?"

"Anlamıyorsun. Mesele sadece isim değildi. Herkes Luke'u severdi. Herkes onun onayını isterdi. Eğer senden nefret ederse, o zaman kimse kapmak istemeyeceği bir hastalık gibi olurdun. Kimse benimle konuşmazdı.

yeni öğrenciler hariç, beni terk etmeleri ya da sosyal ölümle karşı karşıya kalacaklarını anlayana kadar. Sen uzun zamandır güvendiğim ve yakınlaştığım ilk kişisin."

"Ben karşı konulmaz biriyim ve hiçbir şey beni senden uzak tutamaz. Meany Sweeney gibi korkunç bir lakap bile.

İnledim. "Lütfen bir daha söyleme. Sana yalvarıyorum."

"Söylemeyeceğim," dedi. "Ama ona hala kızgın olamazsın, değil mi?"

Sadece lakabı yüzünden ona kızgın değildim. Luke Crawford, ona en çok ihtiyacım olduğunda beni terk etmişti. Ama bunu Omar'a söyleyemezdim.

Cevap vermediğimde, Omar elimi tuttu. "Grace, sen güzel, başarılı, zeki bir kadınsın ve bir gün bu şehrin en büyük muhasebe firmasının ortağı olacaksın. Hala liseden birine kızgın olamazsın."

"Oh, öyleyim," diye gülmeden güldüm. "Luke Crawford'u bir daha görürsem, benimle tanıştığı günü pişman olacak."

Omar'ın gözleri fal taşı gibi açıldı ve bana yan bakarak, "Şaka mı yapıyorsun, ciddi misin, anlayamadım," dedi.

"Ben..."

Telefonumun zil sesi sözümü kesti. Lorna'dan bir mesaj gelmişti: Grace, hemen eve gelmelisin.

"Gitmem gerek," dedim, sandalyemi geri çekip Omar'ın yanındaki ceketimi aldım.

"Ne oldu?" diye sordu ve benimle birlikte ayağa kalktı.

"Evde bir şey oldu. Bu kadar erken ayrılmak zorunda kaldığım için üzgünüm Omar, ama seni şimdi eve götürmem gerekiyor."

Omar başını salladı. "Taksiyle giderim. Sen git. Beni merak etme."

Uzanıp yanağına bir öpücük kondurdum. "Teşekkür ederim," diye fısıldadım. Sonra, asansörün yanındaki kalabalık insanları iterek, girişi geçip otoparka ulaştım.

Yumruğumu sıkarak korkularımı yatıştırmaya çalıştım. Lorna ne olduğunu söylememişi ve belki de ben aşırı tepki veriyordum.

Apartmanımın girişine vardığımda, yavaş asansörü ve dokuzuncu kata kadar süren uzun yolculuğu lanetledim. Sonunda kapımı açtığımda, on beş dakika yerine bir saat geçmiş gibi hissettim.

"Lorna!" diye bağırdım.

"Buradayım," diye yatak odasından seslendi.

Küçük dairede koşarak ilerlerken, yatak odasının kapısına ulaştığımda tökezledim. "Anne," dedim nefes nefese.

"Oh, Grace. Lorna'ya seni aramamasını söylemiştim." Annemin beni rahatlatmak için gülümsediğini biliyordum, ama bu, sol yanağında oluşan morluğu görmezden gelmemi sağlamadı.

"Ne oldu?" diye sordum, Lorna'ya dönerek.

Minyon esmer kız ellerini ovuşturdu, ama gözlerindeki endişe beni rahatlatı. "Bir çarpma sesi duyduğumda o zaten yataktaydı," dedi. "Odasına koştum ve onu yerde kanlar içinde buldum. Çok üzgünüm."

"Senin suçun değil, Lorna," dedi annem. "Kızımın şok olmuş yüzü seni korkutmasın." Yataktaydı ve çarşaf, zayıf vücudunu örtüyordu.

Kafamı salladım ve yüzümü düzeltmeye çalıştım. "Anne, ne yaptın?" "Sadece tuvalete gitmeye çalışıyordum. Bu bir suç mu?"

Çıglık atmak istediğim için sakinliğimi korumak için gözlerimi kapattım. "Hayır, tabii ki değil," dedim. "Ama yataktan kalkmak istediğinde Lorna'yı çağırman gerektiğini biliyorsun. Kendi başına yapamayacak kadar zayıfsın."

Annemin gülümsemesi kayboldu ve çenesi sıkıldı. "Ben zayıf değilim," dedi. "Sadece bir kazaydı ve sen aşırı tepki veriyorsun."

İç geçirdim. O da benim kadar inatçıydı. "Tamam anne. Sana ağrı kesici getireyim, hemen dönerim."

Olanları inkar etmeyi bırakmasını istiyordum. Hastaydı ve iyileşmek için böbrek nakli gerekiyordu.

Mutfak dolabını sertçe kapattım ve annemin muhtemelen duyduğunu bilerek yüzümü buruşturdum. Neyse. Artık ne kadar üzgün olduğumu duyması umurumda değildi. Kızgındım. Bu adil değildi. Hiç rahat bırakılmadık. Hiç.

Annem beni tek başına büyüttü. Özel lisede okumaya devam etmek ve bursumu korumak için diğer çocuklardan iki kat daha fazla çalışmak zorundaydım. Sonra, üniversitenin son yılında, doktorlar bize daha ucuz ilaçların artık işe yaramadığını söyledikten sonra, tıbbi masraflarını ödemek için şehirdeki en büyük muhasebe firmasında bir iş bulmam gerektiğini fark ettim.

bulmam gerektiğini anladım. Ve şimdi yeni ilaçlar da artık işe yaramıyor gibi görünüyordu.

Bu sefer işe yarayacağını düşünseydim, boğazım ağrıyana kadar bağırırdım.

Bunun yerine, başımı mutfak masasına koyup soğuk yüzeyin sinirlerimi yatıştırmasına izin verdim. Pozitif kalmalıyım. Delmar & Tuch'ta çalışıyordum. Kıdemli denetim müdürü pozisyonuna adaydım ve bir gün annem için daha iyi ilaçlar ve nakil masraflarını karşılayacak kadar para kazanacaktım.

Kendimi motive ettikten sonra masadan kalktım ve yatak odasına doğru yürüdüm. "Al bakalım anne." Ona hapları ve ardından yatağının yanındaki bir bardak suyu uzattım.

"Teşekkür ederim tatlım," dedi suyu bir yudum aldıktan sonra. "Parti nasıldı?"

Zayıf bir gülümsemeyle "Harikaydı. Çok eğlenceliydi" dedim.

Gülümsemesi bir tarafa kaydı ve başını salladı. "Beni kandıramazsın Grace. Çok kötü vakit geçirdin. Değil mi?"

"Kötü değildi."

"Biriyle tanıştın mı?"

"Hayır, anne." Annem sürekli bana birini ayarlamaya çalışıyordu. Hafta sonu plan yapmadığım zamanlarda alını kırışır ve bana üzgün, köpek yavrusu gibi bakardı. Benim için endişelendiğini biliyordum, ama şu anda başımda çok fazla sorun vardı ve flört etmeyi düşünecek durumda değildim.

"Peki ya Omar? O iyi bir genç beyefendi," dedi, gözleri parlayarak.

"O benden hoşlanmıyor anne. Zevklerimiz çok benzer."

Kaşlarını çattı. "Henüz erken. Partiye geri dön ve biraz eğlen. Annenle evde kalmazsın."

"Sorun değil. Zaten yapmam gereken işler var. Beni korkunç bir akşamdan kalmalığın kurtardın."

"Ah, tatlım. Keşke bir kez olsun akşamdan kalmanın nasıl bir şey olduğunu bilseydin." Sanki ben gençken onu daha fazla hayal kırıklığına uğratmamışım gibi üzölmüş gibi başını salladı. Yüzündeki hoşnutsuzluğa burun kıvırdım.

"İyi geceler anne." Yatağının başucundaki lambayı kapattım.

"İyi geceler, tatlım." Gözlerini kapattı ve başı yastığın kenarına düştü.

Lorna beni odadan dışarıya kadar takip etti. "Teşekkürler, Lorna," dedim. Onu işe almak, uzun zamandır verdiğim en iyi karardı. Annemin evde yalnız kalacağını bilerek çalışamazdım. "Pazartesi görüşürüz?" "Görüşürüz." Ceket askısından çantasını aldı. "Annen haklı, biliyorsun. Daha az çalışmaya çalışmalısın. Yarın akşam annenle kalmaktan memnuniyet duyarım, böylece sen dışarı çıkabilirsin. Bunu hak ediyorsun

bunu hak ediyorsun, Grace."

"Teşekkürler, Lorna. Ama gidecek bir yerim yok."

Gözleri üzgün görünüyordu, ama benim için sorun değildi. Evde iyi bir kitap, bir galon dondurma ve sıcak bir espresso ile oturmak, cumartesi gecemi geçirmek istediğim tam da buydu.

Lorna'nın arkasından kapıyı kilitledikten sonra annemi kontrol ettim. Vücudu yana doğru eğilmişti ve hafifçe horluyordu. Battaniyeyi omuzlarına örterken, son birkaç ayda ne kadar zayıfladığını fark etmeden edemedim. Zaman azalıyordu.

Kararlı bir şekilde mutfağa geri döndüm ve dizüstü bilgisayarımı açtım. Asistanım şimdiye kadar bir sonraki denetimimi e-postayla göndermeliydi. Hafta sonu öncesinde almayı sevdiğimi biliyordu. Ah, işte oradaydı, Jackson'dan bir e-posta.

Bir sonraki denetimim için şirketi araştırmaya başlamadan önce kahve içmem gerekiyordu. O şık espresso makinelerinden bir tane vardı, ama bu gece bir demlik kahve yaptım. Uzun bir gece olabilirdi.

Kahveyi demlemeye bıraktıktan sonra koltuğuma oturdum ve e-postayı açtım. Bla bla bla, ah, işte burada:

"Grace," diye başlıyordu Jackson'ın e-postası. "Bir sonraki denetim şehir merkezinde olacak. Şirketin adı Crawford Corporation."

Adres ve park yeriyle ilgili başka bir cümle daha vardı, ama aklım şirketin adında takılmıştı. Crawford Corporation.

Hayır. Olamazdı. Bir tür tesadüf olmalıydı.

Çılgınca şirketin adını tarayıcıma yazdım ve ilk sonuç şirketin web sitesiydi. Mümkün olduğunca hızlıca göz gezdirdim ve Hakkımızda sayfasını okudum. CEO Colton Crawford'un bir fotoğrafı vardı. Aynı huysuz çocuk gibi görünüyordu.

Liseden hatırladığım kadarıyla. Kardeşi Ryan'ın da bir fotoğrafı vardı. Panik içinde sayfayı aşağıya kaydardım, ama Luke'un fotoğrafı yoktu. Belki kardeşleriyle çalışmıyordu. Belki de bütün gün yatakta kalıp, Karayip adalarına seyahat etmekten başka bir şey yapmıyordu. Bunu hayal edebiliyordum.

Kalbim yavaşladı ve derin bir nefes aldım. Korku geçene kadar ne kadar endişeli olduğumu fark etmemiştim. Hemen sonuca varmış ve aşırı tepki vermiştim. Luke pazartesi günü orada olmayacaktı. Endişelenecek bir şey yoktu.

Bu denetimin sorunsuz geçmesi gerekiyordu ve Luke'u öldürmek patronlarımı memnun etmeyecekti. Ama kendimi çok daha iyi hissettirecekti. Orada olmayacağı ve bu fırsatı kaçıracağım için biraz hayal kırıklığına uğrayarak kaşlarımı çattım.

Bu hayal kırıklığı, Luke'u tekrar görmek istememle hiçbir ilgisi yoktu.

Luke

Mmm, bu iyi, ama yeterince baharatlı değil.

Acı biber tozunu aldım ve yumurtaların üzerine dikkatlice birkaç tutam serptim.

Biraz süt ekledim, bir de soğan tozu eklesem iyi olur diye düşündüm.

Ekstra malzemeleri ekledikten sonra hepsini karıştırdım ve bir ısırık daha aldım.

İşte bu. Mükemmel.

"Aman Tanrım, ne pişiriyorsun? Kokusu koridordan geliyor." On ikinci katın resepsiyonisti Erika, masasından hemen aşağıdaki koridorda bulunan personel yemekhanesine kafasını uzattı.

"Sadece biraz ırpılmış yumurta ve pastırma. İster misin?" Yumurtaları iki tabağa koydum ve daha önce kızarttığım pastırmayı ekledim.

Erika yanıma geldi ve derin bir nefes aldı. "Luke, neden seni Crawford Corp'ta nadiren görüyoruz? Personel sana ihtiyaç duyuyor," diye takıldı.

"nk takım elbise ve kravat giymekten nefret ediyorum. Ayrıca o zaman kardeşim Colton gibi mutsuz bir pislik olurdum."

"Artık o kadar mutsuz değil," dedi Erika, bana göz kırparak.

"Tanrı Frannie'yi korusun," dedim. "O bir azize. Onunla nasıl katlanıyor bilmiyorum."

"O harika ve çok sabırlı," dedi Erika. Erika'nın Frances'in en iyi arkadaşı ve kardeşimden sonra en büyük destekçisi olduğu belliydi.

"Peki, burada ne yapıyorsun? Güzel bir kahvaltı hazırlamanın dışında," dedi, yumurtaları tadarak. Gözlerini kapattı ve i geçirdi.

çok hoşuma gitti. Erika'nın zaten bir sevgilisi olması çok kötüydü. Ama yine de kendimi tutamadım.

"Bu hafta sonu ne yapıyorsun?" diye sordum ve tabağına biraz daha yumurta ekledim.

Bana parmağını salladı. "Oh, beni kışkırtma Luke," dedi gülerek. "Bunu yapabilecek tek Crawford sen olsan da."

"Onur duydum," dedim, Erika'nın hakkımdaki iyi düşüncesinden keyif alarak. "Ayrıca, eminim zaten planların vardır."

Öyleydi. Ama Erika gibi çalışkan bir kız için planlarımı değiştirdim.

Elini beline koyarak, "Hâlâ soruma cevap vermedin," dedi.

Unutmuştum. Beni daha çok neyin dikkatimi dağıttığını bilmiyordum, önümde duran güzel bir kadın mı, yoksa onunla yemek yemek mi? "Ne soruyordun?"

"Burada ne yapıyorsun?"

"Ah, o mu? Evet, muhtemelen bilinçaltım senin sorduğunu bile unutmak istedi."

O burun kıvrıdı ama bu doğrudu. "Burada çünkü kardeşlerim beni suçluluk duygusuna kapılmamı sağladılar. İşlerinde yardımına ihtiyaçları olduğunu ya da bunun gibi saçma sapan bir şey söylediler."

"Bu konuda pek heyecanlı görünmüyorsun."

"Fark etmediysen, ben şirket tipi biri değilim." Daha önce sandalyeye attığım kravatımı işaret ettim. "Toplantıya katılacağım, sonra da öğleden sonrasını kaçıracam."

"İyi şanslar," dedi Erika. "Colton, Frannie ile birlikte olduğu için artık o kadar mutsuz olmayabilir, ama aptal değil. Bundan kurtulamazsın."

Gülümsedim. "Aklımı koyduğum her şeyi başarabilirim."

Erika kurnaz bir gülümsemeyle başını kaldırdı. "Eminim yapabilirsin Luke. Bundan hiç şüphem yok." Başını salladı ve tabağı elinde tutarak odadan çıktı. Kahvaltısını bitireceğine sevindim ve gülümsedim.

"Luke," diye bağırdı Colton, koridorun diğer ucundaki ofisinden, ama sesi yeterince iyi duyuluyordu.

"Erika yanılıyor. O hala mutsuz," diye mırıldandım, kravatımı alıp ofisine doğru yürürken.

"Bağırdın mı?" Kapı çerçevesine yaslanarak kravatı boynuma doladım. Gözlerini kısarak iki kez burnunu çekti. "Yemek mi yapıyorsun?" Koyu renkli kaşları, inanamama hissiyle neredeyse saç çizgisine değecekti.

"Evet."

"Bu katta ocak yok. Nasıl yemek yapıyorsun?"

Omuz silkiyerek, "Bu sabah yanımda taşınabilir bir ocak getirdim" diye açıkladım.

"Ne?"

"Ocak gibi bir şey..."

"Ne olduğu umurumda değil," diye bağırdı. "Neden yemek yapıyorsun? Buraya çalışmaya geldin."

Gözlerimi devirdim. "Senin için çalışmıyorum, Colton."

"Bu yüzden bu toplantıya katılmanı istedim." Masasının önündeki siyah deri koltuğu işaret etti. "Otur lütfen."

"Ayakta kalmayı tercih ederim."

Bana baktı, ben de ona baktım. Neden inatçı davrandığımı bilmiyorum, sadece kardeşlerimle her şeyi bir rekabete dönüştürürdük.

"Sen bilirsin," dedi ve iç geçirdi. "Bak. Ryan ve ben sana yıllardır müsamaha gösteriyoruz."

Gözlerim fal taşı gibi açıldı ve bu hakaret karşısında neredeyse boğuluyordum. "Beni şımarttınız mı? Nasıl?"

"Senin istediğin gibi davranmana, özgürce yaşamana ve istediğin kadar parti yapmana izin verdik."

Artık yerleşme zamanı geldi, Luke.

"Bu ne demek, Colton? Evlenmemi mi istiyorsun?" "Hayır, hayır. Sadece amaçsızca oradan oraya dolaştığını söylüyorum."

"Crawford Corporation'da sana bir koltuk vermek istiyorum." "Burada bir koltuk istemiyorum. Sorduğun için teşekkürler."

Babamızdan miras kalan koyu renkli saçlarını eliyle taradı. "Babamız bize miras ve miras bırakmak için çok çalıştı. Hayatını umursamadan yaşayamazsın, Luke. Ben senin ailenim. Sana yardım etmeme izin ver."

"İş dünyasıyla ilgilenmiyorum. Ben senin gibi değilim, Colton. Ryan gibi hukuk diplomam da yok. Üniversiteye gittim"

ama hiçbir şey ilgimi çekmedi. Anlıyor musun?"

"Hayır, anlamıyorum. Ama ne yapılması gerektiğini biliyorum. Bu yükü hep omuzlarımda taşıdım. Senin hiçbir sorumluluğun yoktu, ama bu değişecek."

"Neden bahsediyorsun?"

"Operasyonları devralmanı istiyorum."

Yüzüm boşaldığında, devam etti. "Büyük inşaat projelerini denetleyecek ve herhangi bir aksaklık olursa bana rapor vereceksin, sonra da birlikte çözüm bulacağız. Sahada neler olup bittiğini bana tam olarak anlatacak, güvendiğim birine ihtiyacım var. Ellerin her zaman becerikli olduğu için sorunları anlayacaksın."

Göz kırptım. "Sen de söylentileri duydun. Değil mi?" "Kes sesini."

Ben ciddiylim."

Hayal kırıklığıyla nefes verdim. "Şirket hakkında çok az şey biliyorum. Senin aradığın adam değilim Colton. Üzgünüm."

O ısrar etti. "Bu hafta denetçiler gelecek. Onlara ihtiyaçları olan her konuda yardımcı olmanı istiyorum. Bu, projelerimizi ve şirketi nasıl yönettiğimizi öğrenmen için iyi bir fırsat olacak."

"Peki ya senin aptalca *'Luke'a bir ders verelim'* oyununa katılmayı kabul etmezsem?"

"Bu bir oyun değil, Luke. Bu iş." Çenesi, her zaman patlamadan önce yaptığı o tuhaf tik hareketini yaptı.

Colton'a defalarca hayır demiştim ama o hala anlamıyordu. Beni hiç dinlemiyordu. Belki de bu işte ne kadar berbat olduğumu ona göstermeliyim. Eğer bu işi batırırsam, Colton çok kızacak, ama sonunda aile işiyle ilgilenmediğimi anlayacak ve beni rahat bırakacaktı.

Gülümsedim. "Tamam. Yapacağım."

"Bu Crawford ruhu," dedi, gülümsememe karşılık vererek. Sadece benim dudaklarım onunkinden biraz daha fazla kıvrıldı.

Bunun sonunda kim gülümsüyor olacak göreceğiz.

Colton saatine baktı. "Onlar olmalı," dedi, koridora bakarak.

Dönüp baktığımda, bize doğru yürüyen iki takım elbiseli kişi gördüm. Çizgili lacivert pantolon ve ceket giymiş bir adam, dar siyah

kalem etekli ve beyaz ipek bluzlu bir kadının yanında yürüyordu. Kalçalarını sallama şekli, avuçlarımı kaşındırdı. Kısa siyah saçları kalp şeklinde yüzünü çerçevesiyordu ve yaklaşıırken iki koyu kaşı düz bir çizgi halinde uzanıyordu. Gözleri benimkilerle buluştu ve kısıldı.

O anda onu tanıdım.

Meaney Sweeney.

Burada ne halt ediyordu?

Beyaz bluzu hızlı nefes alıp verişiyile inip kalkıyordu ve burun delikleri genişlemişti. Benim hissettiğim kadar sinirli görünüyordu. İyi.

Meaney Sweeney'i on yıldır görmemiştim. Bu yeterince uzun bir süre değildi. Onu bir daha asla görmemeyi ummuştum.

"Günaydın. Ben Colton Crawford, bu da kardeşim Luke." Colton ikisiyle el sıkıştı. Takım elbiseli adam elimi sıkmak için uzandı. Bir sonraki hamlemi geciktirmek için, belki biraz fazla uzun süre elini sıktım. Tereddütte elini uzattı ve ben de onu korkutmaya hazırlanarak elini tuttum.

Küçük eli beklediğimden daha sert bir şekilde elimi sıktı ve kırmızı boyalı başparmağı acı verici bir şekilde cildime bastırdı. Gözlerim birden açıldı ve gülümsemesi bunun kasıtlı olduğunu gösterdi.

Oh, oyun başlasın, Sweeney!

Başparmağımla onun parmağını okşadım ve avucunun içinde parmağımı oynattım. O parmağını geri çekti. Hala onu tedirgin edebildiğim için mutluydum ve gülümsedim.

"Neden hepimiz toplantı odasına geçmiyoruz? Bu hafta dizüstü bilgisayarlarınızı kurup oradan çalışabilirsiniz." Colton bizi koridordan geçerek toplantı odasına götürdü. Büyük bir maun masa ve on iki beyaz deri sandalye odanın çoğunu kaplıyordu.

Sweeney beni iterek masanın başına oturdu, diğer denetçi ise onun yanına oturdu.

"Bu oda gayet uygun, teşekkürler," dedi dizüstü bilgisayarını açarken. "Daha önce istediğimiz dosyaları getirdiniz mi? Hemen başlamak istiyorum."

Gözlerini Colton'dan ayırmadı, ama hemen odaklanmadan önce gözlerinin benim yönüme kaydığını fark ettim.

"Luke size getirir. Denetim için sizin irtibat kişiniz olacak."

"Luke mı?" diye sordu, gözleri fal taşı gibi açıldı. "Onun burada çalıştığını bilmiyordum. Web sitesinde adı geçmiyordu."

"Beni araştırdın mı?" diye sordum, kaşlarımı kaldırarak.

"Bir sonraki denetimim için gerekli araştırmayı yapıyordum," diye tersledi.

Belki. Ama ben ikna olmamıştım. Meany Sweeney'nin hala beni öldürmek için farklı yollar düşündüğüne emindim. Gözleri benimkilerle her buluştuğunda bana attığı bakışlara bakılırsa, işkencemin her anından zevk alacaktı.

"Bugün onun ilk günü, ama Luke aile işine aşına." "Bay Crawford, bence ekibimizin biraz daha deneyimli biriyle çalışması en iyisi olur..."

"Otuz dakika."

"Kırk beş," diye gülümseyerek ona doğru fısıldadım.

"Özür dilerim," dedi sahte bir gülümsemeyle. "Kırk beş dakika." Colton kollarını kavuşturdu. "Endişenizi anlıyorum... Bayan?"

Yüzü dondu ve bana doğru bir bakış attı, söylemem için beni cesaretlendiriyordu. Ama ben kendimi tuttum.

"Sweeney," dedi. "Ve Bayan Sweeney."

Huh. Bunu düşünmemiştim. Meany Sweeney evli miydi? Her gece o keskin gözlerini başka bir erkeğe mi dikiyordu?

Zavallı herif.

"Doğru. Bayan Sweeney," dedi Colton, kendini düzelterek. "Kardeşıme sonsuz güvenim var ve ihtiyacınız olan her konuda size yardımcı olacağını biliyorum."

"Kesinlikle," dedim. "Size engel olmak... yani yardımcı olmak — elimden geldiğince yardımcı olmak benim için bir zevk olacak."

Kaşlarını çattı ve dolgun dudakları ekşi bir surat yaptı.

"Eminim kardeşiniz iyi olacaktır, Bay Crawford," dedi yanındaki muhasebeci. Gözleri ikimiz arasında gidip geliyordu. Kardeşimden mi yoksa Grace'den mi korktuğunu bilemedim. Her ikisinden de biraz korktuğuna bahse girerim ve bu garip durumdan kurtulmak istedi. Ona ve önümüzdeki hafta yaşayacağı şeylere acımıştım.

Grace iç geçirdi. "Peki. O zaman başlayalım. Olur mu?" Deri koltuğa yaslandı ve bacak bacak üstüne attı. Sweeney'nin

uzun bacakları olduğunu hatırlamıyordum. Her zaman bol kot pantolonlar ve eski moda kazaklar giyerdi.

"Bay Crawford!"

Naylon çorap mı giyyordu yoksa çıplak bacakları mıydı merak ettim.

Colton beni dirsekledi ve Sweeney'i işaret etti. "Sanırım sana sesleniyor."

Ben gülümsediğimde gözleri parladı. "Evet?"

"Geçen mali yılın tüm banka hesap özetlerine ihtiyacım var," dedi ve gülümsedi. "Hemen."

Colton gözlerini kısarak fısıldadı. "Siz ikiniz tanışıyor musunuz?" Sonra bana dönüp odanın diğer tarafına doğru itti. "Kahretsin. Onunla çıkmış mıydın? Görünüşe göre iyi bitmemiş."

"Hayır. Hiç çıkmadık ama aynı okula gittik."

"O zaman ona bir şey yapmış olmalısın, çünkü onun bakışlarıyla beni bile etkiledi." Omzumun üzerinden Sweeney'e baktı ve onaylayan küçük bir gülümseme attı.

"Onu bu kadar seviyorsan, neden bu denetimi devralmıyorsun?" diye önerdim.

"Hayır, kardeşim. Bu sefer sen öne çıkıp sorumluluğu üstleneceksin."

Kafamı salladım. Colton için çalışmadığım için sorumsuz olduğum anlamına gelmezdi. Ama o bunu asla böyle görmezdi. Buraya ait olmadığımı ona gösterene kadar.

"Sorun değil," dedim. "Hemen hallederim."

Denetçilere dönerek gülümsedim. "O belgeleri hemen getireceğim."

"Teşekkürler," dedi ve dizüstü bilgisayarını açtı.

Sonra oradan ayrılıp personel odasına doğru yürüdüm, omlet yapmak için hangi malzemeleri kullanabileceğimi düşünerek, Meany Sweeney ve görevim hakkındaki diğer düşüncelerimi geride bıraktım.

Grace

James tekrar saatine baktı.

"Ne kadar oldu, James?" diye sordum, dizüstü bilgisayarımdan gözlerimi ayırmadan.

"Bir saat," dedi. "Eminim her şeyi yerleştiriyordur."

"Crawford Corp bu denetimi aylar öncesinden biliyordu. Biz gelmeden önce her şeyi hazırlamış olmalılar." Sandalyeyi geriye itip mavi ışık gözlüklerimi çıkardım. "Onu bulup neden bu kadar uzun sürdüğünü sorayım."

Koridorda yürürken, Luke'u kabinlerin önünde dururken görmedim, resepsiyonda da yoktu. İçeride olup olmadığını kontrol etmek için ofislerin olduğu sıraya doğru yürüdüm. Colton en uçtaki en büyük ofiste masasında oturuyordu ama Luke'dan iz yoktu.

Sonra bir şey duydum.

Yumuşak bir uğultu, ardından tanıdık olmayan bir şarkıyı söyleyen bir adamın düşük bariton sesi geldi, ama melodi tanıdık geliyordu. Köşeyi döndüğümde, Luke'u elinde siyah bir spatula ve omzuna atılmış kravatıyla bir taşınabilir ocak önünde buldum. Tavada bir şeyi çevirdiğinde sırtının üst kısmındaki kasları gerildi ve gözlerim çıplak ön kollarında takıldı. Yemek yapmaya başlamadan önce kollarını sıvamış olmalıydı. Midem sıkıştı ve istem dışı tepkimden dolayı kendimi kötü hissettim.

Boğazımı temizledim.

O arkasını döndü ve geniş gülümsemesi hızla somurtkan bir ifadeye dönüştü. "Ah, sensin," dedi ve tekrar tavaına döndü.

"Ne yapıyorsun?" diye dişlerimi sıkarak sordum. "Ne yapıyormuşum gibi görünüyor, Bayan Sweeney?"

"İşini yapmıyormuşsun gibi görünüyor." Kollarımı kavuşturdum, yirmi sekiz yaşındaki Luke'un

Hiçbir şeyi ciddiye almıyordu. Neden alsın ki? Zengindi, yakışıklıydı ve herkes onu seviyordu. Bu iş dahil, hiçbir şey için çalışmak zorunda kalmamıştı. "Bize yardım etmiyorsan neden buradasın?"

"Omletini akışkan mı yoksa sert mi istersin?" diye sordu, tavaya bir tutam tuz atarken.

"Omleti sevmem. Yumurtayı çırpılmış olarak tercih ederim," diye düşünmeden cevap verdim. Kafamı salladım. "Luke, neden buradasın?"

Ocağı kapattı ve bir tabak aldı. "Buradayım çünkü siz, *Bayan Sweeney*, Colton'a bir şeyi kanıtlamama yardım edeceksiniz."

Yumurtaların tuzlu kokusu burnuma geldi ve onları tatmak istememden nefret ettim. "Ne kanıtlayacaksın? Bu işte berbat olduğunu mu?" diye tersledim.

Gözleri benimkilere dikildi ve gülümsedi.

Cidden! Bu yüzden mi dosyalara yardım etmek yerine mutfakta?

Luke Crawford hiç değişmemişti.

"Bak, bu işin senin için önemi olmadığını biliyorum, ama ben sorumluluklarımı ciddiye alıyorum."

"Sen her şeyi her zaman çok ciddiye alırsın," dedi kayıtsızca.

Gözlerimle ona bağışlamak isteseydim, bağırırdım. Ona ne kadar kibirli bir aptal olduğunu söyledim, ama ofiste sakinliğimi korumak zorundaydım. "On dakika içinde o finansal raporları masama koyun. Anlaşıldı mı, Bay Crawford?"

"Çok açık," dedi ve gülümsemesi gözlerine kadar ulaştı.

Topuklarımı döndürdüm ve personel odasından çıktım.

Kibirli, şımarık, tembel piç. Luke Crawford işte böyleydi. Kaderin onu tekrar yoluma çıkardığına inanamıyordum. Onu bir daha görmemeyi ummuştum, ama şimdi bu denetimi rekor sürede tamamlamamı engelliyordu. Bu sefer ona bu kadar kolay kurtulmasına izin vermeyecektim. Hayır. Bu sefer koridorlarda ya da dolabımın arkasında saklanmayacaktım. Karşı koyacaktım.

Birkaç dakika sonra, dizüstü bilgisayarımın başına geri döndüğümde, Luke bir elinde buhar çıkan bir tabak, diğer elinde birkaç kağıt tabakla toplantı odasına girdi.

"Kahvaltı getirdim," diyerek yemeği toplantı odasının masasının ortasına koydu.

"Teşekkürler, ama..."

James sandalyesini geri çekip "Tamam!" diye bağırarak sözümü kesti.

Luke'un gözleri odanın diğer ucunda benimkilerle buluştu ve sırtıttı. Sadece başımı salladım, Luke'un değişmediğini, ama aynı zamanda odaya her girdiğinde insanların hala onun ayaklarına kapandığını fark ettim. Ama ben değil. Artık değil.

"Finansal raporları getirdin mi?" diye sordum, kalemimi masaya vurarak.

"Muhasebecimiz Daniel sana e-posta ile gönderdi. Gelen kutunda olmalı."

E-postamı kontrol ettim ve Daniel'den gelen mesajı gördüm. "Bize bilgi sağlamak senin görevin değil miydi?"

"Sağladım. Sadece başka birine sana göndermesini söyledim. Daha akıllı çalış, daha çok değil. Bu her zaman benim mottom olmuştur."

"Hiç çalışmaman şaşırtıcı," diye mırıldandım.

"Anlamadım?"

"Boş ver," dedim. "Şimdilik sorun yok. Şimdi yapmak istediğin şeye geri dönebilirsin."

Akıllıca bir cevap vermediğinde, ona baktım. Gözleri üzerimde dolaştı, sonra yüzüme odaklandı. Gözlerimi kısarak baktım.

"Saçın kısalmış," dedi, sesi alçaktı.

"Fark ettiğine şaşırdım." Parmaklarımı saçlarımın arasından geçirip kulaklarımın arkasına ittim, ama birkaç tel saç yanağıma düştü.

Alt dudağını içe çekti ve sırtıttı. "Seninle ilgili her şeyi fark ederim, Sweeney."

Sözleri beni tedirgin etti. Küçükken bir zamanlar arkadaştık. Ama sonra liseye başladık ve her şey değişti. Luke Crawford lisede beni fark ettiyse, bu sadece hayatımı çekilmez hale getirmek içindi.

"Harika. Şu anda oldukça meşgul olduğumu görüyorsun. Başka bir şeye ihtiyacımız olursa seni çağırırım." Gitmesini istiyordum. Onu istemiyordum.

bana bakmıyor ya da yardım etmiyordu. Burnumu dizüstü bilgisayarına gömerek, onun gitmesini diledim.

Sonunda dışarı çıktı ve ben rahat bir nefes aldım. Ekranıma baktım, ama finans raporu yerine Luke'un on dört yaşındaki yüzünü gördüm.

*

On dört yıl önce...

Luke, dolabımın yanında duruyordu. Liseye başlamadan önceki yaz, kıvrıcık kahverengi saçlarını kesmişti, bu da yeşil gözlerini ve uzun kirpiklerini daha da öne çıkarmıştı.

Dolabama yapıştırdığım Mona Lisa'nın renkli fotokopisine bakarak, "Bu tabloyu neden bu kadar çok seviyorsun? Kadın çok mutsuz görünüyor" diye sordu.

Şaşkınlıkla kaşlarını çatıttım. "Ne demek istiyorsun? Gülümsüyor." O burun kıvrırdı. "Hayır, gülümsemiyor."

"Çünkü sen onun ağzına bakıyorsun," diye açıkladım.

O başını salladı ve güldü. "Grace, bazen hiç mantıklı konuşmuyorsun."

Sonra sırt çantamı alıp omzuna astı. "Bu akşam benim beyzbol maçına geliyor musun?"

Dolabın kapısını kapattım ve kilidi çektim. "Maç saat kaçta başlıyor?"

"Dört buçukta. Geliyorsun, değil mi?"

"Evet, gelirim."

"Tamam, çünkü geçen sefer de öyle demiştin, ama sonra gelmedin." Sesi giderek azaldı. Onun sözlerini neredeyse kaçırıyordum.

"Üzgünüm. Annem sanat projemde bana yardım ediyordu ve ikimiz de zamanın nasıl geçtiğini fark etmedik. Bir daha olmayacak. Alarm kurarım."

Gülümsedi ve omzuma hafifçe vurdu. "Öyle yap. Seni orada görmek istiyorum."

Gülerek, "Orada olacağım. Merak etme. Bu senin için çok önemli, değil mi?" dedim.

Dümdüz önüne baktı ve başını salladı.

"Orada olacağım," dedim ve o beni bir sonraki dersime kadar eşlik etti.

Onun maçına gitmek için çok heyecanlıydım. Okuldan eve geldiğimde annemi mutfak zemininde yatarken bulana kadar gitmeye niyetliydim. O gece annem ilk kez bayılmıştı. Ama bu son olmayacaktı. Adını haykırarak yanına koştum. Başını kollarımın arasına aldığımda, boynunda zayıf bir nabız attığını hissettim. Çantamdan cep telefonumu çıkarıp 911'i aradım. Ambulans bizi acil servise götürdükten kısa bir süre sonra, doktorlar annemin böbreklerinin düzgün çalışmadığını ve durumu stabil hale geldikten sonra birkaç test daha yapmaları gerektiğini söylediler. Şu anda onun için yapabileceğim bir şey olmadığı için eve gitmemi söylediler.

Yalnız başına eve gittim, yatağıma girip ağladım. Yastığımın pamuğı yanağıma değince ıslandığında yastığımı değıştirdim. O da ıslandığında, yeni bir tane almaya gücüm yetmediğinden onu olduğu gibi bıraktım.

Ertesi gün okula gittiğimde gözlerimin şiştiğini biliyordum ama umursamadım. Annem hastaydı ve iyileşip iyileşmeyeceğini bilmiyordum.

Donanma mavisini ve beyaz üniversite ceketinin köşeyi döndüğünü gördüm ve nefesimi verdim. Gözlerim doldu ama gözyaşlarını tutmaya çalıştım. Annemle ilgili kimseye bir şey söyleyeceğimi bilmiyordum ama onun yüzünü görünce, ona güvenebileceğimi anladım.

Luke bana doğru yürürken, bakışlarını sabit tuttu. Dolabımı kapattım ve derin bir nefes aldım, dün gecenin korkunç ayrıntılarını anlatmaya hazırlandım. Ama o yaklaşırken, gözleri benimkilerle buluşmadı ve adımlarını yavaşlatmadı. Sanki üç ay önce liseye başladığımızdan beri her sabah burada durmamış gibi yanımdan geçip gitti. Adını seslendim ama dönmedi. Bunun yerine, birbirlerine gülüp itişen bir grup çocuğun yanına katıldı. İçlerinden biri Luke'a başını salladı ve ikisi de bana dönüp baktı. Luke'un soğuk bakışı beni şok etti. Diğer ocuk gülümsedi ve Luke'un omzuna vurarak onu gruba çekti.

Luke günün geri kalanında benimle konuşmadı. Ortak derslerimizde başka birinin yanına oturdu ve öğle yemeğı için yeni bir masa seçti. Onu aradığımda telefonuna bile cevap vermedi. Sonunda, o gece hatırladım. Onun beyzbol maçını kaçırmıştım. Yine.

Bir an için kendimi kötü hissettim ama öfke bu duyguyu çabucak yerini aldı. Benim tüm hayatım bu kadar küçük bir şey için bana kızmaya nasıl cüret eder?

Dün gece dünya kararmış mıydı? Onun beni önemseydiğini sanıyordum. Onun benim arkadaşım olduğunu sanıyordum. Luke Crawford gibi arkadaşlara ihtiyacım yoktu. Anneme ben bakacaktım. Kendime ben bakacaktım. Başka kimseye ihtiyacım yoktu. Ve kesinlikle ona ihtiyacım yoktu.

*

"Grace? İyi misin?" James toplantı masasına eğildi ve elini salladı. "Grace, dünyaya dön."

Kafamdaki anıları silkeledim ve "Evet, iyiyim" diye cevap verdim.

"Bir süreliğine başka bir yere dalmıştın," diye gülümsedi.

"Sadece bu raporu düşünüyordum, hepsi bu." Görüşümü yeniden kazanmak için birkaç kez gözlerimi kırptım.

Ah, işte burada, geçen yılın harcama raporu.

Koltuğuma çöktüm ve işime daldım.

İkimiz de sonraki birkaç saat boyunca çalıştık, sadece birbirimizin sorularını yanıtlamak için konuştuk. Ama midem guruldadığında James başını kaldırıp "Oh, iyi. Sen de mi acıkmışsın?" dedi.

Telefonuma dokunarak saati kontrol ettim. Saat 12:30'du. "Evet. Şimdi öğle yemeği molası vermek için iyi bir zaman." Dizüstü bilgisayarımı kapattım ve sandalyemi geri ittim. Cihazımın fişini çekmek için döndüğümde, toplantı odasının kapısı açıldı.

"Zamanlamam doğruymuş. Ekibi Ruth's Sports Bar'a öğle yemeğine davet etmeye geldim. Beyzbol maçı yakında başlayacak."

Tabii ki öyleydi. Çekici ve eğlenceli Luke, iyi zamanlama ve uygun öğle yemeği davetinin övgüsünü almak isteyen kişi olacaktı.

"Aslında..." diye başladım, ama Luke sözümü kesti.

Omuz silkti. "İstersen sen de gelebilirsin."

Ben de gelebilir miyim? Şaka mı yapıyordu? Beni sanki ilk teklifin bir parçası değilmişim gibi mi davet ediyordu? Beni iş arkadaşımın önünde küçük düşürdüğü için ona kızgındım. Teklifini reddedecektim ama şimdi değil. Üstelik James, maçı izleme ihtimalinden o kadar heyecanlanmıştı ki, Luke'un sırtına atlayıp onu restorana kadar sürüklemişti.

Ah, erkekler!

James bana köpek yavrusu gibi bakarak "Grace..." diye yalvardı.

Gözlerimi kapattım ve iç geçirdim. "Gidelim."

Luke, bir çekişmeyi kazanmış gibi gülümsedi ve belki de kazanmıştı. Ama onun beni alt etmesine izin vermeyecektim.

Koridordan geçip resepsiyon görevlisinin önünden geçtik.

Asansörü beklerken Luke, "Ruth's'tan sana bir şey getireyim mi, Erika?" diye sordu.

"Gerek yok, canım. Ama sorduğun için teşekkürler."

"Sormayı asla bırakmayacağım, hayatım," dedi o, ben de gözlerimi devirdim.

Erika başını sallasa da gülümsedi. Neden hepimiz, içlerini bildiğimiz halde, çekici erkekleri seviyoruz? Bu çekiciliği hiç anlamadım, özellikle de bize değer verdiklerini gösteren maskeleri, onlara gerçekten ihtiyacımız olduğunda parçalandığını bildiğim halde.

Ruth's Sports Bar sadece bir blok ötedeydi ama bugün 7,5 cm topuklu ayakkabılarımı giymiştim ve Luke'un hızına yetişmemin imkanı yoktu.

Bunun canımı sıkmasına izin vermedim. Onların uzaklaşmasını izledim. Yavaşça yürüdüm, yerel dükkanlara ve kaldırımda sergilenen bazı ürünlere baktım.

"Yetişmeye çalış, Sweeney," dedi Luke. Sesi beni yine sinirlendirmişti ve neredeyse ona kükreyerek cevap verecektim. Fazla düşünmeden, tek tek topuklu ayakkabılarımı çıkardım.

Onların arkasına geçtim ve Luke'u kenara ittim. "Ne..." Ben olduğumu fark edince sesi kesildi.

"Yetiş, mi dedin? Şimdi ayak sürüyen sensin."

Arkamda keskin bir nefes alma sesi ve belki de düşük bir hırıltı duydum, ama arkama dönmedim. Bara girene kadar hızımı korudum ve topuklu ayakkabılarımı giymeden önce ayaklarımın tabanını silkeledim. Erkekler bana katılmadan önce kendimi toparlamayı başardım. Nefes vererek omuzlarımı dikleştirdim ve yüzüme bir sırıtış yapıştırdım.

"Neden bu kadar geciktin Crawford? Uzun adımlarınla bize yetişebilirdin."

James'e sırtını dönerek öne eğildi ve kulağıma fısıldadı, "Demek boyumu fark ettin?"

"Ne?" diye kekeledim. "Hayır. Bu iğrenç."

Gölerek göz kırptı. "Yüzün kızarıyor, Sweeney," dedi alçak sesle. "Bence yalan söylüyorsun."

"Yalan söylemiyorum, seni aptal" diye bağırarak istedim, ama James çok yakındaydı, bu yüzden hiçbir şey söylemedim.

James ise bana bakakaldı. Kaşlarını çatmıştı. Luke ile tanıştığımızdan şüpheleniyorsa da, bunu kendine sakladı.

Luke hostese yaklaştı ve başını eğdi. Hostes, Luke'un söylediği bir şeye kıkırdadı ve uzun, manikürlü tırnaklarıyla Luke'un omzuna dokundu. Luke da güldü ve hostesin avucuna bir şey koydu.

Telefon numarası mıydı?

Kimin umurunda... Benim

umurumda değildi.

Hostes bizi, üç büyük ekranın maçı yayınladığı barın yanındaki bir masaya götürdü. Luke bir sürahi bira ve kızarmış karides dahil olmak üzere masaya birkaç meze sipariş etti. Bira ve kızarmış karidenen nefret ederdim, özellikle ikisi bir arada olduğunda, ve Luke bunu biliyordu. On üç yaşındayken bir gece hastalandım. Luke birayı getirdi, ben de kızarmış karidesleri. O bir şeyi unutmaya çalışıyordu, ben de onu etkilemeye çalışıyordum. Yemeğimize pek başlayamamıştık ki Luke uzanıp saçımı tuttu, ben de bir saksıya kustum ve bir daha asla o şeye dokunmayacağıma yemin ettim. O sözümü tuttum. Bu konuda inatçıyım.

Yemeklerin gelmesi biraz zaman aldı, ama Luke ve James umursamıyor gibiydi, dikkatleri maça odaklanmıştı. Telefonuma uzandım, ama çantamı karıştırırken onu toplantı odasında unuttuğumu fark ettim.

Kahretsin! Neden saat takmıyorum ki?

Televizyon ekranlarına gözlerimi kısarak baktım, ama saat çok küçüktü, saatin kaç olduğunu anlayamadım. Luke omzunun üzerinden bana baktı ve gülümsedi. "Eğlenmiyor musun Sweeney? İçkine dokunmadın bile." Önümdeki sürahiyi anlamlı bir şekilde işaret etti.

Bu bir tür test gibi geldi. Luke gözleriyle bana o biradan bir yudum almam için meydan okudu ve ben geri adım atmayacaktım.

Sahte bir gülümseme takındım ve sürahiyi aldım. "Tabii ki, çok eğleniyorum. Hayatımda hiç bu kadar eğlenmemiştim." Köpüklü içeceği bir bardağa döktüm ve dudaklarıma götürdüm. Mayalı koku

midemi bulandırdı ve kusmamak için dudaklarımı sıkıca kapattım. "Mmm, kokusu çok lezzetli," dedim.

Luke'un dudakları seğirdi ama gözleri eğlencesini ele verdi. Daha önce hiç bu kadar komik bir şey görmemiş gibi dans ediyorlardı.

"Hadi, bir yudum al," diye alay etti.

Ağzımdan nefes alıp burun deliklerimden nefes vererek kokuyu uzaklaştırmaya çalıştım ve iğrenç içeceği ağzıma döktüm. Damak tadım bu iğrenç maddenin tadını algılamadan önce hızlıca yuttum, ama yeterince hızlı olamadım. Midem bulandı ve gözlerimi kapattım, James'in ve tüm barın önünde kusmamam için dua ettim. Zihnimin derinliklerinde bira ve kızarmış karides kokusuyla mücadele ettim.

Gözlerimi açtığımda Luke'un yüzü değişmişti. Gözlerini kısmış ve hayal kırıklığına uğramış gibi başını sallıyordu.

Ha! Bunu başarabileceğimi düşünmemiştin, değil mi?

Midem kıvrılınca ve midemde bir mide bulantısı dalgası hissettiğimde zafer anım bir anda yok oldu.

"Affedersiniz," diyerek koltuğumu geriye ittim.

"Ne oldu, Sweeney?" diye sordu Luke, sesinden ne olduğunu tam olarak bildiğini anladım. James'e baktım ama o dikkatini televizyondan ayırmamıştı.

"Oh, kes sesini," diye tısladım ve tuvalete koştum.

İki elimle lavaboya tutundum ve birkaç kez kusmak için boğazımı sıktım, ama mide içeriğimi başarıyla yerinde tuttum. Ağzımı çalkalayıp o iğrenç içeceğin son kalıntılarını da temizledim. Kaç yıl geçerse geçsin, mide o geceyi unutmamıştı, ben ise onu unutmak için çaresizce uğraşıyordum.

Masamıza döndüğümde, Cobb Salatam beni bekliyordu. Ne yazık ki, aynı şeyi meslektaşım için söyleyemedim. Ceketini çıkaran James, kollarını sıvadı ve kanatları iştahla yemeye başladı. Luke, birasını yudumlarken oturuyordu ama hamburgerine henüz dokunmamıştı. Beni gördüğünde birasını alıp yavaşça yudumlamamış olsaydı, bunu kibar bir davranış olarak değerlendirdim. Bu anı hatırlayınca bir kez daha mide bulantısı hissettim.

"Cobb Salatası'nın 1937'de Kaliforniya'da ortaya çıktığını biliyor muydun?" diye sordu Luke, birasını elinde tutarak.

Ona yan gözle baktığımda, bunun onu susturacağını düşündüm.
Ama o devam etti.

"Sahibi Robert Cobb, artıkları bir araya getirip üzerine Fransız sosu döktü ve voilà!"

"Çok ilginç," dedim ifadesiz bir yüzle ve çatalla haşlanmış yumurtayı deldim.

Luke yüzünü buruşturdu ama başka bir şey söylemedi, bunun yerine hamburgerinden bir ısırık almayı tercih etti.

"Peki James, hiç maça gittin mi?" diye sordu Luke.

James parmaklarındaki sosu tek tek yaladı. "Tabii ki gittim."

Öğle yemeğimi bitirmek için onların konuşmalarının geri kalanını dinlemedim. Tabağımı temizledikten sonra ağzımı sildim ve "Sanırım ofise dönme zamanı geldi" dedim.

James başını salladı ama Luke araya girdi. "Saçmalama." Saatine baktı. Pahalı bir saat gibi görünüyordu. "Daha çok vaktimiz var."

"Emin misin?" diye sordu James.

"Tabii ki eminim." Luke gülümsedi. "Ayrıca, daha tatlı sipariş etmedik bile."

"Bence buna gerek yok," dedim. "Yapacak çok işimiz var." "Geri döndüğünüzde hala orada olacak."

"Hadi ama Grace. On beş dakika daha ne fark eder ki," diye yalvardı James, ama gözleri ekrana kilitlenmişti. "Son projemizde hiç zaman kaybetmedik."

Meslektaşına gözlerimi devirmemek için kendimi zor tuttum. Çalışma saatlerine saygı duyan tek kişi ben miydim?

"On beş dakika," diye uyardım.

"Sorun değil," dedi Luke ve garsonu çağırdı. "Lütfen tatlı menünüzdeki her şeyden birer tane getirin."

İçimden inledim. Bu on beş dakikadan uzun sürecekti, bundan emindim.

İki inning sonra tatlı geldi. Brownie cheesecake'i görünce ağzımın sulandığını itiraf etmekten nefret ediyordum ve Luke bakmıyorken onun crème brûlée'sinden bir kaşık almış olabilirim. Sandalyeme yaslanıp, memnun ve tok bir şekilde maçı izledim. Ev sahibi takım

kazanıyordu ve son sayı geldiğinde James, Luke ile high-five yaptı.

"Yedinci inning bitti," dedi Luke.

"Yedinci inning mi?" diye sordum, her inningin ne kadar sürdüğünü hatırlamaya çalışarak. Neredeyse üç saat süren bir maç hatırladım ve yedinci inningdeyse, maç neredeyse bitmiş olmalıydı. "Aman Tanrım, ne kadar zamandır yokuz?"

Luke saatine baktı. "Çok uzun değil," dedi. "Ne kadar, Luke?" diye sordum, dişlerimi sıkarak. "Saat daha üç bile olmadı," diye mırıldandı.

"Saat üç mü?" Sesim tiz çıkmıştı. "Yani iki buçuk saattir mi buradayız?"

O sıırttı ve lanet olası birasını yudumladı. "Evet. Ve senin benim Crème brûlée'mi ısırdığını gördüm."

Grace

James benim kadar dehşete kapılmış görünüyordu. "Gitmeliyiz," dedi.

Sence? Çılgılık atmak istedim ama sakinliğimi korudum.

"Gidelim." Çantamı aldım ve kredi kartımı çıkardım.

Luke eliyle beni durdurdu. "Sizi ben davet ettim. Hesabı ben öderim. Siz gidin."

Ben başımı salladım ve kapıdan dışarı koştum, James hemen arkamdaydı.

"Merak etme, Grace. Gerçekten önemli bir şey değil," diye başladı James, geri geri dönerken, "Denetimi halledeceğiz," dedi.

"Hafta sonuna kadar bitirmek istiyordum." "Oh," dedi James.

"Öyleyse..."

İnledim. Önemli değildi. Bu akşam eve iş götürecektim, böylece ekstra uzun öğle yemeğini telafi edecektim. Zaten buna alışkındım. "Sorun değil. Tekrar yolumuza devam edeceğiz. Ama haftanın geri kalanında işleri basit tutmalıyız.

Denetim bittiğinde, seni götüreceğime söz veriyorum." büyük bir öğle yemeğine çıkalım. Anlaştık mı?"

"Anlaştık, Grace," dedi James. "Güzel."

Ofise yaklaştıkça omuzlarım gevşedi ve ciğerlerim rahatladı. Crawford Corporation'ın asansörüne binerken, James maçın en iyi pozisyonlarını anlatırken ona gülümsedim bile.

İşi diğerlerinden daha ciddiye aldığımı biliyordum. Bunun durumumdan mı yoksa kişiliğimden mi kaynaklandığını bilmiyordum, ama aslında önemi yoktu. Şirket basamaklarını tırmanmak için zaman kaybetme lüksüm yoktu. Bir an önce bir üst maaş derecesine geçmem gerekiyordu. Aksi takdirde, sonuçları düşünmek bile korkunçtu.

Yönetim kurulu odasına geri döndüğümde, Colton Crawford odaya girerken e-postamı zar zor açmıştım.

"Bayan Sweeney," dedi, ellerini takım elbisesinin ceplerine sokarak.

Gözlerindeki endişe beni tedirgin etse de, sakinmiş gibi görünmek için ellerimi çenemin altında birleştirdim. "Evet, Bay Crawford?"

"Son birkaç saattir ofisinizden biri sizi arıyor. Size döndüğünüzde haber vereceğimi söyledim. Bıraktığı isim Steinberg'di." Mesajını iletliği için memnun bir şekilde başını salladı ve odadan çıktı.

Dışarıdan bakıldığında hareketsiz oturuyordum, ama içim çılgılık atıyordu.
Kahretsin!

Glenn Steinberg beni aramak için burayı mı aramıştı? Telefonumu kontrol ettim. Öğle yemeğine çıktığımız anda aramış. Bu neredeyse üç saat önceydi.

James'e döndüğümde, elinde telefonunu tutuyor ve utanç içindeydi. Gözlüklerini düzeltti. "Dört cevapsız arama var," dedi. "Zil sesini sessize almıştım. Çok üzgünüm, Grace."

"Sorun değil, James. Ben hallederim."

Mahremiyet için toplantı odasından çıkıp koridora doğru yürüdüm. Personel yemekhanesine kafamı soktuğumda, boş olduğunu fark ettim. Glenn'in numarasını aradım.

"Alo?"

"Bay Steinberg? Merhaba, ben Grace Sweeney, aramanıza geri dönüyorum." Bir süre sessizlik oldu.

"Sanırım üç saat geç kalmak hiç gelmemekten iyidir," dedi sert bir sesle. "Ne oldu?"

"Özür dilerim efendim. Müşteriyle öğle yemeği yedik ve zamanın nasıl geçtiğini fark etmedik. Bir daha olmayacak." Odada volta atmaya başladım. İstemediğim bir öğle yemeği için suçlanmaktan nefret ediyordum, ama bu denetimin başındakisi olduğum için sorumluluk almak benim görevimdi.

"Bak, Grace. Crawford Corporation'ın ne kadar büyük bir müşteri olduğunu sana söylememe gerek olmadığını umuyorum."

"Söylemenize gerek yok, efendim."

"Seni bu denetime atadım çünkü başarabileceğini biliyorum."

"Başarabilirim, efendim."

"Güzel. Şimdi, seninle konuşmak istediğim birkaç konu var."

Steinberg talimatlarını verirken ben başımı salladım. Bir şekilde öğretmenler odasında bir kalem buldum ve bir peçeteye notlar aldım. Telefonu kapattıktan sonra, arka masalardan birine oturdum ve geçici kağıda düşüncelerimi yazmayı bitirdim.

Diğerleri de içeri girmiş olmalıydı çünkü fısıltılar duydum, ama belirli bir isim geçene kadar bunu görmezden geldim. "Luke'u gördün mü?"

"Tabii ki gördüm," dedi biri ve kıkırdadı.

"Bütün hafta burada kalacakmış," dedi bir başkası.

"Umarım bir haftadan fazla kalır. Colton'ın Frances'e ne kadar sevimli davrandığını görüyor musun? Eminim Luke de sevgilisine aynı şekilde harika davranırdı."

Ha! Sanmıyorum. Luke bu dünyada sadece bir kişiyi önemsiyor.

Kendisi.

"Mutfakta elleri çok becerikliymiş," dedi daha kalın bir ses. "Eminim yatak odasında da nasıl kullanacağını biliyordur." Hepsini güldü.

Luke'un ne kadar harika bir sevgili olacağına dair başka bir kelime daha duymak istemediğim için ayağa kalktım. Muhtemelen biradan daha fazla öğürürdüm.

"Bayanlar. Beyler. Nasıl gidiyor?" tanıdık bir ses öğretmenler odasına yankılandı.

Harika, adam bizzat gelip günlük hayranlık dozunu almaya gelmiş.

Gözlerimi önümden ayırmadan yanından geçip gittim.

"Sweeney, bekle," diye seslendi arkamdan.

"Ne istiyorsun, Crawford?" diye sordum, kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturarak.

"Sana bir bakmak istedim. Patronunun aradığını ve üzgün olduğunu duydum. Bak, onu geri aramamı ve seni azarlamasından kurtarmamı istiyorsan, yaparım."

Gülümsedim, ama yüzündeki şaşkınlıktan anlaşıldığı kadarıyla, muhtemelen dostça bir gülümseme değildi. "*Beni kurtarmana* gerek yok, Luke."

"Ben..."

"Hayır. Kendim hallettim. Beni kurtaracak kimseye ihtiyacım yok, sadece Tanrı'nın beni zengin, şımarık erkek bebeklerden kurtarmasına ihtiyacım var."

Döndüm ve toplantı odasına geri yürüdüm. On yıl önce onun omzunda ağlamak istemiş olabilirim. Ama o zaman beni reddetmişti. Artık çok az ve çok geçti.

*

On dört yıl önce...

İki gündür Luke'u görmemiştim ve onunla konuşmamıştım. İlk dersin ardından ne sınıfta ne de kafeteryada göründü. Sonunda öğle yemeğinden önce dolabının önünde onu buldum. "Selam! Ne haber?" diye sordum.

Beni görmezden geldi.

"Luke, neden benimle konuşmuyorsun? Seninle gerçekten konuşmam lazım. Geçen gece..."

"Dur da tahmin edeyim," diye sözünü kesti. "Bitirmen gereken bir sanat projesi ya da çalışman gereken bir matematik sınavı ya da benim aptal beyzbol maçımın daha önemli başka bir şey vardı. Çünkü senin işlerin her zaman benden daha önemlidir."

"Ne? Sen neden bahsediyorsun? Maçına gelmememin sebebi bu değil. Okul ödevlerim senden daha önemli değil." Kafasını salladı ve söylediklerimi dinlemeden kitaplarını çantasına tıktırdı. "Luke!"

Dolabını sertçe kapattı ve uzaklaştı.

"Şu anda gerçekten somurtuyor musun?" Ona inanamıyordum. Annemle ilgili olabilecek en kötü haberi aldıktan sonra, onun tek umursadığı şey aptal bir beyzbol maçıydı.

"Evet, ciddiğim. Senden ayrılıyorum, Grace. Hayatımda başka bir güvenilirmez insana ihtiyacım yok. Görüşürüz."

Şımarık, bencil, pislik. Luke Crawford gibi arkadaşlara ihtiyacım yoktu. Kimseye ihtiyacım yoktu.

*

İşten eve dönerken, yan sokaklardan geçtim. Aklımı sürekli geri gelen anılardan arındırmam gerekiyordu. Luke Crawford'u uzun zamandır düşünmemiştim, ona fiziksel zarar vermeyi düşünmek dışında. Anılar başımı ağrıtıyordu. Benimle oynayan ve bana

Bana sırtını dönen adam yüzünden kendimi incittiğimde buz koyuyorum. Sanırım insanlar değişiyor, bazen de kötü yönde.

"Anne, ben geldim!"

Annem, kucağına pembe örgü battaniye örtmüş, kanepede oturuyordu. "Merhaba tatlım. Günün nasıl geçti?"

"Harikaydı anne. Sen nasılsın?"

"Çok iyiyim. Bence bu akşam yemeğe çıkmalıyız. Sevdiğin Tayland restoranına ne dersin? Yıllardır oraya gitmedik."

Gülümsemesine rağmen, annemin alnında ve ağzının çevresinde kırışıklıklar oluşmuştu. Çok acı çektiğini ve muhtemelen kanepede daha fazla dayanamayacağını, restorana gitmeyi bırakın, tahmin ettim.

"Bu harika bir fikir anne. Ama işten biraz yorgunum. Eve sipariş versek nasıl olur?"

Annem homurdandı. "Peki, sen öyle istiyorsan." Tekrar televizyona döndü, ama sonra başını bana doğru çevirdi. "Arkadaşın Omar'ı davet etsene."

Dudaklarım seğirdi. "Tabii anne. Omar çok sevinir."

Bluzumu çıkarırken, yatak odamdan Omar'ın numarasını aradım.

"Selam, Grace! Naber, canım?" "Bu

akşam planın var mı?"

"Richard ve ben akşam yemeği yiyeceğiz. Bize katılmak ister misin?"

"Aslında, akşam yemeği için buraya gelmeni umuyordum?" "Emin misin?" diye sordu.

"Kesinlikle eminim. Lütfen Richard'ı da getir. Onunla biraz vakit geçirmek isterim ve annemin gerçeklerle yüzleşmesi gerekiyor ki sonunda seninle benim birlikte olduğumuzu kafasından silebilsin."

"Ah, peki. Eğer en iyi arkadaşım olmasaydın, Grace, bizim için bir şans olabilirdi."

"Richard benden çok daha iyi bir partner. Ben çok çalışıyorum." "Doğru. Ve başka bir muhasebeciyle çıkma fikri de hoşuma gitmiyor." İkimiz de güldük.

"Bana da."

"Saat yedi uygun mu?" diye sordu Omar.

"Harika. Görüşürüz."

Yiyecekleri tabaklara döktükten sonra kapları çöpe atmıştım ki kapı zili çaldı.

"Geliyorum!" Küçük mutfakı koşarak geçip ön kapıya ulaştım.

Şık siyah gömlek ve kahverengi pantolon giymiş olan Omar bana gülümsedi. "Merhaba!" dedi, sonra eğilip bana sarıldı.

"Geldiğin için teşekkürler," dedim ve Omar'ın arkasından Richard'ın elini sıkmak için uzandım. Richard'la bugüne kadar sadece birkaç kez karşılaşmıştım ve her seferinde kısa ve sıradan bir karşılaşma olmuştu, bu yüzden sarılmaya nasıl tepki vereceğini bilmiyordum. Ama elimi tutup beni kollarının arasına çekerek sıkıca sarıldığında, onun da sarılmayı seven biri olduğunu anladım.

"Bizi davet ettiğin için çok teşekkürler. Seninle vakit geçirmeyi dört gözle bekliyordum, Grace."

"Ben de, Richard. Lütfen içeri gelin."

Omar, kendisinin ve Richard'ın ceketlerini askıya astı, ben ise annemi kontrol etmek için oturma odasına gittim. Gözleri kapalıydı, ama yüzünde huzurlu bir gülümseme vardı. "Anne. Omar ve Richard geldiler."

Gözleri açıldı ve gülümsemesi genişledi. "Oh, ne güzel. Richard mı dedin? O kim?"

"Omar'ın erkek arkadaşı," dedim, onu koltuktan kaldırıp mutfakla götürürken.

"Oh. Omar'ın bekar olduğunu sanıyordum."

"Değil. Richard iyi birine benziyor."

"Göreceğiz," dedi ve ben gözlerimi devirdim.

Annemi mutfak sandalyelerinden birine oturturken, Richard bağırdı, "Aman Tanrım, Grace. Bu annen olmalı. Güzelliğini kimden aldığın belli."

Omar'a baktım ve gülmemek için dudaklarımı ısırdım. Omar da aynı mücadeleleyi veriyor gibiydi.

Richard bize doğru yürüdü, annemin elini tuttu ve öptü. "Richard. Çok memnun oldum."

"Ne kadar centilmen bir beyefendi," dedi annem. "Ben Evelyn." Sonra bana dönüp fısıldadı. "Grace, ne kadar harika arkadaşların var."

Ve işte o anda, Richard'ın annemi kazandığını anladım.

Ama Richard gerçekten bir beyefendiydi. Kendisi masaya oturmadan önce benim ve Omar için sandalye çekti.

Sohbet şarap kadar akıcıydı ve Richard, Omar'ın dairesinde hamsterını kaybettiği ve onu bir parça alüminyum folyo ve fıstık ezmesi ile geri çekmek zorunda kaldığı hikayesini anlatırken birkaç kez güldüm. Omar'ın takım elbise ve kravatla yerde diz çöküp tüylü kemirgenin çıkmasını beklediğini hayal etmek beni kahkahalara boğdu.

"Peki, siz ikiniz ne zamandır tanışıyorsunuz?" diye sordu Richard, akşam yemeğimizi bitirirken.

"Çok uzun zamandır," diye takıldı Omar ve ben onun omzuna bir şaplak attım.

"Beş yıldır," dedim. "Omar ve ben aynı denetimde çalıştık ve hemen iyi anlaştık."

"O işini iyi yapıyordu ve ben bunu sevdim," dedi Omar, tabaklarımızı kaldırmak için ayağa kalkarken. Ben de yardım etmek için ayağa kalktım.

Arkamı dönüp Richard'ın annemle konuşmasını izledim. Annem ellerini kucağında birleştirirken dudaklarında memnun bir gülümseme vardı. Omuzlarının çökmüş halinden yorgun düştüğünü anlayabiliyordum ve onu yakında yatmaya teşvik etmem gerekecekti.

Her geçen gün biraz daha kötüye gidiyor gibi görünüyordu, ama paniğe kapılmadım. Bu denetimi bitirip, kıdemli denetim müdürüne terfi edecek ve anneme ihtiyacı olan yeni ilaçları alacaktım.

"Crawford Corp'taki denetim nasıl gidiyor?" diye sordu Omar.

"Berbat. Luke işi gereğinden fazla zorlaştırıyor." "Daha önce de zor insanlarla başa çıktın. Onunla başa çıkabileceğini biliyorum."

"Yapabilirim. Sadece yapmak zorunda olmam çok yorucu."

"Belki de dikkatini çekmek için seni çalıştırıyordur."

"Oh, kesinlikle öyle değil. Güven bana. Luke Crawford beni benim onu nefret ettiğim kadar nefret ediyor."

Omar ve Richard biraz daha kalıp annemin benim ne kadar inatçı bir çocuk olduğumla ilgili hikayelerini dinlediler. Hepsi güldüler, ta ki Omar Richard'ın kulağına bir şey fısıldayana kadar.

"Bizim için bir zevkti, Evelyn," dedi Richard.

"Evet, ikinize de bizi ağırladığınız için teşekkür ederiz," dedi Omar.

Annem gülümsedi. "O zevk bize ait. Arkadaşlarımızla yemek yemeden çok uzun zaman oldu."

"Kesinlikle bir ara tekrar yapmalıyız," diye onayladım.

Richard ceketlerini alırken gülümsedi ve Omar'ın elini gereğinden biraz daha uzun süre tuttu. Ben de gülümsedim, ikisi için de mutluydum.

Annem uzanıp parmaklarını benimkilerle birleştirdi.

"Keşke senin hayatında da Omar veya Richard gibi biri olsaydı," diye iç geçirdi.

Başımı salladım. "Sorun yok anne. Kimseye ihtiyacım yok." Elimi sıktı. "Hepimizin birine ihtiyacı vardır, bebeğim."

Beni saran duyguya hazırlıklı olmadığım için yutkundum. Bu üzüntü değildi... daha çok pişmanlık gibiydi. Ya da belki özlem? Bilmiyordum. Ama önemi yoktu. Durumumu değiştiremezdim, bu yüzden üzerinde durmanın bir anlamı yoktu.

"Benim birisi var. Sen varsın, anne."

"Grace, bebeğim, bir gün seni mutlu edecek birini bulacaksın."

Babam ben bebekken bizi terk etmesine rağmen, annem her zaman daha iyi birini bulacağıma inanırdı. Ben onun kadar inançlı değildim. Belki de bu yüzden flört etmektense çalışmayı tercih ediyordum. Annem gibi ben de kendime güvenecektim.

Luke

Mayıs sonlarında New York'un Syracuse kentinde günler ısınmış olsa da, geceler hala serindi. Soğuktan korunmak için siyah ceketimin yakasını kaldırdım ve ellerimi ceplerime sokarak Crawford Corporation'dan çıkıp kalabalık şehir merkezine doğru yürüdüm.

Ailemizin şoförü Eric, binanın önüne arabayı park etti. Yolcu kapısını açtım ve başımı içeri uzattım. "Teşekkürler Eric," dedim. "Ama bu gece eve yürüyerek gideceğim. Susan ve çocuklara selam söyle."

"Tabii, Bay Crawford," dedi ve ben arabanın kapısını kapattım.

Sokakta yürürken derin bir nefes aldım ve kafamda dolaşan düşünceleri sakinleştirmeye çalıştım. Colton'ın sıkı dudakları ve dar gözleri ile her zamanki hayal kırıklığı dolu ifadesi aklıma geldi. Diğer kardeşim Ryan bugün ofiste değildi ve bunun için kime teşekkür etmem gerektiğini bilmiyordum. Sonra pürüzsüz kestane rengi saçları ve koyu kahverengi gözleri ile kalp şeklinde bir yüz aklıma geldi.

Onun yüzünü neredeyse on yıldır görmemiştim, ama hala aklımdan çıkmıyordu. Onun bir bakışı, beni tekrar on üç yaşında hissettiriyordu. O zamana geri dönmek istemiyordum, ama anıların akınına engel olamıyordum.

*

On beş yıl önce...

Omzum, beyzbol sopamı, toplarımı, eldivenimi ve kaskımı taşıyan çantamın ağırlığından yanıyordu. Babam, yıllar önce annemle birlikte bir trafik kazasında ölmeden önce, çantamı benim için taşırdı. Amcam velayetimizi üstlendiğinden beri, çantayı ben taşıyordum. Babam benim küçükler ligi takımımın koçuydu, ama amcam henüz hiçbir maça gelmemişti. En iyi

arkadaşım Sean'ın babası beni alır ve antrenmanlara ve maçlara götürürdü. Sean ve babası bugün yoktu, ben de amcama beni götürmesi için yalvardım. Beni rahat bırakırsam götüreceğini söyledi. Ben de bıraktım. Ama maç için çıkmamız gereken saatten yarım saat geçmişti. Ön kapı açıldı ve Colton ile Ryan içeri girdi.

"Hala burada ne yapıyorsun, evlat?" diye sordu Colton, evin içinde etrafa bakarak. Ryan hemen arkası nd aydı. On yedi yaşında olan Colton, Ryan'ı okul sonrası işlerine götürüyordu.

"Sean ve babası yok. Beni götürmesi gerekiyordu." İkisi de kimi kastettiğimi biliyordu. Onun adını nadiren söylerdik.

Ryan saatine baktı. "Hadi, evlat. Seni antrenmana götürebiliriz. Ama maçtan sonra eve yürüyerek gitmen ya da bir araç bulman gerekecek."

"Sorun değil," diye mırıldandım ve onları takip ederek Colton'ın eski sedanına bindim. Ailem bize bir servet bırakmıştı, ama on sekiz yaşına gelene kadar ona dokunamazdık. Amcam ve teyzeme bizi lüks içinde geçindirecek kadar para vermişlerdi, ama bize hiçbir şey kalmamıştı. Yemek hariç. En azından bizi besliyorlardı.

"Neden *ona* sordun ki?" Ryan, ben arka koltuğa atlayıp ortadaki lekeyi önleyince dedi.

"Bilmiyorum," dedim sinirli bir şekilde. "Sanırım düşündüm ki..."

"Ne? Bu sefer farklı olacağını mı?" diye sordu Ryan, bana bakmak için vücudunu arabanın arkasına çevirerek.

Omuzlarımı silktim, bunu itiraf etmekten utanıyordum. Ryan başını salladı ve gözlerini devirdi. Haklı olduğunda nefret ediyordum ve Ryan genellikle haklıydı.

"Asla bilemezsin. Belki hala gelebilir," dedim, bir kez olsun Ryan'ın yanıldığını kanıtlamak istiyordum.

"Ben olsam çok umutlanmazdım," dedi.

"Kapa çeneni Ryan," dedi Colton. "O daha çocuk."

"Ben on üç yaşındayım," diye tersledim. "Artık çocuk değilim, bana çocuk demeyi kes."

"Tamam, tamam, peki..." Colton, ben yumruklarımı sıkarken kendini durdurdu.

Öfkem daha fazla gözyaşı dökmeme neden olacaktı, ama yanağımı ısıırıp kollarımı kavuşturarak gözyaşlarımı tutmaya çalıştım. Amcam yüzünden gözyaşı dökmekten bıkmıştım.

Colton, beyzbol sahasının otoparkına girdiğinde, "Geldik Luke. Gitme zamanı" diye fısıldadı.

"Teşekkürler," diye mırıldandım ve arka kapıyı açtım. "Görüşürüz."

Takımımızın yedek kulübesine doğru yürüdüm ve birkaç çocuk bana başını salladı. Ama yüzümdeki somurtkan ifade, benimle konuşmamaları için yeterli bir uyarıydı. Ne kadar öfkeli olsam da, öfkemi onlara yöneltmek istemedim. Bunun yerine, öfkemi kanalizasyonun dokuzuncu turun sonunda maçı kazanmak için dahil olmak üzere üç kez topu parkın dışına attım. Tribünlere son bir kez baktım ama tanıdık bir yüz görmedim.

O gece eve yürürken, babamla paylaştığım tüm maçları hatırladım. İyi oynadığımda bana sarılmasını, kötü oynadığımda sırtımı okşamasını. Kalabalık beni alkışlasa da, hayatımda hiç bu kadar yalnız hissetmemiştim. Bir damla gözyaşı süzüldü, ama hemen yanağımdan sildim. Ağlamayacaktım.

Çocukluğumuzun geçtiği evin ön kapısını açtım. Amcam bize taşınmıştı ve teyzem evi yeniden dekore etmişti. Kahverengi köşe kanepeleri, bej duvarları ve özellikle amcamın her zaman oturduğu kahverengi deri koltuğu hiç sevmiyordum. Merdivenleri çıkarken, amcamın oturma odasında o koltukta oturmuş gazete okuduğunu ve piposunu içtiğini gördüm. Donakaldım ve ona baktım.

Amcam başını kaldırdı ve gözleri üniformamın üzerinde dolaştı. İçimde öfke alevlendi ve yüzüm kızardı. "Unuttun."

Omuz silktili. "Bir işim çıktı," dedi ve tekrar gazetesine bakmaya başladı. "Ama sen oraya gitmişsin gibi görünüyor. Bana teşekkür etmelisin evlat. Sana beceriklilik konusunda bir ders verdim." Pipoyu tekrar ağzına soktu ve bir nefes çekti.

O pipoyu kışına sokmak istedim.

Ona bağırarak ve öfkelenmek istedim, ama bunun beni bir yere götürmeyeceğini biliyordum. Ryan veya Colton bunu yaptığında işe yaramamıştı. Sadece odalarına kilitlenip akşam yemeği yiyememişlerdi. Onun bize sağladığı tek şeyi benden almasına izin vermeyecektim.

Odama çıkıp kapıyı çarptım. Radyoyu açıp sesini sonuna kadar yükselttim, Nirvana'nın *Come as you are şarkısı* hoparlörlerden çınılıyordu. Üniformamı çıkardım ve duş aldım. Duştan çıktığımda, birinin radyoyu kapattığını fark ettim. Banyodan çıkıp odama doğru yürürken, Colton'ı yatağımda otururken buldum.

banyodan çıkıp odama girdiğimde, Colton'ı yatağında otururken buldum.

"Buraya gel, Luke," dedi.

Onun yanına oturdum ve ıslak saçlarımı havluyla kuruladım. "Maçın nasıldı?" diye sordu, yüzümü inceleyerek.

"İyi idi," dedim.

Devam etmediğimde Colton iç geçirdi. "Bak Luke. Bu gece için üzgünüm. Ama gelecek yıl on sekiz yaşına girdiğimde, bizi buradan çıkaracağıma söz veriyorum. Üçümüz için küçük bir ev alacağım ve onları bir daha görmek zorunda kalmayacağız. Çok çalışmamız gerekecek, ama buna değecek. O bizi yıkmaya çalışsa da, biz kendimizi kanıtlayacağız."

Kafamı salladım. "Ben çok çalışmıyorum, Colton. Çok çalışmak babama ne kazandırdı? Onları öldürdü. Annemi aptal bir konferansa götürmeseydi, ikisi de hala hayatta olurdu!" diye bağırdım.

"Sıkı çalışmasaydı, çocuklarına bırakacak bir servet kazanamazdı. Bu kadar bencil olma, Luke."

"Ben bencil değilim, Colton. Sadece senin gibi olmak istemiyorum. Hayatın tadını çıkaracağım ve diğerlerini umursamayacağım. Kimseye ihtiyacım yok."

"Bence senin ihtiyacın olan şey sakinleşmek. Bir gün, maçlarına birinin gelmesini isteyeceksin."

"Yanılıyorsun," diye bağırdım, o odamdan çıkarken.

Ama yanılmıyordu.

Bir yıl sonra, Grace'den iki maçımı izlemesini istedim ve her iki seferinde de bütün gece onu aradım, ama amcam gibi o da benim için gelmedi.

*

Colton sözünü tuttu. On sekizinci yaş gününde anne babamızın mirasından kendisine düşen payı aldığı anda, bizim için liseye yakın bir ev satın aldı. Ertesi yıl, üçümüz, mahkeme kararını elimizde, amcamı ve yengemi aile evimizden kovduk. Sessizce gitmediler, bizim ne kadar nankör olduğumuzu falan haykırarak. Neredeyse gülünçtü. Ben hemen taşınmak istemiştım, ama Colton oraya geri dönmek istemedi. Yeni anılar biriktirmek istediğini söyledi. Ama ben istemiyordum. Hayır, ben

Amcamın yaptıklarını düzeltmek istemiştim. Bu yüzden, üç yıl önce, yirmi beş yaşındayken, evi kardeşlerimden satın alarak tek sahibi oldum ve evi yeniden dekore ettim. İlk yaptığım şey, o kahverengi deri koltuğu arka bahçeye itip ateşe vermektir. O koltuktan nefret ediyordum.

Duvarları yıkmadım ama evdeki tüm mobilyaları, aletleri ve halıları çıkardım ve evi kendi tarzımla doldurdum. Yatar özelliği olmayan yumuşak krem rengi bir kanepeler, kocaman bir kral yatak ve tabii ki restoran kalitesinde paslanmaz çelik aletler aldım. Çok fazla kişiye yemek yapmıyordum, sadece Ryan ve Colton'a yapıyordum.

Çocukken, ben yemek yapmaya başlayana kadar Colton her cuma akşamı bize akşam yemeği alırdı. Benim yaptığım dana sandviçlerin marketten aldıklarından daha iyi olduğu konusunda hemfikirdiler ve ben de her hafta onlara yeni bir tarif denerdim. Büyüdükçe, bu haftalık yemekler aylık yemeklere dönüştü, ama bugün bile hala devam ediyoruz.

Evimin bulunduğu yöne doğru yürüyor olmama rağmen, henüz eve gitmek istemiyordum. Sotelenmiş sarımsak, soğan ve tam olarak ne olduğunu anlayamadığım bir koku burnumu uyandırdı. Derin bir nefes aldığımda, kokunun birkaç metre ileride, ana cadde seviyesinden dört basamak aşağıda bulunan açık bir pencereden geldiğini fark ettim. Cam kapının üzerinde *Mario's Restaurant* yazıyordu. Kapıyı açtığımda bir zil çaldı ve gözlerim içerideki karanlığa alıştı. Koyu kahverengi deri koltuklar odayı çevreliyordu ve siyah halı ile kırmızı duvarlar ortama hiç parlaklık katmıyordu.

Kimse selam vermedi, ben de "Merhaba" dedim.

Cevap yoktu.

Restoranın içine doğru ilerledim, sonra arka odaya yaklaştım, birinin tencereye vurduğunu duydum. Beyaz salıncak kapıyı iterek açtım ve parlak ışığa gözlerimi kısarak baktım.

"Kimsin sen?" diye şaşkın bir ses sordu.

Gözlerimi kısarak ovuşturdum ve kel kafalı, koyu renkli, gür bıyıklı iri bir adam netleşene kadar baktım. "Ben Luke Crawford," dedim. "Lezzetli bir koku aldım ve içeri girmek zorunda kaldım."

Adam pizzaya hamsi eklemeye devam etti. "Seni buraya kızım mı gönderdi?"

"Hangi kızım?" diye sordum, omzumun üzerinden geriye bakarak.

O, "Hala molada mı? Ona on dakika içinde geri dönmesini söylemişim. Bu otuz dakika önceydi," diye homurdandı ve başka bir şey mırıldandı, ama ben duyamadım.

Ellerini çırpı ve tezgahın üzerine un serpişti. "Ne alırsınız? Kişisel pizza ister misiniz? Bu akşam fettuccine var ya da levrek mükemmel kalitede, ya da..."

"Pizza kulağa harika geliyor," dedim, düzleştirilmiş hamurun yanındaki çeşitli malzemelere bakarak. "Bu pepperoni mi?"

"Pepperoni mi?" diye tekrarladı, biraz alınmış bir şekilde. "Hayır, hayır, hayır. Bu pepperoni değil." Onu eline aldı ve bana bir parça uzattı. "Bu annemin elleriyle yaptığı acı sopressata. Aile geleneğimizdir."

Et parçasını ağızıma attım ve dilim hemen patladı. İlk önce acı biber pullarının tadını aldım, ama sonra daha ince bir lezzet gelmeye başladı. Kurutulmuş etin karışımıydı, ama garip bir şekilde tatlıydı. "Bu kırmızı biber tadı mı?"

Gülümsedi. "Çok iyi," dedi. "Annem tarifine biraz kırmızı biber ve domates salçası ekliyor."

"Çok iyi olmuş," dedim.

"*Perfetto*," dedi. "Sana sopressata ve zeytinli pizza yapacağım.

Nasıl olur?"

"*Perfetto*," dedim gülümseyerek ve yemeğimi hazırlarken onu izledim.

Kısa sürede pizzayı büyük bir odun fırınına attı ve iki dakikadan az bir sürede hazırıldı. "Etkileyici."

"Doksan saniye," dedi. "Hepsi bu kadar."

Pizzayı bana uzattığında mozzarella peyniri cızırdadı ve bir dilim aldığımda peynir akmaya başladı. Domates sosunda kullandığı baharat ve sarımsağın kokusunu alabiliyordum. Her şey birbiriyle çok uyumluydu. Uçunu üfledikten sonra ilk ısırığı aldım. Mmm, tüm lezzetler bir anda damak tadımı sardı ve beni gülümsetti. Çok lezzetliydi.

"Bu şimdiye kadar yediğim en iyi pizza," dedim ve bir ısırık daha aldım.

O da gülümsedi. "Grazie."

"Adın ne?" diye sordum, daha önce sormadığımı fark ettim. "Mario," dedi, sonra başımın üzerinden, salıncak kapının küçük
"Ve kırk dakika geç gelen kız benim kızım Victoria." İki elini beline koydu ve başını salladı.

Onun ifadesine güldüm. Kızgın olmasına rağmen, ona bakarken gözlerinde hala bir ışıltı vardı.

Pizzayı bitirince, "Eminim burayı çok sevecekler. Burası gerçekten çok iyi." dedim.

Yeni bir hamur yoğurmaya başladı. "Teşekkürler." Hamurun üzerine biraz un serpti ve yumruklarını hamura vurdu. "Sekiz aydır açığız ve işler, şey, sakın."

"Eminim işler yakında düzelecektir. İlk yıl en zordur derler." Yarıyı yenmiş, karnımı doyurmuş pizzama baktım. "Kalanını eve götüreceğim." Tezgahtan bir paket kutusu aldım ve pizzamı içine koydum. "Ama kesinlikle tekrar geleceğim." Cüzdanımı çıkardım. "Pizza için ne kadar borçluyum?"

"Oh, uh, on beş dolar. Kasada Victoria'ya ödeyebilirsin. İstedığınız zaman gelebilirsiniz."

"Tamam. Teşekkürler."

Salıncak kapıdan geri geçtim ve Victoria ile karşılaştım. "Kimsin sen?" diye sordu, sakızı dudaklarından taşarak.

Gülümsedim ve cüzdanımı karıştırdım. "Babanın en büyük hayranlarından biri." Yüz dolarlık banknotu çıkardım ve Victoria'ya uzattım. "Bir dahaki sefere geç kalma," dedim ve kapıdan çıktım.

Sokağa çıkan üçüncü basamağa ulaşmadan önce Victoria seslendi. "Hey, bayım, para üstünüzü unuttunuz."

"Hayır, unutmadım," dedim. "O pizza her kuruşuna değdi."

Eve giderken, Mario'nun pizzasını ve muhtemelen daha fazla ilgiyi hak eden başka restoranlar olduğunu düşündüm. Onlara yardım etmenin bir yolu olmasını diledim. Ama o gece yatakta gözlerimi kapattığımda, tek düşünebildiğim ertesi gün o kalp şeklindeki yüzü görmemek için ne yapabileceğimdi.

Grace

Ertesi gün, salı, sabah bir meslektaşına müşterisinin dosyasıyla ilgili yardım etmek için muhasebe firmama uğradım, bu yüzden Crawford Corporation'a vardığımda neredeyse öğlen olmuştu.

On ikinci katta asansörden indiğimde, resepsiyon görevlisinin olmadığını fark ettiğimde pek önemsemedim. James, dünkü öğle yemeğini telafi etmek için bugün ofise erken geleceğini mesajla bildirmiş olmasına rağmen, toplantı odasının boş olduğunu görünce biraz endişelendim. Omar ve Richard gittikten sonra kaybedilen saatleri telafi etmek için neredeyse gece yarısına kadar uyuyamamıştım.

Arka taraftaki personel odasından alkış sesleri geldiğinde bir şeyler olduğunu anladım. James'i orada bulabileceğimi düşünerek, seslerin geldiği koridora doğru ilerledim.

Köşeyi döndüğümde kokuyu aldım. Kokunun ne olduğunu tam olarak anlayamadım ama midem heyecanla guruldadı. Kalabalığın arkasında, mavi kot pantolon ve beyaz düğmeli gömlek üzerine beyaz önlük giymiş Luke duruyordu. "Geri çekilin, bu çok sıcak, millet," diye bağırdı gülerek.

İçinde birkaç parça ince dilimlenmiş biftek buharlaşan büyük bir alüminyum tepsi tutuyordu. Tepsiyi personel odasındaki masalardan birine nazikçe koyduktan sonra, arkasındaki tezgaha dönüp biri rendelenmiş mozzarella peyniri, diğeri taze çöreklerle dolu iki kase aldı.

"Tamam, ilk kim?" diye gülerek sordu.

"Ben!" diye bağırdı James ve öne doğru itişip kakışarak ilerledi. Birkaç kişi daha ellerini kaldırdı.

Luke, avuç içlerini kalabalığa doğru çevirerek güldü. "Sorun değil. Herkese yetecek kadar var."

"James," diye fısıldadım. Ama meslektaşımın gözleri önündeki peynirli biftek sandviğine kilitlenmişti. Gözlerimi devirdim. Bu sefer biraz daha yüksek sesle, "James!" diye seslendim.

Luke dahil, personel odasındaki herkes arkasını döndü. Her zamanki gibi hayran kitlesiyle çevrili olmaktan açıkça memnun olan Luke gülümsedi. James benimle göz teması kurduğunda, başımı koridora doğru eğdim. O da beni takip etti.

"Hey! Geri dönmüşsün. Nasıl gitti?" diye sordu, sandviçinden bir ısırık alarak. Midem de bir ısırık istediğini söyleyerek protesto etti, ama ben onu görmezden geldim. Luke'dan bu denetim için belgeler dışında başka bir şey istemeyecektim.

"İyi gitti. Sen nasılsın? Banka hesap özetlerini mutabakat ettin mi?"

"Evet. Hepsi bitti."

İç geçirdim. "Güzel. Peki hazine raporları ne durumda?"

Ağzını açıp kapattı ve yine yüzünü buruşturdu.

Kollarımı kavuşturdum.

"Luke bu sabah bana getirecekti," dedi James. "Ama gecikti."

"Gecikti mi? Ne yüzünden? Fırın zamanlayıcısı mı?"

"Bu çok lezzetli bir biftek, Grace. Sen de bir tane yemelisin." Sandviçi bana doğru çevirerek bir ısırık teklif etti.

Elimi kaldırdım. "Hayır, teşekkürler. Ben iyiyim."

Hayranlarıyla çevrili Luke'a baktım ve başımı salladım. Onu mutfaktan çıkarıp bana o raporları vermesi imkansızdı.

"Bu iş saçmalamaya başladı. Colton'la konuşacağım."

Koridordan Colton'ın ofisine doğru yürüdüm. Burnunun köprüsünü sıkıştırarak dizüstü bilgisayarına bakıyordu. Mutlu görünmüyordu.

Ben de öyle.

Kapısını çaldım. "Girebilir miyim?"

Biraz şaşkın bir şekilde başını kaldırdı. "Bayan Sweeney? Tabii ki, buyurun."

"Luke ile işler yolunda gitmiyor," dedim, doğrudan konuya girerek. "Ne demek istiyorsunuz?"

"Yani, işini yapmıyor. Oyalanıyor, iş arkadaşımın dikkatini dağıtıyor ve isteklerimi tamamen görmezden geliyor."

"Luke'un bunu kasten yaptığını sanmıyorum."

Kaşlarımı kaldırdım. "Gerçekten mi? Onu ne kadar iyi tanıyorsunuz peki?"

"Anlamadım?"

Kafamı salladım. "Bay Crawford. Bu konuda sizinle tartışmak istemiyorum. İkimiz de aynı şeyi istiyoruz, yani sizin için hızlı, verimli ve kapsamlı bir denetim yapmak. Size söylüyorum, denetime yardım etmesi için görevlendirdiğiniz kişi bunların hiçbirini yapmıyor. Saygıyla rica ediyorum, bu görevi başka birine verin."

Colton ellerini çenesinin altında birleştirdi ve derin bir nefes aldı. "Onunla konuşayım." Colton telefonu eline aldı ve kulağına götürdü. Bir dakika bekledi ve bana bakmadan hemen önce kaşlarının arasında yine o kırıksıklık belirdi.

Gülümsedim. "Ofisinde değil. Personel odasında peynirli biftek sandviçleri yapıyor."

"Ne yapıyor?" diye sordu, sandalyesinden kalkarak. "Bir dakika burada bekleyin."

Odayı geçip koridora doğru yürüdü. Personel odasına ulaştığında "Luke!" diye bağırdı. "Ofisime gel. Hemen."

Colton geri dönmeden önce dudaklarımı düzelttim ve o yerine oturduğunda önüne doğru baktım.

Taze sığır filetosu kokusu odaya yayıldı. "Beni çağırdın," dedi Luke. Arkanı dönmedim, ama onun varlığı gözlerimi kapatmama neden oldu. Kokusu çok lezzetliydi.

Gözlerinin üzerimde olduğunu hissettim.

"Bayan Sweeney beni ispiyonladı mı?" diye sordu.

Oh, ne kadar güzel koktuğu umurumda değildi, bu adamın cesareti yok mu?

"Ben değilim gammam gammam yok sen çocuğum."

Ben sinirli senin senin profesyonellik profesyonellik eksikliğinden dolayı hayal kırıklığına uğradım. Bu saçmalık yeterince uzadı."

"Öyle mi? Ne dersin, Colton?" diye sordu Luke, kollarını kavuşturup kardeşine bakarak.

Colton gözlerini kısarak ikimizin arasında bakışlarını gezdirdi. "Bu denetimi kasten geciktiriyor musun?"

"Tabii ki hayır," dedi, hiç tereddüt etmeden. "Sadece ofis işleri için uygun değilim, Colton. Üzgünüm."

Colton gözlerini kapattı ve tekrar iç geçirdi. "Peki." Gözlerini açtığında dikkatini bana verdi. "Neye ihtiyacınız var, Bayan Sweeney?"

"Geçen yılın muhasebe raporlarına ihtiyacım var."

"Bu sabah Daniel'dan istedim, ama ortak sürücüde olmadığını söyledi," dedi arkamdaki Luke.

"Bunu sormana bile şaşırdım," diye mırıldandım.

"Ah, doğru ya," dedi Colton, parmağını şıklatarak. "O raporları dizüstü bilgisayarına kaydettiğimi unutmuşum. Onları sürücüye aktarmamıştım. Bir saniye..."

Dizüstü bilgisayarına doğru dönerken, hafifçe küfretti, sonra parmaklarını saçlarının arasından geçirdi.

"Ne oldu?" diye sordu Luke.

Colton gözlerini kapattı ve "Birkaç ay önce yeni bir dizüstü bilgisayar aldım. Eskisi Newcastle'da," dedi.

"Newcastle mı?" diye sordum. "O da ne?"

Colton dudaklarını büzdü ve alnını ovuşturdu. "Kuzeydeki kulübem." İnledim.

"Endişelenmeyin Bayan Sweeney," dedi Colton. "Bu akşam karımdan sonra arabayla oraya gideceğim..."

"Ben giderim," dedi Luke.

Başımı çevirip ona baktım. "Sen mi?"

Ellerini beline koydu. "Denetimden ben sorumluyum, bu benim görevim. Ben giderim. Sen karınla evde kal, Colton."

Kafamı salladım ve ellerimi belime koydum. "Sana güvenmiyorum. Ya bu da zamanımı boşa harcamak için kurduğun başka bir plan ise?" Luke beni daha önce hayal kırıklığına uğratmıştı. Yine aynısını yapardı. Bundan emindim.

"Her şey hep seninle ilgili. Öyle değil mi, Sweeney?" diye alaycı bir şekilde sordu. "Bu durumda, evet, öyle olduğunu düşünüyorum."

"Ne düşündüğün umurumda değil." Sonra Colton'a dönerek, "Bana kulübenin anahtarlarını ver ve dizüstü bilgisayarını nerede bulabileceğimi mesajla bana bildir. Bir saat sonra yola çıkacağım," dedi.

Düşünmeden, sözler dudaklarımdan döküldü: "Ben de seninle geliyorum."

"Ne dedin?" diye sordu Luke, başını çevirip bana bakarak.

O çoktan ofis kapısına ulaşmıştı.

"Dediğim gibi. Sana güvenmiyorum. Bu yüzden, bu kurtarma görevinin işten daha fazla izin almak için bir bahane olmadığından emin olmak için seninle geliyorum. Ya da burada ne yapıyorsan onu."

Colton gülümsedi ve parmaklarını yine çenesinin altında birleştirdi. "Bence bu harika bir fikir, Bayan Sweeney."

"Teşekkür ederim, Bay Crawford." Sonra Luke'a dönerek, "Bir saat sonra çıkıyoruz," dedim ve kapıda onu iterek geçtim.

"Ben de öyle dedim. Kararları sen veriyormuşsun gibi davranma," diye bağırdı ben koridorda yürürken.

Arkamı dönmeden, "Ben sürüyorum," diye bağırdım.

Luke

Kollarını sallayarak, sırtı dik ve omuzlarında adalet duygusuyla fırtına gibi uzaklaşmasını izledim. Adamım, beni deli ediyordu. Her zaman varsayımlarda bulunuyor ve yanlış sonuçlara varıyordu. Ya kulübeye uzun yoldan gideceksem? Yine de sabah ona değerli dosyalarını gönderirdim. Bu gece üzerinde çalışmayı mı planlıyordu? Grace Sweeney'i tanırıysam, muhtemelen evet.

Personel odasına vardığımda, lavabonun yanındaki tabakta bir biftek sandviçi kalmıştı. "Sanırım sonuncuyu sana saklamışlar," dedi Colton, arkamdan içeri girerken.

Gülümsedim. "Çok düşünceli."

"Ya da yarın yine yapacağını umuyorlar. İnanılmaz olduğunu duydum."

Bir ısırık aldım ve yavaşça çiğnedim. "Fena değil. Ama bir şey eksik. Belki biraz kızarmış soğan. Mario'yu bir dahaki görüşmemizde ne düşündüğünü sorayım."

"Kim?" diye sordu.

"Dün gece tanıştığım bir adam. Restoranı buradan birkaç blok ötede. *Mario's Restaurant*. Duydun mu hiç?"

"Hayır. Ama şimdi bir bakacağım." Kollarını kavuşturdu ve duvara yaslandı. "Şef olmak mı istiyorsun Luke? Mesele bu mu?"

Bunu birçok kez düşündüm, ama her gün yemek yapmak zorunda kalırsam bundan zevk alacağımı sanmıyordum. Eğer bu benim mesleğim olsaydı, yemek yapmaya olan sevgimi kaybederdim diye düşünüyorum.

"Hayır, sanmıyorum." "O zaman seni engelleyen ne?"

"Bilmiyorum, Colton. Sanırım... hangi yolu seçmek istediğimi bilmiyorum."

"Bu konuyu çözen lazım, Luke. Artık çocuk değiliz."

"Biliyorum," dedim, kendime kızarak. Geleceği düşündüğümde kendimi kaybolmuş hissetmekten alıkoyamıyordum. Dürüst olmak gerekirse, bu yüzden çoğu zaman geleceği düşünmekten kaçınıyordum.

"Dizüstü bilgisayarımı sakladığım kasaya ait numara burada," dedi ve bana sarı bir yapışkan not uzattı.

"Dikkatli sür," dedi ve omzuma hafifçe vurduktan sonra ofisine geri döndü.

Odaya bakındım ve dağınıklığı temizlemeye başladım. Çok uzun sürmedi, kullandığım eşyaların çoğunu bulaşık makinesine koydum. Spor ceketimi alıp aşağı indim; *Meany Sweeney'nin* beni orada beklediğinden emindim.

Ah, işte oradaydı, gümüş rengi bir Honda Civic'in içinde oturuyordu. Bana Colton'ın ilk arabasını hatırlattı.

"Yolculuk hoşuma gitti, Sweeney," dedim ve araca bindim.

"Teşekkürler." Eski bir GPS cihazını havalandırma deliğine yerleştirirken, "Bu kulübenin adresi nedir?" diye sordu.

"Sana yol tarifini vereceğim." "Hayır, adresi tercih ederim."

"Neden?"

"Çünkü nereye gideceğimi sana sormaktansa GPS'in sesini dinlemeyi tercih ederim."

"Ah, Sweeney. Sana nereye gideceğini söylemekten daha çok istediğim bir şey yok."

Gözlerini kısarak, "Adresi, Crawford," dedi. "Tam adresi bilmiyorum."

"O zaman burada ne işin var?"

"Oraya nasıl gidileceğini, hangi yollardan geçileceğini biliyorum, ama kulübenin numarasını ya da benzeri bilgileri bilmiyorum. Güven bana. Kaybolmayacağız."

"Neden bu konuda içimde kötü bir his var?"

"Çünkü sen genel olarak olumsuz bir insansın?"

O içini çekti ve anahtarı kontak anahtarına sokarak arabayı çalıştırdı.

"Vay canına, uzun zamandır kimseyi gerçek anahtarla araba çalıştırırken görmemiştim."

"Hala bizim gibi sıradan insanlarla takılabilmem ne güzel, değil mi Crawford?"

"Sen gerçekten yükseltmelisin yükseltmelisin bir bir daha güvenlik güvenlik teknolojisine sahip bir şeye yükseltmek. Bu arabada arka görüş kamerası bile var mı?"

"Hayır, Crawford. Son yüz yıldır diğer tüm sürücüler gibi kafamı çeviriyorum."

"Sadece güvenlikten bahsediyorum, lüks değil." "Bazen güvenlik bir lüks olabilir."

"Bu hiç mantıklı değil, Sweeney."

"Kapa çeneni, Crawford. Ve emniyet kemerini tak."

Sokağa çıktı ve sağa döndü. En azından doğru yöne gitmişti. "Otoyola ulaşana kadar burada kal, sonra kuzeye doğru yaklaşık bir saat git."

O başını salladı ve önüne doğru baktı. Gözlerimi kapattım ve biraz dinlenmeye karar verdim. Ama gözlerimi kapattığımda, hafif bir lavanta kokusu ilgimi çekti. Taze, yumuşak ve kadınsı bir kokuydu. Sweeney olamazdı, değil mi? Sol gözümü biraz açtım ve sürücü koltuğuna baktım. Direksiyonun altından bacaklarını gördüm. Lacivert eteği uyluklarının üst kısmına kadar çıkmıştı ve gaz pedalına her bastığında kasları geriliyordu. Sweeney'nin güzel bacakları olduğunu bilmiyordum. Sweeney'nin ağzının şeklini hep sevmişimdir ama bacaklarını daha önce hiç fark etmemiştim. *Huh.*

Bir eliyle direksiyonun alt kısmını tutarken, diğer eli çıplak bacağına uzanmıştı. Dikkatsizce cildini okşuyor, yavaşça dairesel hareketler yapıyordu. Ben de onun benimle dalga geçip geçmediğini görmek için yüzüne baktım.

"Ne?" diye sordu, başını çevirip bana baktı.

Gözlerimi kısarak baktım, ama kırışık alnı ve başını eğmesi samimi görünüyordu.

"Hiçbir şey," dedim ve gözlerimi sıkıca kapattım, zihnimde beliren görüntüyü unutmaya çalışarak. Onun eli yerine benim elim bacağına uzanmış, uyluk boyunca yavaşça yukarı doğru kayıyordu.

Siktir et! Olmaz. Meany Sweeney'i isteyecek kadar çaresiz olamam. Çok yorgun olmalıyım, düşünemiyorum, sadece

Yumuşak, çıplak, kadınsı bir uyluğa tepki veriyorum.

"Ne yapmaya çalıştığını biliyorum," dedi.

"Anlamadım?" diye sordum, sesindeki hakaretten dolayı kafam karışmıştı. *Beni bakarken mi yakaladı?*

"Benimle konuşmak zorunda kalmamak için uyuyormuş gibi yapıyorsun. Ama endişelenmene gerek yok Crawford. Sessizlikten hiç rahatsız olmam. Beni hiç rahatsız etmiyorsun." Gaz pedalına bastı ve koltuğunda yer değiştirdi, bu da eteğinin biraz daha yukarı kaymasına neden oldu.

Şimdi rahatsız olan benim. Bunu bilerek mi yapıyor?

"Neden bahsettiğini bilmiyorum, Sweeney. Uyuyordum. Senin sesini de duymak istemiyorum. İkimiz için de en iyisi, yolun geri kalanında konuşmayalım. Anlaştık mı?"

Bir kez başını salladı, ama ben gördüm. Sonra bana dönüp baktı ve kaşlarını anlamlı bir şekilde kaldırdı. "Uyuduğunu sanıyordum?"

"Sen inanılmazsın, biliyor musun?" diye homurdandım. Sağ tarafıma döndüm, gözlerimi kapattım ve Sweeney'i ve çıplak bacaklarını zihnimden çıkardım.

Grace

Neredeyse iki saattir araba kullanıyordum ve Luke bu sürenin çoğunda uyuyordu, uykuya dalmadan önce sadece temel yol tarifleri vermişti. Manzara tekdüzeydi ama huzur vericiydi. Otoyolun her iki yanında geniş, boş tarlalar uzanıyordu.

Öğleden sonra saat dört civarında otoyoldan çıkıp toprak yola saptım. Ufukta kara bulutlar toplanmış, yağmur yağacağını haber veriyordu. Yağmur başlamadan kulübeye varmak istiyordum.

Eğilip Luke'un omzuna dokundum. "Uyan, Richie Rich." "Ah! Ugh! Sorunun ne?" diye homurdandı, ben onu itmeye devam edince. onu itmeye devam ettiğimde.

"Oh, lütfen. Sen gerçekten uyumuyordun. Uyuyacak kadar sessiz değildin."

Gözlerini kısarak, "Bir dahaki sefere senin için horlamaya ve mırıldanmaya çalışacağım." dedi.

"Bir dahaki sefer falan olmayacak. Dönüş yolunda sen süreceksin. Uyuyan ben olacağım."

"Bana uyar, prenses."

"Oh, bu senden gelince çok anlamlı," dedim. "Az önce otoyoldan Pine Street'e döndüm. Buradan nereye gideceğiz?"

Koltuğunda doğruldu ve pencereden dışarı baktı. "İleride büyük meşe ağacını görüyor musun?"

"Evet."

"O caddeden sağa dönün."

"Sokağın adını biliyor musun?" "Hayır."

"Peki, biri o ağacı keserse ne olur?" "Kimse o büyüklükte bir ağacı kesmez."

Kafamı salladım ve meşe ağacını geçer geçmez döndüm. Onun tarif ettiği yol beni dar bir çakıl yola götürdü. Yolun iki yanını kalın, yapraklı ağaçlar çevreliyordu ve kilometrelerce önde hiçbir kulübe göremedim. "Burası olduğundan emin misin?"

"Herkes bana sorduğun kadar soru sorar mısın?" diye homurdandı.

Bunu düşündüm. "Hayır."

Yola bakarak, hızla doğruldu. "Buradan dön." Hemen solumdaki toprak yolu işaret etti. "Şimdi."

Arabayı döndürdüm ve hendeği kıl payı kaçırdım. "Şey... bir dahaki sefere biraz daha önceden haber verin. Ne oldu? Ağaç mı kestiler?"

Dudakları seğirdi, ama gülmedi. İyi.

Sonunda, uzun dalların arkasından kırmızı tuğlalı bir ev görüldü. Kulübenin etrafını büyük bir ahşap teras çevreliyordu ve arkasında bir göl uzanıyordu. Çok güzeldi.

Verandanın önünde fren yaparak durdum, pencereden bir toz bulutu yükseldi.

Luke arabadan ilk çıkan kişi oldu, ben ise boynumu uzatıp iki katlı kulübeye baktım.

"Hadi şunu bir bitirelim de denetiminizi tamamlayın," dedi Luke. "Böylece ikimiz de birbirimizden bir an önce kurtulabiliriz."

"Sonunda benim bakış açımı anlamaya başladın."

Ahşap merdivenlerden verandaya çıkarken, taze çam ve toprak kokusu burnumu gıdıkladı. Acaba temiz havaya alerjim mi var diye düşündüm. Hayatım boyunca hep apartmanlarda yaşamıştım, hiç kırsal bölgelere gitmemiştim. Babam hayattayken küçük bir evde yaşadığımız bir dönem olmuştu, ama o zamanlar çok küçüktüm, hatırlamıyorum. Veranda, sanki biri yakın zamanda boyamış gibi görünüyordu.

Yumuşak bir küfür sesiyle dikkatim tekrar ön kapıya yöneldi. Luke, kilidin yanında bir anahtar demeti sallıyordu.

"Hangi anahtarın işe yaradığını bilmiyorsun, değil mi?" diye sordum.

"Öyle olsaydı, hepsini denemeye çalışmazdım, değil mi?" Luke başka bir anahtar denedi ve kapı açıldı. "İşte."

Kapıyı daha fazla açarak, önce benim girmemi işaret etti. "Önden buyurun."

Gülümsemeye çalıştım, ama muhtemelen daha çok bir yüz buruşturma gibi göründü. Luke'un sahte centilmenliğini yutmuyordum. Sahte gülümseme dudaklarımda dondu, çünkü içeri girdiğimde, sanki dışarısı içerideymiş gibi hissettim. En az yirmi fit yüksekliğindeki uzun pencereler kulübenin arka kısmını oluşturuyordu. Ağaçların nerede bittiği ve mutfağın nerede başladığı belli değildi. Duvarlar tamamen ahşap panellerle kaplıydı ve kapılar ağaç gövdelerine benziyordu. Sanki bir ağaç evinde yaşamak gibiydi, ama su ve elektrik vardı.

"Vay canına, burası harika," diye fısıldadım, daha çok kendime, ama Luke duymuştu.

"Sorun yok," dedi, anahtarları mutfak tezgahına bırakıp etrafına bakındı.

Dışarıda yüksek bir gök gürültüsü yankılandı ve ben bu sestən irkildim. Luke pencerelere doğru yürüdü ve başını gökyüzüne doğru eğdi. "Yağmur yağacak gibi görünüyor."

"Arabayla gelirken bulutları gördüm. Kağıtları alıp buradan gidelim. Belki yağmur arkamızda kalır."

Bir başka gök gürültüsü daha duyuldu ve bu sefer pencereler güçlü bir rüzgârın baskısı altında gıcırdadı. Tüylerim diken diken oldu. O pencereler artık pek güvenli görünmüyordu.

Luke'un gözlerinin etrafında kırılganlıklar oluşurken bana baktığını fark ettim. "İyi misin?"

"Evet. İyiyim. Sadece gitmek istiyorum, hepsi bu."

"Tamam. Belgeler üst kattaki çalışma odasında." Koridora geri döndü ve merdivenleri ikişer ikişer çıkarak ikinci kata çıktı. Luke sağındaki ilk kapıdan içeri girdi. "İşte buradayız," dedi ve kilit yerine şifreli yüksek teknolojili bir dosya dolabına doğru yürüdü.

Odaya bakındığımda, odada mobilya olmadığını fark ettim. Sadece bir masa, iki sandalye ve bir dosya dolabı vardı. Odaya bu kadar boş olması beni şaşırttı.

"Burası olmalı." Luke üst çekmecedən bir dizüstü bilgisayar çıkardı ve koltuğunun altına koydu. "Tamam, gidelim."

"Bekle," dedim. "Bunun doğru yer olduğunu nereden biliyorsun?"

"Çünkü tam da Colton'ın söylediği yerdeydi."

"Peki ya dosyalar kaybolmuşsa ve o da onları bir sabit diske falan aktarmışsa?"

"Neden öyle bir şey yapsın ki?"

"Bilmiyorum. Ama buradan ayrılmadan önce o dizüstü bilgisayarda her şeyin olduğundan emin olmalıyız."

"Tamam." Luke dizüstü bilgisayarı masanın üzerine bıraktı ve açtı. Bilgisayar açılırken, Luke'un ellerine bakmaktan kendimi alamadım. Tırnakları kısa ve temizdi, ama parmak uçlarında lekeler vardı.

"Resim mi yapıyorsun?" diye sordum dalgın dalgın.

"Anlamadım?" diye sordu, bana bakarak, iki avucunu da masanın üzerine koydu. Parmaklarına doğru başımı salladım. "Lekeler."

Parmaklarını kaldırıp inceledi. "Ah, o mu? Hayır. Dün gece haşlanmış pancarları doğradım ve sanırım rengi cildimin çatlaklarına bulaşmış."

Cevap vermek üzereydim ki, gökyüzünde bir başka gök gürültüsü patladı ve evi salladı. Bu sefer zıpladım ve küçük bir çığlık attım. İkinci katta dururken, sanki gök gürültüsü içimde yankılanmış gibi hissettim. Odanın ışıkları titredi ve ardından korkunç bir ses duyuldu. Bir çatırtı, ardından uzaktan bir gıcırtı. Sonra, şimdiye kadar duyduğum en gürültülü bir çarpma sesi. Luke ve ben çalışma odasının ön penceresine koştuk.

Gözlerime inanamadım. Kocaman bir ağaç devrilmişti. Muhtemelen arabam kadar geniş olan gövdesi çakıl taşlarının üzerinde yatıyor ve araba yolunu kapatıyordu.

"Kahretsin," diye fısıldadı Luke.

"Aman Tanrım! Araca çarpabilirdi." "Araç için mi endişeleniyorsun?"

"Evet. Sen ne için endişeleniyorsun?"

"Sweeney, o ağaç çıkışımızı engelliyor. Burada sıkışıp kaldık."

Kriko! Arabamda bir tane var.

Sürücü tarafını açmak için koştum ve bagajı açtım.

İşte orada!

Onu aldım ve bagaj kapağını kapatıp ağaca geri koştum. Krikoyu ağacın altına mümkün olduğunca sokup çevirdim.

Arkamda ayak sesleri duyuldu. "Ne yapıyorsun?" Luke bana ulaştığında sordu.

"Ne yapıyorum gibi görünüyor?" Yağmur ve rüzgârın sesini bastırarak bağırdım.

"Ağacın üzerinde yedek lastiği mi değiştirmeye çalışıyorsun?" "Hayır. Bu lanet şeyi hareket ettirmeye çalışıyorum!"

"Bu işe yaramaz. İçeri gel Sweeney, zatürre olmadan önce."

"Hayır," dedim ve tekrar denedim. Bir milim bile kıpırdamadı. "Ahh!" diye bağırdım ve ağaca vurdum. Sonra diğer elimle vurdum ve tüm gücümle ittim. "Hadi ama, aptal şey. Kıpırda!"

Luke omuzlarımı tutup beni geri çekti. "İçeri gel," dedi. "Ben zaten birini aradım."

"Öyle mi?" diye sordum, dönüp ona baktım.

Yağmurdan dolayı açık gri pantolonu kömür rengi bir hal almıştı ve beyaz düğmeli gömleği nefes alırken göğsüne yapışmıştı. Elini yüzüne sürerek ıslak saçlarını geriye itti. Bana baktı. Gözleri vücudumu tararken, sırılsıklam bir fare gibi görünmüş olmalıyım.

"İçeri gel," sesi artık daha yumuşaktı, ben de kabul ettim. Elimi tutup beni eve doğru çekti, muhtemelen ağacı hareket ettirmek için son bir girişimde bulunmamdan korkuyordu. Bunu düşündüm, ama faydasız olduğuna karar verdim.

Ön merdivenleri koştum ve Luke içeri girince elimi bıraktı. Girişte sırılsıklam duruyordum. "Colton'ın yerini mahvetmek istemiyorum. Havlun var mı?"

Luke etrafına baktı ve girişin yanındaki bir kapıyı açtı. Kürk süslemeli kapüşonlu büyük siyah bir palto çıkardı. "Giysilerini çıkar ve bunu giy."

"Affedersiniz?"

"Islak giysilerini çıkarman daha iyi olur. Merak etme, ben arkayı döneceğim."

Soğuktan dişlerim takırdamaya başladı. "Tamam," dedim ve ceketini aldım. Bekleyle kaşlarımı kaldırdığımda, o arkasını döndü.

Bluzumu ilikledim, sütyenimi çıkardım ve ardından pantolonumu indirdim. Neyse ki külotum hala kuruydu, onu çıkarmadım.

Yerden ceketimi alıp kollarımı içine soktum. Ceket dizlerimin biraz üstüne kadar geliyordu ama önemli yerleri tamamen örtüyordu. "Tamam, artık arkayı dönebilirsin."

Luke tekrar bana dönerek ellerini beline koydu ve beni inceledi. Ağzı seğirdi.

"Ne?" diye sordum.

"Seni zar zor görebiliyorum. Sanki bu paltoya canlı canlı gömülmüş gibisin."

Luke'un sırlıslık olduğunu, dudaklarında bir gülümseme olduğunu ve saçlarının üzerine düştüğünü görünce gülümsedim, çünkü bu bana arkadaş olduğumuz zamanları hatırlattı. Uzun zaman önce. Şişkin pazıları ve göğüs kasları, beyzbol oynamayı seven sıska çocukla arkadaş olduğumdan bu yana çok zaman geçtiğini kanıtlıyordu.

Gömleğinin eteğine uzandı ve onu başının üzerinden çıkardı. Düğmeler yere düştü, ama gözlerimi onun çıplak göğsünden ayıramadım. Gömlek, karın kaslarını ve omzunun üst kısmındaki büyük dövmeyi gizlemişti. Luke'un dövmesi vardı. Daha iyi görmek için gözlerimi kısarak baktım, ama o fermuarını indirdiğinde, ben de arkayı döndüm. "Ne yapıyorsun?"

"Islak kıyafetlerimi çıkarıyorum."

"Peki, ne giyeceksin?"

"Hiçbir şey. Ama yukarıdan kuru giysiler alacağım. Colton'da fazladan giysiler vardır. Sana da bir şeyler bulmaya çalışacağım."

"Tamam, acele et."

Giderken kıkırdadı. "Bu komik değil Crawford."

"Beni benim gözümle görmelisin. Çok komik. Neden bu kadar korkuyorsun, Sweeney? Beni pantolonsuz görürsen bana atlayacağından mı korkuyorsun?"

"Saçmalama," arkamı dönerek elimi salladım. "Git hadi."

Ayak sesleri ikinci kata ulaştığında, arkamı döndüm. Luke Crawford'u çıplak görmek istemiyordum. Onu, hatırladığım o bencil, şımarık küçük çocuktan başka bir şey olarak görmek istemiyordum. Şimdiye kadar, benim hatıralarımı değiştirmeyecek hiçbir şey yapmamıştı, bu yüzden bunu değiştirmek için seksi bir vücuda ihtiyacım yoktu. Tanrım, seks için bu kadar çaresiz olduğumu kim bilebilirdi ki? Üniversiteden sonra ciddi bir erkek arkadaşım oldu, son birkaç yılda birkaç kötü randevum oldu, hepsi bu kadar. Oldukça utanç verici bir kuraklık dönemi oldu. Luke'un fitness dergisi kapağına layık göğsünün midemi bulandırmasına şaşmamalı.

"Bir şey buldum," diye seslendi yukarıdan. "Tanrıya şükür," diye mırıldandım.

Luke gri eşofman altı ve dar beyaz tişört giymiş olarak merdivenlerden aşağı koştu. İçimden inledim. Neden bu bir şekilde daha seksi görünüyordu?

Bir yığın giysi uzattı. "Al. Bunlar senin için." Küçük yığını aldım.

"Teşekkürler. Yukarıda giyineceğim."

İkinci kattaki banyoya vardığımda kapıyı kilitledim ve elimdeki parçaları inceledim. Soluk mavi gömleği incelerken, bir çift gri terlik çorabı ve şort yere düştü. Kafamı eğdim. Gömlek işe yarayabilirdi. Gömleği giydim ve en üst düğmesini ilikledim. Çorapları tek tek alıp giydim. Ancak, daha yakından incelediğimde, şortun aslında boxer olduğunu fark ettim.

Olamaz! Colton'ın iç çamaşırını giymem mümkün değil.

Banyodan kafamı çıkardım. "Hey, Crawford. Bir hata yaptın. Bana Colton'ın boxerını verdin."

"Hata değil," diye bağırdı aşağıdan.

"Kardeşinin iç çamaşırını giymem mümkün değil." "Temizler. Kontrol ettim."

"İğrenç. Yine de giymem." "Sen bilirsin!"

Külotum yağmurdan ıslanmamıştı, yani onu giyebilirdim, ama sadece tişörtle dolaşmak çok soğuk olurdu. Şortlara baktım ve titredim. Hayır, yine de giymem.

Colton'ın boxerları. Onları alıp büyük beyaz tezgahın üzerine koydum.

Merdivenlerden inerken, ateşin ısını hissetmeden önce çıtırtı sesini duydum. Luke, ben üst katta iken ateşi yakmıştı. Ayrıca şöminenin yanına bir havlu koymuş ve ıslak giysilerimizi üzerine sermişti.

"Teşekkürler," dedim ve oturma odasına gidip arkasına geçtim. Arkasını döndü ve ne söyleyecekti bilmiyorum ama boğazı düğümlendi. Ağız açıldı ve gözleri fal taşı gibi açıldı. Onu bu halde görmek biraz komikti. Tabii ki, beni hiç böyle görmemişti. Onu bu kadar etkilemiş olmak hoşuma gitti. Hemen toparlandı ve boğazını temizledi.

"Gömlek sana çok yakışmış. Yani, sana çok yakışmış. Demek istediğim..."

Gülümsemeyi zorla bastırdım. "Ne demek istediğini anlıyorum, Crawford."

O başını salladı ama bana tuhaf bir şekilde bakmaya devam etti. "Şey, az önce yardım çağırmakla ilgili bir şey söylemiştin."

Parmaklarını şıklattı. "Evet. Bir kereste şirketini aradım. İşleri yoğun olduğunu söylediler ama sabaha kadar buraya gelmeleri gerekiyor."

"Sabah mı!" diye haykırdım.

"Evet. Çok fazla ağaç devrilmiş ve bazıları ana yollarda. Şu anda önceliğimiz değiliz."

"Ama, ama... sen zengin falan değil misin? Birine para verip ağacı çekmesini sağlayamaz mısın?"

"Evet, ama bize ulaşmaya çalışırken yolda diğer devrilmiş ağaçlar tarafından engellenirler. Üzgünüm Sweeney, ama görünüşe göre bir süre burada kalacağız."

Alnımı vurdum ve çantamı aramaya gittim. Onu daha önce koridorda bıraktığım yerde buldum.

"Nereye gidiyorsun?"

"Telefon etmem lazım."

"Kocana mı?" diye sordu Luke, sesi biraz tiz çıkmıştı. "Kocama mı?"

dedim, oturma odasına geri dönerek.

"Geçen gün Colton sana 'hanımefendi' dediğinde onu düzelttin. O yüzden, sanırım sen..."

"Bağımsız mı? Başka birine bağlı değil miyim ya da medeni durumumu açıklamaya meyilli değil miyim? Evet, doğru. Özel hayatım sadece

. Beni ilgilendirir. Şimdi, izin verirsiniz. Özel bir telefon görüşmesi yapmam gerekiyor."

Yukarıdaki banyoya koştum ve kapıyı kapattım. O kadar da özel bir konuşma değildi, ama Luke'a hala bekar olduğumu, bir ilişkiye girmeye yakın bile olmadığını bilmenin zevkini tattırmak istemedim. Geceleri sarıldığım tek şey dizüstü bilgisayarımdı.

"Merhaba Lorna. Benim. Nasılsın?"

"İyiyim Grace. Her şey yolunda mı?"

"Tam olarak değil. Annemle birlikte benim evimde geceyi geçirebilir misin? Biliyorum, çok şey istiyorum ve sana bir buçuk kat ücret ödeyeceğim, ama kuzeyde bir kulübede mahsur kaldım ve bu gece eve dönmenin bir yolu yok."

"Aman Tanrım. Yalnız mısın?" "Hayır. Luke Crawford ile birlikteyim."

"Luke Crawford. Crawford kardeşlerden biri mi? Vay canına, ikinizin çıktığını bilmiyordum."

"Çıkmıyoruz. Uzun hikaye. Yapabilir misin?" "Evet, tabii ki."

Rahat bir nefes aldım. "Teşekkürler, Lorna. Annemle konuşabilir miyim?" Diğer uçta sessizlik vardı. "Alo? Lorna?"

"Buradayım. Az önce odasına baktım, annen hala uyuyor." "Saat beş buçuk oldu."

"Saat dördünden beri uyuyor. Onu uyandırayım mı?"

"Hayır, gerek yok. Bırak uyusun. Doktoru arayıp son zamanlarda çok yorgun olduğunu söylemeliyim."

Lorna sesimdeki stresi duymuş olmalıydı. "Merak etme, Grace. Bu gece ben buradayım.

Rahatlamaya çalış." "Tamam.

Tekrar teşekkürler."

Telefonu kapattıktan sonra, aşağı inip şöminenin yanına oturdum, ama Luke orada değildi.

"Crawford," diye seslendim.

"Mutfaktayım."

Evin arkasına doğru yürüdüm ve sola döndüm. Luke'u mutfak musluğundan bir tencereyi doldururken buldum.

"Ne yapıyorsun?"

Kaşlarını kaldırdı. "Ne yapıyorum gibi görünüyor?"

"Su kaynatmak mı?"

"Sen her zaman akıllıydın, Sweeney." Tenceresini ocağın üzerine koydu ve ocağı açtı. "Dolapta biraz makarna buldum. Sos yapmak için taze domates yok ama biraz sarımsak buldum. Geleneksel *aglio olio* yapabilirim."

Dudaklarımı büzüp başımı eğdim, onu duymadığımı düşünerek. "Ai-ne?"

O sırtıttı. "*Aglıo olio*. Geleneksel bir İtalyan sosu. Sadece sarımsak, zeytinyağı ve biraz baharat var. Ama tadı oldukça güzel. Senin için sorun olur mu?"

Sabaha kadar aç kalmayı planladığımı düşünürsek, onun fikri bana harika geldi. "Tabii, olur."

"Harika. Kilerdeki sarımsakları getirir misin?" Sağımdaki ilk kapıyı açtım ama mısır gevreği kutuları ve sebze konserve kutuları dışında hiçbir şey bulamadım.

Bir sonraki kapıyı denedim ve sarımsakları buldum.

sarımsağı buldum. "Ha! Buldum!"

"Tüm sebzelere aynı şekilde mi selam veriyorsun?" "Evet. Onları insanlardan daha çok seviyorum."

O kahkahayla güldü. "Eminim öyledir."

"İnsanlar bir şeyler talep ederler. Ya da sözlerimi yanlış yorumlarlar ya da hak etmedikleri halde bir şeylerin kendilerine borçlu olduğunu düşünürler. Sebzeler, sayılar ve kitaplar insanlardan çok daha kolay anlaşılır."

"Sen gerçekten garipsin. Bunun farkındasın, değil mi?"

"Gördün mü? Az önce sözlerimi yanlış yorumladın."

"Hayır, yanlış anlamadım. Söylediklerini anladım. Sadece garip buldum."

"Her neyse, Crawford. İnsanlarla iyi geçinmen, onları anladığın anlamına gelmez."

"Bak, Sweeney. İkimizin de hala..." Sarımsağı doğrayarak sözünü bitirmedi.

"Hala ne?"

"Nasıl söyleyeyim? Geçmişte olanlara karşı hassasız." Ben alaycı bir şekilde güldüm. "Hassas değilim Crawford. Kızgıyım."

"Tamam. Hala bana kızgınsın. Ve açıkçası, ben de sana hala kızgıyım. Ama en azından on iki saat daha burada kalacağız. Neden bir geceliğine

bir geceliğine geçmişi unutmaya çalışıp, birbirimizi tanımaya başlayan iki yabancıymışız gibi davranmaya ne dersin?"

"Bir yabancıyla geceyi geçirmek istemem." O iini çekti. "Ne demek istediğimi biliyorsun."

"Peki. Bir gece. Seni lisede hiç tanımamış gibi davranacağım. İstediğin bu mu?"

Yüzü buruştu. "Tam olarak değil. Ama sanırım ne demek istediğimi anladın."

"Tamam. Katılıyorum."

Buzdolabından bir şişe su aldım. "Sen de ister misin?" diye Luke'a sordum.

"Hayır, gerek yok."

Su içtim ve en son ne zaman çekici bulduğum biriyle vakit geçirdiğimi düşündüm.

"Sert seviyor musun?"

Suyu boğazıma kaçırdım ve ağzımdan akan suyu sildim. "Ne?!"

Sanki aklımı kaçırmışım gibi bana baktı. "Spagettini sert mi yoksa yumuşak mı seversin?"

"Oh." Bir peçeteyle yerden birkaç damla suyu sildim. "Ah, sert."

"Ben de."

Yutkundum. Beni utandıracak bir şey söylemeden önce seks hakkında düşünmeyi bırakmam gerekiyordu. Ama dayanamadım. "Ne kadar sert olursa o kadar iyi," diye boğuk bir sesle söyledim. Luke şaşkın bir ifadeyle bana baktığında, dönüp odadan çıktım, böylece gülüşümü duymadan.

Luke

Grace çok garip davranıyordu. Yani, her zamankinden daha garip. Mutfakta sürekli alt dudağını ısıyor ve soluk mavi gömleğinin yakasını çekip duruyordu. Normalde bunları cinsel ilgi belirtisi olarak algıladım, ama bu durumda bundan şüpheliydim. Grace Sweeney benden nefret ediyordu ve ben de ona pek sıcak bakmıyordum.

O sadece işini önemsiyordu ve çevresindeki insanları anlamaya hiç zahmet etmiyordu. Tıpkı okuldayken olduğu gibi, her şey işti, eğlenmek ve sözde değer verdiği insanlarla birlikte olmak değil. O gün işini tercih etti ve benim maçıma gelmedi. Kulağa önemsiz gelse de, onun orada olmasına ihtiyacım vardı.

Telefonumun çalması beni anılarımdan kopardı. Ama arayan kimliği ekranında gördüğüm isim geçmişimden biriydi: Jared Michaels. O, lisedeki en iyi arkadaşlarımdan biriydi ve bir çekici şirketi vardı. Dün onu arayıp bu ağaç sorunuyla ilgili yardım istemiştim.

"Selam Jared, ne haber?"

"Senin ilçedeki yetkililerle konuştum. Görünüşe göre yolları temizlemek için sabaha kadar bekleyecekler. Ben de öğlene kadar oraya gelirim."

"Tamam. En büyük çekicini ve testereyi getirmeyi unutma. Bu ağaç çok büyük."

"Sabırsızlanıyorum dostum. Orada hala elektriğin olduğu için şanslısın, böylece televizyon izleyebilirsin. Geceyi birlikte geçirecek birinin olmaması çok kötü."

"Var. Yarın onu göreceksin. Ama öyle bir şey değil."

"Bekle, gerçekten mi? Böyle bir fırsatı kaçırmak senin tarzın değil," diye güldü ve onun dışında başka biri olsaydı haklı olacağını bildiğim için rahatsız oldum. Ben de aynı şeyi düşünürdüm.

"Grace Sweeney ile buradayım. Yani, hiçbir şey olmayacak."

"Bekle! Ne? *Meany Sweeney* ile kulübede misin?"

Neredeyse on yıldır bu takma adı yüksek sesle duymamıştım. Jared, neden kafeteryada Grace ile öğle yemeği yemediğimi sorduğunda, onun kötü ve bencil olduğunu ve onunla işimin bittiğini söyledim. Kabul ediyorum, bu çok aptalca bir şeydi, ama kızgındım. O gün ona *Meany Sweeney* dedi ve dört yıl boyunca bu takma adı kullanmaya devam etti. Bunun onu rahatsız edip etmediğini bilmiyorum, çünkü o bu takma isme hiç tepki göstermedi.

"Onun adı Grace, Jared. Artık çocuk değiliz."

Telefonun diğer ucunda güldü. "Hadi ama, sadece biraz eğleniyordum. Nasıl görünüyor?"

"Ne?" Nedense, Jared'in kirli zihninde Grace'i hayal etmesini istemiyordum.

"Hala burnu havada mı yürüyor, yoksa hala kitaplara gömülü mü?"

"Hayır, Jared. Öyle değil. Yarın görüşürüz, tamam mı?" "Evet, yarın."

Telefonu kapattım, dürüst olmak gerekirse Jared'a ve kendime biraz kızmıştım. Lisedeki halim gibi mi konuşmuştum?

"Jared Michaels ile mi konuşuyordun?" Onu beklemediğim için sesi nefesimi kesmişti. Elinde kehribar rengi bir sıvı dolu bardak tutuyordu, yudumlamadan önce bardağı çevirerek karıştırdı.

Elime bakarken beni fark ettiğinde, alaycı bir gülümseme attı. "Barı bulup kendime bir içki doldurduğum için kusura bakma." Saçları öne düştü ve onu kulağının arkasına koydu. Kollarını göğüslerinin altında kavuşturdu ve gergin düşmanın hemen üzerinde birkaç santimlik yumuşak tenini ortaya çıkardı.

Yutkundum ama boğazım düğümlenmişti.

"Hiç sorun değil," dedim boğuk bir sesle. Boğazımı temizledim. "Evet. Oydı." Gözlerini kısarak bardağını tekrar ağzına götürdü ve bu sefer daha uzun bir yudum aldı.

"Ne oldu?" diye sordum.

"Hiçbir şey. Sadece o adamı hiç sevmiyorum, hepsi bu."

"O kadar da kötü biri değil."

"Senin için söylemesi kolay. Dört yıl boyunca seninle dalga geçmedi."

"Öyle bir şey yapmadı. Değil mi?" Kafamı kaldırdım ve o beni izlerken dudakları düz bir çizgi oluşturdu.

"Bana öyle dedi..." Elini yüzünün önünde salladı. "O aptal isim... Her fırsatta. Hatta..."

"Hatta ne yaptı?"

"Hiçbir şey. Uzun zaman önceydi."

"Hayır. Söyle. Ne yaptı?"

Eğer ona dokunmuş olsaydı, ben de ona zarar verirdim. Yani... Herhangi bir kadına uygunsuz bir şekilde dokunmuş olsaydı, bunu yapardım. Değil mi? Ellerim sadece Sweeney olduğu için titriyor değildi.

"O..."

Nefes aldım, sonraki sözlerini bekledim.

"O her şeyi mahvetti." Aklım, onun sözlerinin ne anlama geldiğini merak ederek hızla çalışmaya başladı. "Neyi mahvetti?"

"Resmi," diye fısıldadı.

Yüksek sesle nefes verdim. *Tanrıya şükür*. "Hangi resmi?"

"Boş ver," dedi ve içkisini masaya koydu. "Nasıl yardımcı olabilirim?" "Hayır," dedim ve bıçağı masaya koydum. "Hangi tablo?"

Gözlerini devirdi. "Aptalca bir şey." "Senin için değil belli ki."

O içini çekti. "Birinci sınıfta yaptığımız sanat projesini hatırlıyor musun? Annemle bütün gece üzerinde çalıştığımız projeyi?" Gözleri yumuşadı ve dalgın dalgın başka yere baktı. "Mona Lisa'nın kendi versiyonumu çizmeye karar verdim. Annem benim için doğru kahverengi tonunu bulmak için bütün zanaat mağazalarını dolaştı."

"Kim mi?"

Gülümsedi. "Annem." Sesi kısıldı ve boğazını temizledi. Sweeney'nin resim konusunda bu kadar duygusal olabileceğini bilmiyordum. Ya da belki de okul projesiyle ilgili olduğu için olabilirdi.

"Her neyse, sanat öğretmeni Bayan Reynolds onu okulun ön tarafında basketbol kupalarının yanına sergiledi. Ama ertesi gün biri üzerine... bilirsin... yazmış." Gözlerini kaçırdı. "Mahvolmuştu," diye fısıldadı. "Jared daha sonra kafeteryada bununla dalga geçti."

Tabii ki alay etti. Ne aptal. Akşam yemeğinden sonra onu arayıp başka bir çekici şirketiyle anlaştığımı söyleyecektim.

"Resmi indirdim ve Bayan Reynolds'a onu atmasını söyledim."

Dudakları titriyordu ve ben, bir sanat projesinin bu soğuk kadını neden bu kadar duygusal hale getirdiğini anlayamıyordum. Ama kalbim onun için acıyordu. Elimi, içkisinin üzerindeki elinin üzerine koydum ve sıktım.

"Üzgünüm, Sweeney," dedim ve içtenlikle söyledim. Nedenini anlamasam da, bu onun için önemliydi. Onun yanında olmalıydım. O da benim yanımda olsaydı, ben de onun yanında olurdum.

Elimi geri çektim ve sarımsakları doğramaya devam ettim. "Akşam yemeği birkaç dakika içinde hazır olacak."

Ellerime baktı, sonra bana baktı ve içkisini bitirmek için son bir yudum aldı. Koridora çıktı. "Kardeşinin akşam yemeği için açabileceğimiz bir şişe şarabı var mı?"

"Beyaz mı kırmızı mı?" diye seslendim. "Fark etmez."

"Bu adanın diğer tarafında bir şarap dolabı var."

Bana doğru geri yürüdü, saçlarını yüzünden çekip buzdolabına eğildi ve parmağını dudaklarına dokundurdu. Soluk mavi gömlek uyluklarının arkasına kadar sıyrılmıştı ve gözlerimi ondan ayıramıyordum.

Tava cızırdadı ve tencereden su taşdı, bu da ocağın alev almasına neden oldu. "Siktir," diye mırıldandım ve ocağın ateşini kısıdım.

Sweeney bir bulaşık beziyle koşarak yanıma geldi ve yanımdaki pisliği sildi. "Teşekkürler," dedim.

Çok hızlı döndü ve göğsünü benim göğsüme çarptı. "Oof!" Kendini geri itmek için ellerini göğsüme koydu, ama ellerini belime kaydırana kadar orada kaldılar.

Alkolün etkisi mi, yoksa Sweeney mi, emin olamadığım için donakaldım. O benim gömleğime, sonra da ellerine bakarken, ellerini karnımın üzerinde yavaşça gezdirirken onu dikkatle izledim. Dokunuşuyla kaslarım seğirdi ve o ellerini çekip aldı.

Ne oldu böyle?

"Sweeney?" diye sordum.

Fırın zamanlayıcısı bip sesi çıkardı ve o sıçradı. "Ah, akşam yemeği hazır."

Başımı salladım ama ona bakmaya devam ettim. Kollarını ovuşturdu ve masaya oturup pencereden dışarı baktı. Makarnayı süzüp, tencerenin içine sarımsak ve zeytinyağı döktüm ve spagetti ile karıştırdım. İki tabak dolusu makarna alıp, tabakları onun önündeki ahşap masaya koydum.

"*Afiyet olsun*," dedim ve ona parmesan peynirini uzattım.

"Akşam yemeğini hazırladığın için teşekkür ederim," dedi ve ikimize şarap doldurdu.

Kadehimi kaldırdım. "Geleceğe."

O gülümsedi ve kadehini benimkine çarptı. "Geleceğe." Makarnamızı yemeye başladık.

"Mmm, bu harika," dedi. Biraz inledi ve sesi vücudumda titreşti.

"Biraz maydanoz olsaydı daha iyi olurdu," dedim, o gömleğin altında nasıl bir tadı olacağını merak etmek yerine yemeğin tadına odaklanarak.

"Anlamadım?" diye sordu.

Kahretsin. Bunu yüksek sesle mi söyledim?

"Maydanoz. Maydanoz lazım dedim."

Gözlerini kısarak şarabına baktı. "Sanırım bu son kadehim olmalı."

Başımı salladım ve alnımdaki ter damlasını sildim. Yemeğin geri kalanında konuşmadım, ağızımdan aptalca bir şey çıkmasından korktum ve o da sessizlikten memnun görünüyordu.

Çatalımı masaya koyduğumda, o da tabağımla birlikte çatalımı aldı. "Yemeği sen pişirdin, bu yüzden temizlik görevi bana düşüyor."

"Birlikte yapabiliriz," diye önerdim.

"Hayır. Yemek yapmana yardım etmedim, bu yüzden bu adil. Ayrıca, temizlik yaparken rahatlıyorum."

Kafamı salladım. "Sen gerçekten garipsin, Sweeney."

O güldü ve beni mutfaktan dışarı itti. Ellerimi kaldırdım. "Tamam, gidiyorum. Oturma odasındaki ateşi kontrol edeceğim."

O bana katıldığında, ateşi oldukça büyük bir alev haline getirmiştik. Colton, on yaşımıdayken bana ateş yakmayı öğretmişti. Annemle babam öldükten sonra kamp yapmayı bıraktığımız için pratik yapma fırsatım pek olmamıştı. Amcam bizi götürmezdi ve Colton da on sekiz yaşına geldiğinde kariyerine odaklanmıştı.

Elindeki dolu şarap kadehini görünce gülümsedim. "Bir kadeh daha içmeye karar verdiğini görüyorum."

"Hayat bir kez yaşanır. Senin sloganın bu değil mi, Crawford?"

"Evet. Öyle bir şey." Sloganımız, sonsuza kadar yaşamayızdı, ama o da buna çok yakındı. Hatırlamasına bile şaşırdım.

Kanepenin kol dayanağına sırtını dayayarak oturdu ve dizlerini göğsüne çekti. Uzun gömleği uyluklarından aşağı kayarak uyluklarının arkasını ortaya çıkardı. Pürüzsüz cildi loş ışıktaki parıldıyordu ve gölgeler gizli yerlere sızıyordu. Boynumda ter toplandı, bu yüzden Sweeney'nin yanına, ateşten uzaklaşarak kanepeye oturdum. Ama ısıdan uzaklaşıp ona yaklaşmış olmama rağmen rahatlamadım. Dedikleri gibi, bir ateşten kaçıp başka bir ateşe atladım.

İçkisini bir yudum aldı ve bana baktı. "Hâlâ bana kızgın mısın Luke? Çünkü ben sana hâlâ çok kızgınım."

Gülerek cevap verdim, çünkü sarhoş gibi gelmiyordu, ama viski ve şimdi de şarabın dilini biraz çözdüğünü biliyordum.

"Evet, hala kızgınım Sweeney. Ama bu gece için ateşkes ilan ettik. Hatırladın mı?"

Gözleri kısıldı, ama cevap vermek yerine şarabından bir yudum daha aldı.

"Liseden sonra ne yaptın, Luke?"

Boynumun arkasını ovuşturup ateşe baktım. "Oxford'da İşletme Fakültesi'ne gittim. Mezun oldum, ama zamanımın çoğunu restoranlarda ya da İtalya, Fransa ve İspanya'yı gezerek yerlilerden yemek tarifleri öğrenerek geçirdim."

Sonra bir anı hatırlayarak gülümsedim. "Bir keresinde, bir kızın motosikletinin arkasına atladım ve o bizi ıssız bir tarlaya götürdü. Kötü bir karar verdiğimi düşündüm, ama orası sadece ailesinin eviydi. Yüzyıllık taş fırında taze ekmek ve pizza pişiriyorlardı. Oldukça çılgınca bir deneyimdi."

"Bu tür şeyler senin gibi insanlara olur," dedi. "Benim gibi insanlara mı?"

"Evet. Hayatı olduğu gibi kabul eden tipler. Plan yok, endişe yok. Sadece yaşamak. Bazen ben de öyle olmak isterdim, biliyor musun? Kaygısız."

Bunun bir iltifat olup olmadığından emin değildim. Öyle olduğunu düşünmüyordum. Colton'ın benim nihayet sorumluluk almamla ilgili konuşmasına oldukça benziyordu.

"Neden? Liseden sonra ne yaptın?"

Gözlerini kaldırdı ve konuşurken bardağını kenarından tuttu. "Yerel üniversiteye gittim. Bursun karşılamadığı masrafları karşılamak için bütün yaz çalıştım ve sonra muhasebe alanında yüksek lisans yaptım. Delmar & Tuch'ta staj başvurusunda bulundum ve o zamandan beri orada çalışıyorum."

"Buna değdiğine sevindim," diye mırıldandım. Bir yanımda, onun her zaman istediği şeyi elde ettiği için mutluydu, ama yine de işini arkadaşlığımızın önüne koyması canımı yakıyordu.

Gözlerini kısarak baktı. "Belki çok içmişimdir, ama anlamadım. Ne demek, buna değdiğine sevindin? Neye değdi?"

"Hiçbir şey," dedim. Ateşkes sözü vermiştim. Geçmiş gündeme getirmeyecektim.

"Anlat şunu, Crawford."

"Önemli değil. Yolunda insanları feda etmek zorunda kalsan da istediğini elde ettin. Hepimiz seçimler yaparız. Görünüşe göre seninki istediğin gibi sonuçlandı."

Dudaklarını büzdü ve bardağı kanepenin yanındaki sehpaye koydu. "Ne seçim yaptım?"

"Unut gitsin, Sweeney. Bu gece geçmiş geride bırakmaya karar verdik."

"Hayır. Bir geceliğine senden nefret etmemeye karar verdim. Söylesene, ne karar verdim?"

Peki. O bu oyunu oynamak istiyordu. Ben sorumsuz biriysen, o da bencil biriydi. "Arkadaşlığımız yerine işini seçtin. Ama ben bunu aştım, Sweeney. O yüzden kafana takma."

"Sen neyden bahsediyorsun?" Kanepeden doğruldu.

Alnımı ovuşturdum, gerçekten bu konuya girmek istemiyordum. Ama madem başladım, bitirmem gerekiyordu. "Beyzbol maçımı hatırlıyor musun? Geleceğine söz vermiştin, ama yine beni ektin. Bu sefer hangi görevin öncelikli olduğunu bilmiyordum, ama önemi yoktu. Beni işinden daha öncelikli görmene artık son verecektim."

Gözleri fal taşı gibi açıldı ve ağzını açtı, ama hiçbir şey çıkmadı. Birkaç saniye öyle kaldı, sonra öne doğru eğilip gülmeye başladı. "Sen inanılmazsın, biliyor musun?"

Kafam karışmış bir şekilde başımı salladım. "Ne?"

"Ödevim olduğu için maçına gelmediğimi mi sanıyorsun?"

"Evet. Tıpkı geçen seferki gibi. Senin çok sevdiğin o sanat projesi." Kafasını salladı. "Sen bencil, egoist bir pisliksin."

"Bir dakika bekle..."

"Hayır, sen bekle. Neden gelmediğimi hiç sormadın..." "Sormama gerek yoktu."

"Bana açıklamama hiç izin vermedin."

"Duymak istemiyordum," diye mırıldandım. O devam etmediğinde, başımı kaldırıp ona baktım. Gözleri yaşlarla dolmuştu ve yüzü sanki acı çekiyormuş gibi buruşmuştu.

"Ne oldu?"

"Boş ver. Artık önemi yok." Kollarını kavuşturdu ve kanepede sallanmaya başladı.

"Grace," diye fısıldadım.

Başını kaldırdı ve gözleri benimkileri aradı. O günden beri ilk kez ona ilk adıyla seslendiğimi fark ettim. "Ne olduğunu anlat."

Gözleri yaşlarla doldu ve sonunda bir damla yaş aktı, ama başını sallayarak onu sildi.

"Lütfen," diye fısıldadım. "Bu hikayenin daha fazlası var gibi hissediyorum."

Dudaklarında alaycı bir gülümseme belirdi, ama eğleniyor gibi görünmüyordu. Öne eğildim, elimi onun elinin üzerine koydum ve başparmağımla yumuşak tenini okşadım.

Dudaklarını ısırdı ve başını kaldırarak diğer gözyaşlarının akmasını engellemeye çalıştı. "O gece, annem..." Sesi kırıldı ve ben elini sıktım. "Onu mutfakta buldum. Bayılmıştı. Onu uyandıramadım, ben de ambulans çağırdım."

Bir an için kalbim korkuyla doldu, ama Grace'in annesinin iyi olduğunu kendime telkin edince bu duygu dağıldı. Onu mezuniyette görmüştüm. "Devam et. Sonra ne oldu?"

"Onunla birlikte ambulansa bindim. Çok solgundu ve sağlık görevlileri ona oksijen maskesi takıp uyandırmaya çalışırken çok korktum. Hastaneye varana kadar gözlerini açmadı. Çok korkmuştum."

“Elbette korkmuşsundur.” Yüzünü buruşturarak gözyaşlarını tutmaya çalıştığını fark edince, onu sakinleştirmeye çalıştım. “Ama şimdi iyi.”

“Sorun da bu,” dedi, bir gözyaşı damlası süzüldü ama avucuyla sildi. “O gece, annemin böbreklerinin düzgün çalışmadığını söylediler. Özel ilaçlara ihtiyacı var ve bir gün nakil olması gerekecek. Nakil için paramız olmadığını bilecek kadar büyümüştüm.” Başını eğdi ve ben onu kollarımın arasına almaya çalıştım. Beni itti ve bana öfkeyle baktı. “Ertesi gün sana bunu anlatmaya çalıştığımda, tek duyduğum beyzbol maçı hakkında saçma sapan şeylerdi. Annemi kaybedeceğimi düşünürken, benim maçı kaçırmamdan dolayı üzülmesine inanamadım.”

Anne ve babayı kaybetmenin nasıl bir his olduğunu biliyordum, ama onun acısını önemsememek istemedim. Bunu öğrendiğinde daha bir çocuktı ve yapayalnızdı. Benim kardeşlerim vardı. Onun da ben olurdum, ama kafam kendi sorunlarımdan başka hiçbir şeyi göremeyecek kadar meşguldü.

“Çok üzgünüm, Grace.”

Onu kollarımın arasına almak için öne eğildim. Onu kucaklayıp her şeyin yoluna gireceğini söylemek istedim, yıllar önce söylemem gereken sözleri. Ama o ellerini kaldırdı ve burnunu çekti. “Ben iyiyim. Annem de iyi olacak ve artık beni teselli etmene gerek yok Luke.”

Haklıydı. O zaman geçmişti ve ben onu kaçırmıştım.

Tanrım, nasıl kaçırdım bunu?

“Grace...”

“Geç oluyor,” dedi ve koltuktan kalktı. “Yatmaya gidiyorum.”

Ben başımı salladım ve boynumu ovuşturarak ona seslenmekten kendimi alıkoydum.

Ama şimdi ne diyebilirdim ki?

Vücudumda pek çok duygu dolaşıyordu. Grace'in yanında olamadığım için suçluluk duyuyordum; ne kadar bencil olduğumu fark ettiğim için utanıyordum... *belki hala öyleyim.* Ve gururumun, ona yıllar önce neden maçıma gelmediğini sormamı engellediği için pişmanlık duyuyordum. Kafamı ellerimin arasına alıp kanepede otururken, Grace'in sesi beni düşüncelerimden kopardı.

"Luke?" diye seslendi. Sesi tereddütlüydü. "Evet," dedim,
koltuktan kalkarak.

Ama merdivenlerin başına geldiğimde sözleri beni durdurdu. "Neden sadece bir
yatak var?"

Oh, lanet olsun. Onu unutmuşum.

Grace

Luke'un gözlerinin soğukluktan şefkate dönüşmesini izlemek beni tedirgin etti. Yumuşayan yüz hatlarında, bir zamanlar tanıdığım ve değer verdiğim çocuğu gördüm. Ama o artık yoktu, belki de hiç var olmamıştı. O gecenin koşullarını öğrendiği için şimdi pişmanlık duyuyor olması, bir daha böyle bir şey yapmayacağı anlamına gelmezdi. Luke Crawford değişmemişti. İşindeki sorumluluklarını umursamadığını gördüm. Tek umursadığı şey ilgi görmektir. Hayır. Luke suçluluk hissediyor olabilir, ama hala aynı adamdı. Kendini her şeyin önüne koyuyordu.

Merdivenlerin başında, dört kapı saydım — koridorun her iki yanında ikişer tane. Sağındaki ilk kapıyı denedim, ama orası Colton'ın çalışma odasıydı. Yanındaki kapı ise banyoydu. Koridorun parke zeminini geçerek üçüncü kapıyı denedim. İçeride, doldurulmuş bir zürafa fildişi bir beşiğin yanında gururla duruyordu. *Bu garip.* Crawford kardeşlerin hiçbirinin bebeği olduğunu sanmıyordum.

Omuzlarımı silkiyerek, dışarı çıkıp son odaya girdim. Siyah bir şifonyerin yanında, beyaz bir yorganla örtülü siyah deri başlıklı bir kral yatak ve duvarda süslü bir ayna gördüm. Colton mobilyaları satın almış, ama karısı ortamı neşelendirmek için bazı aksesuarlar eklemiş gibi görünüyordu. Bir an için, Luke'un kesinlikle ana yatak odasında uyumayı bekleyeceğini düşünerek bir sonraki odayı kontrol etmeyi düşündüm, sonra bunun son oda olduğunu fark ettim. Bu da demek oluyordu ki...

"Luke,"

"Evet?"

"Neden sadece bir yatak var?"

Ağır ayak sesleri ahşap merdivenleri çınlattı. Sonra Luke yatak odasının kapısında belirdi. Odaya bakındı ve boynunu ovuşturdu. "Kahretsin, unutmuşum. Colton ikinci yatak odasını çocuk odasına çevirmek istediğinden bahsetmişti.

ikinci yatak odasını çocuk odasına çevirmek istediğinden bahsetmişti. Bunu yaptığını fark etmemişim."

"Bu harika. Kardeşin ve yengen için çok sevindim. Ama neden bana söylemedin?"

O alaycı bir şekilde gülerek elini beline koydu. "Bunun bir gecelik bir yolculuk olacağını bilmiyordum."

"Şey, şimdi öyle oldu," dedim alaycı bir tonla.

Gözleri kral boy yataklara kayd, sonra tekrar bana döndü. Bakışları benimkilerle buluştu ve vücudum, onların dudaklarımı, boynumu, tüm vücudumu taradığını hissetti. Titredim.

"Ben..."

"Hayır." Onunla aynı yatakta uyuyamazdım. Yapamazdım.

"Ben kanepede yatabilirim, sen yatakta yatabilirsin diyecektim."

"Oh." Sesimde, benimle aynı yatakta yatmayı düşünmemiş olmasına dair bir hayal kırıklığı duyuluyordu. Boğazımı temizledim. "Teşekkür ederim. Çok naziksin." Odaya bakındım, ama ahşap zemin kanepeden daha iyi bir alternatif gibi görünmüyordu. Odanın köşesinde büyük bir koltuk vardı. "Belki," diye başladım.

Gözlerimin yönünü fark etti ve başını salladı. "Aynı odada olmamam daha iyi," dedi. "İyi geceler, Grace."

"İyi geceler, Luke," dedim ve o derin bir nefes alıp uzaklaşırken bekledim. Haklıydı. Aynı odada olmaması daha iyiydi. Ben... şey, bilmiyorum... gece yarısı onu boğabilirim.

O ayrıldığında, nefesimi verip yatağa uzandım.

Tavana bakarak, koluma parmağımla hafifçe vurdum.

Beni çileden çıkardı. Bir dakika önce bencil bir çocuk gibiydi, bir dakika sonra ise evinin yolunu arayan kayıp bir çocuk gibi gözlerimin içine baktı. *Ugh!*

Gözlerimi kapattım, umarım bu Luke'un görüntüsünü ortadan kaldırır diye, ama olmadı. Yeşil gözleri ve açık kahverengi saçları karanlıkta belirginleşti.

Annem hakkında artık bilgi sahibi olması neden önemliydi? Ve onun hakkındaki gerçeği paylaşmak neden bana ona daha yakın hissettirdi? Birinin beni dinlemesine bu kadar mı muhtaçtım? Bu kadar yalnız mıyım?

Sessiz, karanlık ve boş odadaki sessizlik kulakları sağır ediyordu.

Anlayamadığım duygularla boğulmuş bir halde yanıma döndüm ve uyumaya çalıştım.

Yatağın yanındaki saat bana bakıyordu: 23:16. Yastığımı şişirdim. 23:47.

Saçlarımı boynumdan çektim. 12:24.

Vazgeçip, üzerimdeki battaniyeyi çekip attım ve yataktan kalktım. Gece çantam olmadığı için, Luke'un bana verdiği tişört ve külotla uyumuştum, ama şimdi bunlar bile boğucu geliyordu. Tişörtün birkaç düğmesini daha açtım ve kendimi yelpazeledim. Bir bardak soğuk su muhtemelen uyumama yardımcı olurdu.

Luke'u uyandırmak istemediğim için merdivenleri sessizce indim, ama endişelenmeme gerek yoktu. Mutfaka doğru köşeyi döndüğümde, elinde bir bardak ve yanında bir şişe viski ile mutfak adasının üzerinde durduğunu gördüm.

Gözleri kısılmıştı ve sanki ben bir hayalet ya da bir hayaletmişim gibi şaşkın görünüyordu. Sonra ben yaklaşınca gözleri büyüdü. "Ne yapıyorsun?" diye sordu, loş ışıktaki sesi kısılmıştı.

"Uyuyamadım."

Ona doğru yürürken beni izledi. Yavaşça bardağı dudaklarına götürdü ama gözlerini benden ayırmadı. Soluk mavi gömlek vücuduma yapışmıştı, serinlemek için onu çekip çıkardım. Yaklaştıkça Luke'un da yüzünün kızardığını fark ettim. Yakasının dibinde bir damla ter vardı.

"Bir şey içmek ister misin?" diye sordu. "Tabii ki."

Bardağı almak için dolaba döndü. "Acıktın mı?"

Midem tam da o anda guruldadı. Gülümsedim; kendimi tutamadım.

"Tabii. Ne var?"

"Sana omlet yapabilirim. Buzdolabında son kullanma tarihi geçmemiş bir karton yumurta akı gördüm."

"Mmm," buzdolabına doğru yürüdüm ve dondurucu çekmecesini açtım. Bingo! Rocky Road dondurma. "Sence Colton'da çikolata sosu var mı?" diye sordum.

Luke yutkunduk, adam elması yukarı aşağı hareket etti. "Tanrım, umarım vardır." Kilerde bir şeyler aradı ve bir şişe sıkma sosu aldı.

bir şişe aldı.

Ellerimi çırpıttım, sonra iki kase ve büyük bir kaşık aldım. Kaseleri üç kaşık dondurma ile doldurduktan sonra, Luke'a sosu eklemesi için uzattım.

Yavaşça sıkarken, bana umutla baktı. "Ne zaman duracağımı söyle."

Kafamı sallayıp gülümsedim. Elimi uzattım, onun elinin üzerine koydum ve daha sert sıktım, çikolata sosu yağmur gibi döküldü.

"Mükemmel," dedim.

O güldü. "Hâlâ tatlıya düşkünsün." Kaselerimizi alıp kanepeye oturduk ve ziyafet çektik.

"Peki, başka neler yaptın? New York'taki sanat galerilerinden herhangi birine gittin mi? Onlar hakkında bir şeyler söylediğini hatırlıyorum." Parmaklarını şıklattı. "Bekle. New York'ta kahvaltı, sonra Paris'te akşam yemeği. Rüya bu değil miydi?"

Her zaman büyük hayaller kurmuşumdur. Onun hatırladığına inanmadım.

"Hayır. Şu anda onu yaşıyorsun. Yani rüyayı," dedim, ağzım dondurma dolu halde. "Bu, yıllardır yaşadığım en uzun tatil. Ya sen?" Konuyu değiştirmek istedim.

"Biraz seyahat ettim," dedi utangaç bir şekilde. Bu hareketine hiç uymadığı için bir anlığına ona baktım.

"Benim yüzümden çekinme. Yaşadığın tüm maceraları anlat bana."

Kaşlarını kaldırdı.

Gülerek, "Tamam, bu bütün gece sürer gibi görünüyor," dedim ve şakacı bir şekilde ayağımla kanepede oturan onun uyluğuna hafifçe vurdum. O da benim ayak parmaklarıma baktı. Neyse ki geçen hafta pedikür yaptırmıştım. Annem spa gününde ısrar etmişti, ben de pes edip tırnaklarımızı boyamıştım.

"Tamam. Bir keresinde, bir arkadaşımın New York'a gidip Bermuda'ya bir gemi seyahati yapmaya karar verdik. Colton bana yatını ödünç vermeyi reddetti, ben de gitmenin bir yolunu buldum."

"Yat kullanılamaz durumdaydı, bu yüzden sıradan insanlarla seyahat etmek zorunda kaldın, öyle mi?"

Başını eğdi ve sinirli görünmeye çalıştı, ama kahverengi saçları öne düşüp gözünü kapattı, bu da onu haylaz birine benzetmişti. "Dediğim gibi, Bermuda'ya gemi yolculuğu yaptık ve saatlerimizi sıfırlamak için

saatlerimizi ayarlamak için karaya çıktığımızı fark etmedik. Ada bir saat ileride. Günü plajda geçirdik ve iskele boyunca gemiye doğru yürürken, yüzlerce yolcunun bize el salladığını fark ettik. Arkadaşım beni tanıdıklarını sandı, ama yaklaştıkça birinin "Koş! Gemi sensiz kalkacak!" diye bağırdığını duydum."

"Aman Tanrım, doğru. Kruvaziyer gemileri zamanında gelmeniz konusunda uyarıyor, aksi takdirde sizi limanda bırakıyorlar ve bir sonraki limana kendi başınıza dönmeniz gerekiyor."

"Aynen öyle. Bir sonraki liman New York'tu ve pasaportlarımız hala gemide olduğu için adada mahsur kalacaktık ve Colton'ın beni öldüreceğini biliyordum. Bu yüzden atladık."

"Bir dakika, ne? Atladınız mı?"

Omuzlarını silktili. "Gemimiz bizsiz yola çıkarken, biz de hemen suya atladık."

"Hayır, yapmadınız, değil mi?"

Gülerek bir kaşık dondurma aldı. "Tabii ki yaptık. Bizi almak için küçük bir bot indirene kadar geminin yanında yüzdük."

Arkamda oturdum ve ona baktım. "İnanmıyorum."

"İnan bana. Bunu uydurmadım. Oldukça utanç verici bir durumdu. Yolculuğun geri kalanında, gemideki herkes bize 'Castaways' (Kazazedeler) diyordu. Ama iyi anlamda değil, anlarsın ya." Ben kaşığımla Rocky Road'un son parçasını sıyırıp yaladığımda, o güldü ve kâsemi aldı. Kâseleri yan sehpaye koyduktan sonra, kanepeye kumaş pufu çekerek bacaklarımızı uzatıp arkamıza yaslanabilmemizi sağladı. Oldukça rahattı. "Teşekkür ederim," dedim ve esnedim. Dondurma tam da ihtiyacım olan şeydi ve aynı zamanda beni serinletmişti. Doymuş ve rahatlamış hissediyordum.

"Yüzme bilmiyorum," diye itiraf ettim. "Sudan çok korkuyorum." "Bir ara sana öğretmem gerekecek."

"Sanmıyorum. Denerken muhtemelen seni boğarım."

"Senin düşündüğünden daha dayanıklıyım. Sen de öyle."

Ona yan gözle baktım. "Haklısın. Öyleyim."

Bu sefer esnedi ve başını geriye yasladı. Gözlerim kapandı ve kanepeye daha da sokuldum. Luke bir şey söyledi ama

duymadım. Sesi çok uzak geliyordu ve sonra hiçbir şey duymadım.

Bir süre sonra üşüdüm. Gözlerimi açtığımda Luke yanımda uyuyordu. Yukarıya çıkıp yatmayı düşündüm ama merdivenleri çıkmaya çalışırsam tamamen uyanacağımdan korktum. Burada kalmam daha iyiydi. Karşı kanepeden yumuşak bir yün battaniye aldım ve Luke'un üzerine örttüm, sonra yanına uzandım ve uykuya daldım.

Luke

Vanilya kokusu beni sardı ve ağzımın suyunu akıtacak kadar belirgin bir kadınsı koku. Uyluklarımın üstüne sıcak bir ağırlık bastırıyordu. Elimi uzattığımda, kasıklarımın sadece birkaç santim uzakta bir kadının yumuşak bacaklarının kıvrımlarını hissettiğimde, vücudum tepki verdi. Kanepeden fırladım ve daha önce fark etmediğim bir battaniyeyi yere attım.

Grace iki eliyle kanepeye tutunarak kendini hazırladı, gözleri dışarı fırladı ve göğsü inip kalkıyordu. "Aman Tanrım, ne oldu? Ne oluyor?"

"Uh... hiçbir şey." Neden öyle tepki verdiğimi bilmiyordum, ama bir sonraki hareketim bacağını bana doğru çekmek ve sonra elimi uyluğuna doğru kaydırmaktı... ve bu kesinlikle iyi bir fikir olmazdı, bu yüzden kendimi ondan olabildiğince uzağa attım.

"Dışarıda kamyon sesleri duyduğumu sanıyorum. Gidip bir bakayım." "Tamam," dedi yavaşça, ben ön kapıdan çıkarken.

Sabah güneşinin ışınları yaprakların arasından parıldayarak bir anlığına gözlerimi kamaştırdı. Düşmüş ağacın yanından gözlerimi kısarak baktığımda, yolun aşağısında beyaz bir minibüs gördüm. Huh, belki de burada birileri vardı. Çakıllı yolu koşarak indim ve ellerini beline koymuş iki adamın yolu incelediğini gördüm.

"Hey," diye seslendim.

İkisi de aynı anda dönerek beni baştan aşağı süzdüler. Beyaz tişört ve gri şort giyiyordum. Diğer işçiler gibi görünmüyordum. "Sizler benim aradığım çekici şirketinden gelenler misiniz?"

"Bay Crawford?" diye sordu bir adam.

"Evet. Benim."

"Evet, efendim. Ağacın boyutunu hafife aldık, bu yüzden bize yardım etmek için ikinci bir kamyonun gelmesini bekliyoruz. Ama görünüşe göre

birkaç saat daha sürecektir gibi görünüyor."

Benim için sorun değildi, ama Grace'in bu haberi hoş karşılamayacağını hissediyordum. "Teşekkürler. Beni haberdar ettiğin ve bu kadar kısa sürede geldiğin için minnettarım." Jared'ı kovduktan sonra onları aramıştım.

Kulübeye geri koştum ve Grace'in bir kupa tutarak ekran kapısından dışarıya bakan silüetini gördüm. Hâlâ soluk mavi gömleği giyiyordu ve o gömlekle beni beklediğini görmek, içimde tanımlayamadığım bir duygu uyandırdı. Daha önce hiç evlenmeyi düşünmemiştim, ama saçları dağınık, üstünde sadece benim gömüğüm olan karımı hayal etmek, daha önce hiç fark etmediğim bir çekicilik uyandırdı. Bunun Grace ile bir ilgisi yoktu elbette. Kesinlikle yoktu.

Ben ön kapının merdivenlerini çıkarken, "Yakında çıkacak mıyız?" diye sordu.

"En azından birkaç saat daha var."

O içini çekip saçlarını parmaklarıyla taradı. Saat henüz erken olmasına rağmen, ensemde ter birikmişti ve Temmuz havası boğucuydu. Grace'in başının üzerinden, kulübenin pencerelerinin ötesine bakarken, aklıma bir fikir geldi.

Gülümsedim. "Benimle gel."

"Nereye gidiyorsun?" diye sordu, gözlerini kısarak. Onun sinirine gülerek, "Görürsün" dedim.

"Sürprizleri sevmem, Luke." Kollarını kavuşturdu.

"Bunu da sevmeyeceğini sanmıyorum. Ama bana teşekkür edeceksin." Yüzünü buruşturdu. "Çok egoist misin?"

"Hadi, Sweeney. Bütün gün vaktimiz yok."

"Yapacak işlerim var. Ve..." Elini tuttum ve onu evin arkasına doğru çektim.

"Ne yaptığını sanıyorsun?" diye bağırdı.

Kolunu geri çekti ve ben durup ona baktım, sonra sordum: "Korkak mısın, Grace?"

Yüzünün buruşmasını görünce gülümsememeye çalıştım. Onu korkak olarak nitelendirdiğimde ne kadar sinirlendiğini biliyordum. Dişlerini sıkarak yavaşça, "Kupamı bırakayım da" dedi.

Yavaşça, fincanı mutfak tezgahına koydu. "Peki. Ne yapmamız gerekiyor?"

"Derslerine başlamamız gerekiyor." Göz kırptım ve arka kapıdan çıktım. Tereddütle peşimden geldi.

Gölün önünde durup çoraplarımı ve ayakkabılarımı çıkardım. Onları çimlerin üzerine koyup kumlu sahile doğru yürüdüm. Omzumun üzerinden Grace'e baktım, parmakları kollarını sıkıca kavıyordu. Yine de ısrar ettim. "Geliyor musun?"

Gölü taradı. "Motorlu tekne, kürekli tekne, hatta can yeleği bile görmüyorum. Ne yapıyoruz?"

"Hiçbir tekneye binmeyeceksin, Grace. Sana ilk yüzme dersini vereceğim."

Alaycı bir şekilde güldü. "Seni hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm. Ama sen benim ilk öğretmenim değilsin. On yaşındayken yüzme dersleri almıştım ve hatırlarsan, çok kötü geçmişti."

Kaşlarımı çattım. "Yüzme dersleri aldığını hatırlamıyorum."

"Çünkü sadece bir ders aldım ve eğitimci beni suya itmeye çalıştığında onun hayalarına tekme attım. Annem, eğitimci hareket edemez hale gelip dersi devam ettiremeyince beni eve götürdü."

Gözlerim fal taşı gibi açıldı ve bir an için, ani kararımın pişman oldum. Yüzümdeki ifadeye gülümsedi. Oh, hayır. Grace Sweeney bu kadar kolay kurtulamayacaktı. Karanlık gölün içine birkaç adım daha koştum, kollarımı başımın üzerine kaldırdım ve beyaz tişörtüm, gri şortum ve her şeyimle daldım. Suyun akıntısından önce duyduğum son şey sıçrayan su sesiydi.

Yüzeye çıktım ve ıslak saçlarımı sallayıp geriye taradım.

Bana baktı, sonra boğazını temizledi. "Güzel bir dalıştı. Bitti mi?"

"Hayır, bitmedi. Hadi gel. Su ılık."

"Endişelendiğim şey suyun sıcaklığı değil. Derinlik ve hava kaynağını kaybetme olasılığı."

"Boğulmayacaksın."

Ellerini havaya kaldırdı. "Yeter. Sen bunu evrene söyledin. Benden bu kadar. Artık kesinlikle suya girmeyeceğim."

"Batıl inançlı değilsin, değil mi?"

"Hayır. Ben pratik biriyim. Yüzmeyi bilmeme gerek yok."

"Ya bir gün denize atılırsan?" "Sana söz veriyorum,
bu asla olmayacak."

Sessizlik. Sonra başladım...

"Bock, bock, bock."

"Tavuk sesleri mi çıkarıyorsun?"

Kulaklarından  fke buharı çıktığını görebiliyordum. Yapabilseydi beni boğardı.
Belki bu onu suya atlamaya teşvik ederdi. "Bock," dedim, bu sefer daha sessizce.

"Mayom yok."

"Benim de yok. Balıkların umurunda olacağını
sanmıyorum." Gözleri iki kat büyüdü. "Balıklar mı var?"

Bu soruyu cevaplamamamanın en iyisi olduğunu düşündüm. "O senin gömleğin
bile değil. Ders bittiğinde normal kıyafetlerini giyebilirsin."

"Ders vermek için sertifikan var mı?"

Kafamı salladım. Grace Sweeney her şeyi kurallara göre yapardı. "Neden biraz
hayatın tadını çıkarıp, sertifikası olmayan bir eğitmenle yüzme dersi
almıyorsun? Heyecanı inanılmaz," dedim ciddi bir ifadeyle.

"Bu gerçekten..." diye başladı ve ben en iyi yemimi attım.

"Anlıyorum. Bu konuda berbatın ve mükemmel olmadıkça bir şey yapmıyorsun.
Birinin seni bu konuda yargılamasından korkuyorsun."

O da buna tamamen kanmıştı. Belki de bu doğru olduğu içindi.  imlerin
 zerinden kumlara doğru yürüdü, kolları yanlarında sallanıyordu. Ağzı düz bir çizgi
oluşturmuştu ve yüzü g l kadar griydi. Ayak parmakları suya değdiğinde
donakaldı. Ve  fkeli kadın, korkmuş küçük bir kıza dönüştü. Gözleri yuvarlaklaştı
ve göğsü inip kalkmaya başladı. "Bunu yapamam," diye fısıldadı.

Göğsümün içinde bir şey çarptı ve hızla ellerini tuttum. "Sorun yok. Ben
buradayım. Bunu yapabilirsin."

Elleri titremeye başladığında, parmaklarımı onun parmaklarıyla i  içe geçirdim.
"İstemiyorsan, bundan daha fazla ilerlememiz gerekmez."

Kafasını salladı ama bacaklarına bakmaya devam etti. Su ayak bileklerine kadar
geliyordu ve kumların arasından pembe oje sürülmüş ayak tırnakları görünüyordu.
Kafasını kaldırıp tekrar kafasını salladı ve bir adım daha attı.

"İşte böyle," diye onu cesaretlendirdim.

Elleri yine titredi ve dudağını ısırdı. Onun korkusunu gidermek istedim. "Bana bak." Başını eğik tutmaya devam edince, parmağımı çenesine götürdüm ve başını kaldırdım. "Gözlerime bak." Gözleri koyu kahverengiydi. Eğer bu Grace Sweeney olmasaydı, kendimi onların içinde kaybedebilirdim.

Bir adım daha attı ve zemin yaklaşık yarım metre düştü; su, uyluklarının üst kısmına çarptı. "Aman Tanrım," diye bağırdı.

Onun ön kollarını tutup sıktım. "Seni tutuyorum." Bu sefer daha kararlı bir şekilde başını salladı.

"Harika gidiyorsun." Arkamdaki zemine bakarak, bir başka önemli düşüş olacağını biliyordum. "Bir sonraki muhtemelen seni belinden yukarıya kadar batıracak. Buna hazır mısın?"

"Batmak mı?"

Ne kadar aptalım.

"Tamam, kötü bir kelime seçimi oldu. Yani, beline kadar gelecek. Ben buradayım. Düşmene izin vermeyeceğim."

Omzunun üzerinden arkaya bakarak, Grace'in düşmeden kıyıya geri koşup koşamayacağını değerlendiriyor mu diye merak ettim. "Grace, ben buradayım. Sana yardım edeyim."

Yüzünü bana doğru çevirdi. Gözleri yaşardı ve yüzü buruştu. Şu anda kafasında ne tür duyguların dolaştığını bilmiyordum, ama sabırlı olmam gerektiğini biliyordum. Ona yaklaştım ve vücudumu onun vücuduna yasladım. O nefesini tuttu, ben de

ama boğulmaktan korkan ben değildim.

Ellerimi beline doladım ve bekledim. Nefesimi tutarak, sabırsız bir iç çekişle onu aceleye getirmek istemeden, sonsuza kadar sürmüş gibi gelen bir süre onu kucakladım. Sonunda, ellerini kollarımın üzerine koydu ve bir adım öne atarak beni suya doğru itti. Zemin çöktüğünde onu yakaladım ve kendime daha sıkı sarıldım. Bütün vücudu titriyordu, benimki de öyle.

Göğüslerinin altında sıçrayan suya baktı ve gülümsedi. "Başardım."

Sanki yağmurdan sonra güneş çıkmış gibiydi. Ben de gülümsedim. "Başardın."

Bu sefer o güldü. Tüm vücudunu ve benimkini titreten, içten ve neşeli bir kahkaha. Beni derinden etkiledi. Gülümser yüzüne bakarken, onun hakkında bir zamanlar sevdiğim tüm şeyleri hatırladım.

"Grace," diye fısıldadım ve başımı eğdim. Gözlerini kapattı ve kalbim göğsümde bir kırıcı gibi çarpmaya başladı.

"Luke! Hey! Luke!" Kafamı kaldırıp ön taraftaki araba yolundan yaklaşan bir silüeti gördüm. O yaklaşırken midem düğümlendi ve Grace'i tutan elimden kaydı. O da bana daha sıkı sarıldı ve arkasını döndü. "Aman Tanrım!" diye haykırdı. "O Jared Michaels mı?"

"Onu başımdan savacağım." Eğilip Grace'i kucağıma aldım ve onu kıyıya taşımak için kaldırdım.

"Ne yapıyorsun?" diye bağırdı ve beni itti.

"Böyle daha hızlı olur diye düşündüm." Kumlu sahile ulaşmak sadece beş adım sürdü ve Grace'i nazikçe yere indirdim. Soluk mavi gömleğini düzeltti, ama yine de vücuduna tam oturuyordu.

"Görünüşe göre Meany Sweeney biraz daha tatlılaşmış," dedi Jared göz kırparak.

"Aman Tanrım," dedi Grace, bir kez daha. "Buradan gitmeliyim." "Grace, bekle!" diye seslendim, ama o çoktan evin yarı yoluna gelmişti.

Jared'e doğru yürürken adımlarım yerden kopuyordu. "Burada ne yapıyorsun?"

"Mesajını oldukça geç aldım. Çekici şoförünü aramam için fazla zaman tanımadın, ben de yine de geldim."

"Zamanını boşa harcadın Jared. Şimdi evine git." "Ne oldu sana dostum?"

"Grace'in resmine Meany Sweeney yazısını spreyle boyayla yazan sen misin?"

"Ne?" diye sordu, sanki cevabı bir ağacın arkasında bulacakmış gibi etrafına bakındı.

"Sen miydin? O zaman kim yaptığını bilmediğini söylemiştin, ama Grace senin itiraf ettiğini duyduğunu söyledi. Öyleyse, bana gerçeği söyle."

"Sadece şakaydı Luke."

Onun sözlerine ve bunların beni ne kadar tiksindirdiğine başımı salladım. Kendimden tiksindim. "Çık dışarı, Jared."

"Bu on yıl önceydi. Şimdi ne önemi var?"

"Çünkü her zaman önemliydi. Sadece şimdiye kadar bunun ne kadar önemli olduğunu anlamamıştım."

Jared'i arkamda bırakarak eve geri döndüm.

"Grace?" Evi dolaştım ama onu bulamadım, ancak duşun çalıştığını duydum. Merdivenleri koşarak çıktım ve kapıyı çaldım. "Grace?"

"Yol açık. Şimdi eve gitmek istiyorum."

Duşta değildi. Sesi kapının yanından geliyordu. "Girebilir miyim?"

Suyu kapattı ve kapıyı açtı. İş kıyafetlerini giymişti ve yüzünde, toplantı odasında gördüğüm aynı boş ifade vardı. Sanki yeni kurduğumuz bağ, gölün dibinde kalmıştı. Nefesimi tutsam bile, suda kaybettiğimiz şeyi geri getirmek için yeterli nefesim olmayacağını biliyordum. Boğuluyordum. Ve onu bir daha öyle kucaklayamayacağımdan korkuyordum. *Ama ne diyebilirdim ki?*

Sözcükleri bulamıyordum.

Onun yerine, kendimi "Evet. Seni eve götüreceğim" diye mırıldanırken duydum.

Luke

Jared'i kovmuş olsam da, artık çok geçti. Grace'in yüzü kasabaya döndüğümüzde de soğukkanlılığını koruyordu. Elbette, konuşması kibardı, ama kısa cevapları ve basit mırıldanmalarıyla beni uzak tutuyordu.

Yine on dört yaşında gibi hissettim, ona neden beni dışladığını sormak ya da özür dilemem gerektiğini hissetmek istedim. Ama ben yanlış bir şey yapmamıştım. Jared'a gelmemesini söylemiştim. O geldiğinde onu kovmuştum. Daha ne yapabilirdim ki?

Grace'i eve bıraktıktan sonra ofise gittim ama içeri girmedim. Bunun yerine mahallede dolaşım. Aklım başka yerde olsa da ayaklarım nereye gideceğini biliyordu.

"Bay Crawford, sizi görmek ne güzel," mutfaktan bir ses yükseldi. "Sen de, Mario.

Ve lütfen bana Luke de." Yemek odasını mutfaktan ayıran tezgaha yaslandım.

"Ne yapıyorsun?"

"Yeni bir tarif deniyorum. Pizza üzerine rapini ve sosis koyuyorum. Ne dersin?"

"Bence çok lezzetli olacak."

O güldü. "Rapiniyi, karışım pizzam için bir sos haline gelene kadar karıştırmayı planlıyorum, sonra üzerine sosisleri ufalayıp biraz acı biber ekleyeceğim."

"Beni acıktırıyorsun Mario."

"Şu anda soğumakta olan bir tane var, tadabilirsin."

"Buraya gelince neşeleneceğimi biliyordum." Mario'nun son eserinden bir ısırik almadan önce ellerimi ovuşturdum. "Mmm, bu gerçekten harika. Sen bir dahisin Mario."

"Ah, çok teşekkür ederim."

"Bu pizzalar dondurucuda ne kadar iyi saklanıyor? Onları dondurucuya hazır olarak satmayı hiç düşündün mü?"

Hamuru yoğurmayı bırakıp bana baktı. Dudaklarını büzdü. "Bunu hiç düşünmemiştim. Ama evet, bu işe yarayabilir. Onları sadece yirmi dakika fırına koyman gerekir."

"Oh, kolaylık olması için bunları satın alacak bir sürü insan tanıyorum. İster uzun bir iş gününden dönüyor olun, ister bir akşam yemeği partisi veriyor olun."

Telefonumu aldım ve birkaç not yazdım. "Bazı fikirleri bir araya getirip sana ve Victoria'ya göndereceğim."

"Teşekkürler, Bay... Yani, Luke."

Pizzadan bir ısırık daha aldım. "Oh, benim için zevk. Ayrıca, şu anda kafamı başka şeylerle meşgul etmek istiyorum."

"Oh? Bir şey mi var?" "Evet."

"Yardımcı olabileceğim bir şey var mı?"

"Hayır. Zamanı geri alabiliyorsan başka."

O güldü. "Hayır. Benim öyle bir gücüm yok. Ama geçmişti silebilsek ya da hayatımızı pizza hamuru gibi yeniden şekillendirebilsek ne güzel olurdu, değil mi? Oh, ben..."

"Ne dedin, Mario?"

Dudaklarını sıktı ve tavana baktı. "Yeniden başlamak güzel olurdu dedim..."

"Hayır, geçmişti silme kısmı." Ona gülümsedim. "İşte bu." "Ne bu?"

"Teşekkürler, Mario. Sen en iyisisin." Masadan kalktım ve telefonumu arka cebime koydum.

"Oh, ne zaman istersen," dedi ve hamurun üzerine yeşil sos döktü. "Karım her zaman bensiz ne yapacağını bilmediğini söyler. Tabii ki bunu söylerken gözlerini devirir. Ama bence ciddi." Güldü ve her kahkaha atışında karnı zıpladı.

"Görüşürüz," diye seslendim ve mutfaktan koşarak çıktım. Aklımda bir fikir oluşurken kalbim hızla atmaya başladı. Acaba işe yarar mıydı?

Arabama binerken telefonum çaldı.

"Selam Colton. Ne haber?" Arabayı kaldırımdan uzaklaştırıp trafiğe karıştım.

"Neden işte değilsin?" diye homurdandı.

"Bugünlük işten çıkacağım. Grace'in ihtiyacı olan dosyalar onda ve Daniel de başka bir şey çıkarsa ilgilenir. Yarın ofise döneceğim."

"Luke! Yemin ederim..."

"Biliyorum, biliyorum. Şu anda pislik olmaya çalışmıyorum.

Sadece hemen yapmam gereken çok önemli bir iş var." "Umarım buna değer bir şeydir."

"O değer."

"O mu?"

"Uh, 'o' demek istedim. Buna değer. Tamam, yarın konuşuruz." Telefonu kapattım ve neredeyse on yıldır gitmediğim bir sokağa doğru yola çıktım.

Binaya yaklaşırken dizim sabırsızlıkla titriyordu. Okulun ambleminin bulunduğu marquee hala aynıydı ve çimler hatırladığımdan daha iyi görünüyordu. Hademe Old Jerry emekli olmuş olmalıydı.

Eski lisenin ön kapısına doğru yürürken, idarecileri beni içeri almaya ikna etmek için ne gibi bir bahane kullanacağımı düşündüm. Mezunlar toplantısı, hayır. Bir öğrenciyi almaya gelmek, ama burada tanıdığım kimse yoktu.

"Yardımcı olabilir miyim?" diye bir ses kapıdaki video kameradan sordu.

"Evet. Şey... benim adım Luke Crawford... ve..." "Crawford mu dediniz? Crawford kardeşler gibi mi?"

"Evet." Bunun iyi mi yoksa kötü bir şey mi olduğunu bilmiyordum.

Kardeşlerim ve ben medyada pek iyi bir üne sahip değildik. "Aman Tanrım, Melanie. Luke Crawford kapımızda."

"O zaman içeri al," hoparlörden monoton bir ses geldi.

Kapıda yüksek bir vızıltı sesi duyuldu ve ben içeri girdim. Büyük bir masanın arkasında ellerini kavuşturmuş bir kadın beni bekliyordu.

"Bay Crawford, okulumuzu ziyaret etmeniz bizim için büyük bir zevk. Crawford Corporation'ın yıllar boyunca yaptığı tüm bağışlar için minnettarız. Öğrenciler..." Ben onun heyecanını anlamaya çalışırken, o konuşmaya devam etti. Paradan etkilenmişti.

"Teşekkür ederim, Bayan..."

"Müdür Cunningham. Ama bana Maggie diyebilirsiniz."

"Teşekkürler, Maggie. Sanat öğretmeni Bayan Reynolds ile görüşmek istiyordum. Reynolds ile konuşmak istiyordum. Hâlâ burada mı?"

"Elbette burada. Onu çağırayım."

Maggie yürüdü — düzeltme — ofisin arkasına koştu ve bir mikrofon aldı. "Dikkat. Bayan Reynolds lütfen ofise gelebilir mi? Çok önemli." Son kısmı fısıldayarak söylemesi beni biraz rahatsız etti.

"Şey, tekrar teşekkürler Maggie."

Birkaç dakika sonra, parlak kırmızı saçlı ve boya lekeli beyaz önlüğü olan uzun boylu bir kadın ofise girdi.

"Bu da neydi böyle?" diye sordu, ellerini havluyla silerek. "Van Gogh dirildi falan mı?"

"Bayan Reynolds? Beni hatırlıyor musunuz bilmiyorum, ama ben..."

"Luke Crawford," dedi, havluyu masanın üzerine bırakarak. "Senin artık zengin bir playboy olduğunu sanıyordum. Burada ne işin var?"

"Colton daha çok... Boş verin. Bir resim hakkında sizinle görüşmeye geldim."

"Yeni bir sanatçıya yatırım yapmak mı istiyorsunuz? Size birkaç önerim var."

"Hayır. Bu, birinci sınıfta verdiğiniz bir sanat ödeviydi."

Mor gözlüklerinin arkasından gözlerini kırıştırarak bana baktı. "Neredeyse on yıl önce çizdiğin bir resim hakkında mı bilgi alıyorsun?"

"Evet. Ve o benim resmim değildi. Grace Sweeney'nin resmidir."

Kafasını salladı. "Bana da eksantrik derler," diye mırıldandı ve ofisten çıkmam için kapıyı açtı. "Eğer hala bizdeyse, depo odalarından birinde olmalı. Biraz meşgulüm, ama isterseniz gidip bakabilirsiniz."

Bayan Reynolds'ı tanıdık koridorlarda takip ederken, vücudumu nostalji duygusu sardı. Grace'in birinci sınıf dolabının önünden geçerken, her sabah onu orada beklediğimi hatırladım, sonunda kötü bir kızarıklık gibi ondan kaçınmaya başladım.

Eyalet şampiyonluğunu kazandığımız sahaya açılan spor salonu vardı. O gece Grace'i aramıştım, ama orada değildi. Gözlerimi yere indirerek yürürken, o gece evde annesine bakıyor mu diye merak ettim. Bu düşünce midemi bulandırdı.

Bayan Reynolds beni eski sınıfına götürdü. Sınıfta masa yoktu, sadece şövale ve birkaç çömlek yapma masası vardı. "Keyfine bak." Arkadaki kapıya uzattığı elini takip ederek depoya girdim.

Odanın her yerinde yığınlarca beyaz tuval vardı. Bazıları çelik rafların üzerine yığılmış, bazıları ise duvarlara yaslanmış durumdaydı. Odayı gözden geçirdim, ancak eserlerin belirli bir düzende olduğunu gösteren herhangi bir işaret veya not görmedim.

Geri dönüp eve gitmeliydim.

Ama sonra Grace'in Jared'ı gördüğündeki yüzünü hatırladım ve en yakınimdaki yığına çöktüm ve tuvalerin arasını karıştırmaya başladım.

Resmin Mona Lisa olduğunu hatırladım, ama yıllar boyunca kaç öğrencinin onu çizmeye çalıştığını bilmiyordum. Sanat eserlerinin neredeyse üçte birini inceledikten sonra, bir tanesi dikkatimi çekti. Yığından çekip çıkardım ve önümde tuttum.

Doğru tablo gibi görünüyordu, ama üzerinde hiçbir yazı yoktu ve sağ köşedeki imzada sanatçının adının Miles olduğu açıkça belirtilmişti. Onu geri koyup bir sonraki parçayı çevirdim.

"Nasıl gidiyor?" Bayan Reynolds mor gözlüklerini düzeltirken başını odaya soktu.

"Henüz bulamadım." Arkanı dönmedim, aramaya devam ettim.

"Peki, eğer sen..."

"Durun! Sanırım bir şey buldum." Gözlerim iki rafın arasına sıkışmış bir tabloyu tararken kalbim hızlandı. Bu pozisyonda yerleştirilmiş tek tablo olduğu için dikkatimi çekti. "Bana yardım eder misiniz?"

Bayan Reynolds yanımda dururken, rafı duvardan uzaklaştırdım. "Tuvali çıkarabilir misin?" diye sordu.

Bayan Reynolds iki eliyle tabloyu çekmeye çalıştı ama tablo yerinden kıpırdamadı.

Yükü hafifletmek için raftan bir sürü tuval çektim ve tekrar denedim. "Ben 'başla' dediğimde, elinden geldiğince sertçe çekmen gerekiyor. Hazır mısın?"

"Hazır."

Çelik rafı kavradım ve elimden geldiğince sertçe kendime doğru çektim. Kaslarımdaki gerginlikten inleyerek, alnımdan ter damlaları süzülüyordu. Raf eskisi kadar ağır gelmiyordu, ama yine de onu bir parça bile hareket ettiremiyordum. "Hadi, lanet olsun. Kıpırda!" diye homurdandım.

"Hareket ediyor!" diye bağırdı Bayan Reynolds. "Biraz daha."

Ayaklarımı yere sağlam basarak ve Grace ile ikinci bir şans hayal ederek, hayatım buna bağılıymış gibi rafı çektim. Kaslarım yanıyordu, ama metalin betona sürtünme sesi kulağıma müzik gibi geliyordu.

"Yaptım!" diye bağırdı Bayan Reynolds, tam geriye düşüp poposunun üzerine oturmadan önce. "Oof!"

Ona doğru koştum. "İyi misin?" diye sordum ve ona yardım etmek için elimi uzattım.

"Evet. Evet. İyiyim. Bu popo bir düşüşten çok daha fazlasına dayanabilir."

Boğazımı temizledim ve Bayan Reynold'un kıcını aklımdan çıkardım.

"Buyurun," dedi. Sonra, "Oh, hayır!" "Ne oldu?"

Kaşlarını çattı ve dudağını ısırdı. "Üzgünüm, Luke. Ama portre mahvolmuş."

Portreyi bana gösterdi. Siyah spreylle yazılmış bir yazı vardı: Meany Sweeney. İç geçirdim. "Biliyorum, Bayan Reynolds. Bu yüzden buradayım. Onu restore etmek istiyorum. Nasıl düzeltebileceğimi biliyor musunuz?"

Kollarını kavuşturup parmağını dudaklarına götürerek resme baktı. "Bu çok emek ve daha da fazla sabır gerektirecek, ama yine de işe yarayıp yaramayacağını bilmiyorum."

"Her şeyi deneyeceğim. Ne yapmam gerektiğini söyle yeter."

"Önce, sadece spreyl boyayı zeytinyağıyla ıslatarak yumuşat. Birkaç saat beklet. Sonra kazımaya çalış. Bu muhtemelen

en kalın kısımlar hariç tüm sprej boyayı çıkarmayacaktır. Sonra, boya inceltici kullanarak - ya da belki aseton daha iyi olabilir - geri kalanını hafifçe vurun ve sadece sprej boyayı çıkarmaya dikkat edin, altındaki yağlı boyayı çıkarmayın. Her şeyi anladın mı?"

Kafamda bir malzeme listesi yaparken, belki de bu işe yarayabilir diye bir heyecan duyduğumda başımı salladım. Eski öğretmenime dönerek, ona sarılmak için koştum ve heyecanımdan onu yarım tur döndürdüm. "Teşekkür ederim, Bayan Reynolds," dedim.

Onu yere indirdiğimde saçlarını okşadı. "Bu çok heyecan vericiydi." Elini bileğime koydu. "Umarım bu senin için işe yarar, Luke. Resim yapmanın senin için çok özel olduğunu görebiliyorum."

"Öyle," dedim ve bunu kalbimin derinliklerinden hissettim. "Gitmem gerek. Tekrar teşekkürler, Bayan Reynolds."

"Ne zaman istersen," dedi, eliyle beni uğurlayarak. "Rahmetli kocamla yaptığımız ruh çağırma seansından beri bu kadar eğlenmemiştim."

Seans mı? Ona bunu sormaya hazırdım ama vazgeçtim. "Görüşürüz," dedim ve elimde bir metre uzunluğundaki tuvalle arabama doğru yürüdüm. Eve döndüm ve restorasyona başladım.

Kilerimden sızma zeytinyağı şişesini aldım ve sprej boyanın en kalın kısımlarına yağ sürdüm. Yağın emilmesini beklerken, aseton aramaya çıktım. Evde aseton yoktu ama garajda terebentin olduğunu hatırladım. Ancak, onu kullanırsam Grace'in eserinin bir kısmı silineceğinden endişelendim. Bu yüzden arabama binip en yakın eczaneye gittim.

"Asetonu nerede bulabilirim?" diye kasiyere sordum.

Sakız çiğnemeyi bırakıp çıplak tırnaklarıma bakmaya başladı. Gözlerimi devirdim. "Kendim için değil."

O bir balon şişirdi. "Saf aseton mu istiyorsun yoksa sadece basit bir oje çıkarıcı mı?"

"Aralarında ne fark var?"

"Birisi akrilik tırnakları, diğeri ise normal ojeleri çıkarır."

İlki daha güçlü görünüyordu. "Akrilik olanı." "Berry mi, limon kokusu mu istersiniz?"

"Fark etmez," diye homurdandım, artık sabırsızlanıyordum.

"Yardımlımı isteyen sensin, biliyorsun." "Biliyorum. Özür dilerim. Biraz acelem var da."

"Tırnak acil durumu mu?"

"Evet. Öyle bir şey."

Neyse ki, hızlıca kasayı geçirdi ve otuz dakikadan az bir sürede eve döndüm. Ama durumu kontrol ettiğimde, spreyci boya hala oldukça kuru görünüyordu. Bu yüzden, biraz daha yağ sürdüm ve zamanı unutmak için beef wellington hazırlamaya başladım.

Grace

Bazen annemin yanında oturup, kanepede ona sokulduğumda, kendimi yeniden on yaşında gibi hissediyordum. Televizyonda *The Notebook* filmi oynuyordu. Bu, annemin en sevdiği filmlerden biriydi ve yağmurda geçen bu sahne beni her zaman ürpertirdi. Bu yüzden, şu anda romantik bir şey görmek istemediğimden, bir şeyler içmek için ayağa kalktım. Luke konusunda çok kararsızdım. Bir an onu nefret ediyordum, bir an sonra tatlı davranıyor ve bana eskiden olduğu kişiyi hatırlatıyordu, sonra birden Jared ortaya çıktı ve ben yine *Meany Sweeney* oldum.

"Sana bir içki getireyim mi?"

"Şşş. En güzel kısmı bu," dedi, her zamanki gibi umutsuz bir romantik. Babam bizi terk ettikten sonra bile nasıl böyle kalabildiğini anlamıyordum. Doğduktan kısa bir süre sonra çekip gittiği için onun neye benzediğini bile hatırlamıyordum. *Bu yüzden, sonsuza kadar mutlu yaşamaya inanmadığım için beni affedin.*

"Tamam, tamam," dedim ve mutfağa doğru yürüdüm.

Her zamanki gibi, dizüstü bilgisayarım tezgahın üzerinde açıktı ve fareyi tıklayarak e-postalarımı yeniledim. Yeni mesaj yoktu. Kulübeden döndükten sonra, kaybettiğim zamanı telafi etmek için durmaksızın çalıştım ve neyse ki James de benimle birlikte hız kesmeden çalışmaya başladı. Yarın cuma günüydü ve çok çalışırsam, gün sonuna kadar her şeyi bitirebilirdim.

Kapının çalınması beni şaşırttı. Hafta içi bir akşam saat 8:30'du. Lorna saatler önce gitmişti. *Omar mı?* Bazen beni arayıp sohbet ederdi, ama hiç habersiz kapıma gelmezdi.

"Kapı mı çaldı tatlım?" diye sordu annem. "Evet," dedim dikkatlice.

"Peki, hırsız olabilir, kapıyı açma."

"Hırsız değil anne," diye cevap verdim, ama yine de gözetleme deliğinden bakacaktım.

"Kim o?" diye seslendim, kapıya doğru yürürken. Bu binadaki duvarlar ve kapılar çok ince olduğu için, kim olursa olsun beni duyabileceğini biliyordum.

"Benim," dedi diğer taraftan bir ses.

Luke mu? Burada ne işi var?

"Geç olduğunu biliyorum. Ama konuşabilir miyiz?" "Kim o, Grace?" diye seslendi annem.

"İşten biri, anne. Dışarıda konuşuruz."

"Saçmalama. Kim olursa olsun girebilir."

"Gelmemeleri daha iyi," diye mırıldandım kendi kendime ve kapının kilidini açtım.

Kapıyı açtığımda, Luke beyaz tişört ve mavi kot pantolonla karşımda duruyordu. Açık kahverengi saçları dağınıktı ve yüzünde saat beş gölgesi belirmişti. Harika görünüyordu.

"Burada ne yapıyorsun?" diye sordum, sonra burnumu çektim. "Ve bu korkunç koku da ne?" En kötü kokuyu örtmek için burnumu elimle kapattım.

Kapının yanındaki büyük pakete baktı. Kahverengi kağıda sarılmıştı, ama içinde ne olduğunu gösteren bir etiket yoktu.

"Kokunun çoğunu havalandırdığımı sanıyordum," dedi, elini saçlarının arasından geçirdi.

"Neden bahsediyorsun?" diye sordum, başımı sallayarak.

"Grace, ben her şeyi mahvettim. Bencil ve kibirliydim ve her şeyin benimle ilgili olduğunu düşünüyordum. Özür dilerim. Senin için bir şey yapmak istedim. İstemiştim..."

Sözleri yarım kaldı ve ben buna minnettar oldum. Ne dediğini anlamaya çalışırken kafamda bir sis hissettim. Özür diliyordur. Ofiste geçen hafta olanlar için mi? Jared için mi?

"Bak. Olan oldu. Geçmiş değiştiremeyiz. Bunu kabul ettiğin için teşekkür ederim ama..."

"Her şeyi mahvettim, değil mi?" dedi, bana bakarak. Gözleri benimkilere kilitlendi ve göğsümde bir şey çarptı. Kalbim olamazdı. Sadece...

Yapamadım. "Ne düşündüğümü bilmiyordum. Asetonla her şeyi silebileceğimi sandım, ama yapamıyorum, değil mi?"

"Aseton mu? Luke, sen ne diyorsun?" Kaslarım ağrıyordu ve başım acıyordu, ama basit bir konuşmayı takip edemeyecek kadar yorgun olduğumu sanmıyordum. Yine de buradaydım. Tamamen kafam karışmıştı.

"Sana olan borcumu ödemek istedim. Jared'ın yazdıklarını silebilirim..." Kafasını salladı, alnında hayal kırıklığı belirmişti. "Geçmişini yeniden yazabilirsem. Belki o zaman... Bilmiyorum... Aptalca. Geldiğimi unut gitsin." Paketi aldı ve asansöre doğru yürüdü.

Merakım galip geldi ve Jared'ın adı beynimde, tahmin etmek istemediğim bir şeyi tetikledi. Kalbim, düşünmesi bile imkansız bir sonuca varmıştı. Ama içimden bir ses, o paketin içinde ne olduğunu bilmem gerektiğini söylüyordu.

"Bekle," dedim ve elimi onun pazısına koydum. Yumruklarını sıktığında pazısı gerildi.

"Seni rahatsız ettiğim için özür dilerim, Grace. Özür dilerim..." "Paketin içinde ne var, Luke?"

"Aptalca bir şey. Çok da iyi yapmadım. Kelimeler artık okunaklı olmasa da, hala bazı koyu gölgeler var.

..."

Kalbim göğsümde çarpıyordu.

Tanrım! Lütfen umutlanmama izin verme. Lütfen düşündüğüm şey olmasın. Ne yaparım bilmiyorum...

Kahverengi kağıdın yanına çöktüm ve tereddütlerle paketin açıklığını buldum. Luke iç geçirdi ve tavana bakarak uzattı.

Bu bir bandaj gibi, Grace. Yırtıp at. Olmayabilecek bir şeyi hayal etmenin bir anlamı yok.

Böylece, tek bir hızlı hareketle ambalaj kağıdını yırttım. Karşımda, annemin sanat malzemeleri dükkanından satın aldığı kalay kahverengi boyayla çevrili, tanıdık gri yağlı boya duruyordu.

Keskin bir nefes aldım ve gözlerimin arkasında biriken sıcak nemi geri püskürttüm. Elim titriyordu, kararlıydım ama yıllar önce beni ağlatan kelimeleri görmek midemi bulandırıyor. Ama kağıt yere düştüğünde

ve yıllardır beni rahatsız eden tabloya baktığımda, kelimeler yoktu. Harflerin olduğu yerde koyu gölgeler vardı, ama isim artık tabloya kazınmamıştı.

Dizlerimin üzerine çöküp ağladım.

Yüzümü ellerimle kapattım, gözyaşlarımı silmeye bile tenezzül etmedim. Liseden beri bastırdığım tüm duygular gözlerimden dökülmeye başladı ve sonunda onları serbest bırakıp on yıl önceki halimi geride bıraktığımda göğsüm rahatladı. Onu gizli bir yerde sakladığımı, kimsenin görmesinden, ne kadar incindiğini görmesinden korktuğumu fark etmemiştim. Sonra, bir anda, onu özgür bıraktım.

Yüksek sesle nefes verdim ve omuzlarım titredi, bu yüzden kollarımı tutup kendime sarıldım.

"Kahretsin, Grace. Ne yaptım ben? Bu tabloya tekrar bakmanın sana nasıl bir tepki vereceğini ya da kötü anıları geri getirebileceğini düşünmemiştim. Ne kadar da aptalım."

Resmi aldı ve benden uzaklaştırdı. Sis dağıldı ve yapbozun parçaları yerine oturmaya başladı.

"Liseye geri döndün," dedim, daha çok kendime, zaten olayı çözmüş olarak. "Resmimi buldun ve restore ettirmek için gönderdin."

"Hayır. Kendim yapmaya çalıştım. Aradığım adam yapamayacağını ve New York'taki birine göndermek için haftalar süreceğini söyledi. O kadar zamanım olduğunu sanmıyordum. Bu haftadan sonra seni tekrar görebilecek miyim emin değildim."

"Bunu neden yaptın? Lisede olanları telafi etmeye mi çalışıyorsun?"

"Evet. Ve hayır. Tek düşünebildiğim zamanı geri almaktı. Başkasının aptallığıyla lekelenmemiş halini almanı istedim."

Ben başımı salladım.

"Ama bunu iyice düşünmemiştim. Bunun seni ne kadar etkileyeceğini fark etmemiştim." Resmi kolunun altına sıkıştırdı. "Onu okula geri koyacağım. Bir daha ona bakmana gerek yok."

Sonra aklıma geldi. "Bunu yapmak saatlerin sürmüş olmalı. Hepsini kendin mi yaptın?"

"Evet."

Tanımadığım bir duygu midemin derinliklerinde patladı. Öfkeye benziyordu, ama bu duyguyu dışa vurma ihtiyacı ondan daha güçlüydü. Sesimin çıktığı kadar bağırarak istedim. İstiyordum ki...

Yüzümde bir şey belli olmuş olmalı ki, Luke'un gözleri ben ona yaklaşırken kısıldı. Ellerini kaldırdı, muhtemelen içimde yanan tehlikeli bir şey hissetti. Nefesim, bu yoğunluk karşısında kesildi.

"Grace. Bunu daha önce de söylediğimi biliyorum ve bunu kanıtlamak için ne yapacağımı bilmiyorum. Ama ben gerçekten..."

Onun tekrar özür dilemesini istemedim, bu yüzden parmağımı dudaklarına koydum. Daha fazla bir şey duymak istemiyordum.

Onu duvara itip bir şey söylemek için ağzımı açtığımda, gözleri dudaklarıma takıldı. Bakışlarını gözlerinden alt dudağına kaydı ve tereddüt ettim. Sözler dilimde kaldı. Sonra başımı eğip dudaklarımı onun dudaklarına bastırdım. Nasıl tepki vereceğinden emin olamadığım için yavaşça, tereddütle hareket ettim. Ne olduğunu anlamamıştım.

Luke vücudunu sabit tuttu. Dudaklarını hareket ettirmedi ya da beni itmedi.

Oh, tanrım. Belki de kibar davranıyor ve benim onu öpmeyi bırakmamı bekliyor. Sonra boğazını temizleyip bana iyi geceler dileyecek.

Bu düşünce kalbimi durdurdu. Utanç boğazımı tıkadı. Ondan uzaklaştım, boynumu tutarak.

"Özür dilerim. Bu tamamen haddimi aştı ve seni rahatsız ettiysem, ben..."

Cümleyi tamamlayamadım çünkü bu sefer Luke vücudunu bana doğru itti ve beni koridora sıkıştırdı. Dudaklarını sertçe dudaklarıma bastırmadan önce soluduğum havayı içine çekti. Dudakları cezalandırıcıydı, belimi kavrayıp sıkıyan elleri de öyle. Nefes almakta zorlanıyordum, her öpücük arasında nefes nefese kalıyordum. Ağzını kulağımın altındaki cilde kaydırırken, ciğerlerimi hava ile doldurdum ve nefes verirken titredim.

"Grace," diye fısıldadı, nefesi kulağımı gıcıklıyordu. "Tanrım, Grace."

Ağzı tekrar ağzımı bulana kadar çenemi okşadı ve ben kendimi açlık ve arzu fırtınasında kaybettim. Luke'u *istiyordum*. Liseye başladığım ilk günden beri onu istiyordum ve belki de o günden beri her gün

. Sadece bunu kendime itiraf etmemiştim. Beni aldattığını düşünmek çok acı verici olurdu. Ama ben de onu hayal kırıklığına uğratmışım.

Ama o benim resmimi geri getirmişti ve belki de bir şans bile... Boş ver. Bu anı fazla analiz ederek mahvetmek istemedim.

Cebimdeki titreşim ikimizin de dikkatini dağıttı ve arka cebimden telefonumu çıkardım. Anneme ilaçlarını vermeyi hatırlatan günlük uyarı çaldı. "Gitmem gerek," dedim.

Luke gözlerime bakarken elini çeneme koydu. Onun bakışlarında kendimi kaybettim.

"Yarın görüşürüz," dedi, sesi boğuk ve kısık. Adam'ın elması, sertçe yutkundüğünde aşağı indi.

Ben başımı salladım ve kollarından kurtuldum. Ben daireme girip kapıyı kapatırken o beni izledi. Kapının diğer tarafına yaslanarak gözlerimi kapattım ve nefes verdim. Bir kapı çalma sesi beni irkitti. Kapıyı açtım ve kapımın önünde tabloyu buldum, Luke ise asansöre biniyordu. El salladı, sonra kapılar kapandı. Tabloyu aldım ve içeriye götürdüm.

Daireme döndüğümde, titreyen bacaklarımı ve hızla atan kalbimi fark ettim ve kıkırdadım.

Yirmi sekiz yaşında olsam da, birdenbire kendimi yeniden bir genç gibi hissettim.

"Neye gülüyorsun, Grace?" diye sordu annem, ben hala gülümserken oturma odasına geri döndüğümde.

"Her zaman bir daha asla on dört yaşında hissetmek istemeyeceğimi düşünmüştüm. Ama sonra hayat sana gösteriyor ki, asla asla deme!"

Luke

Beni öptü. Grace Sweeney beni öptü. Ve ben aklımı kaçırdım. Dün gece ve bu sabah işe giderken o anı kafamda defalarca tekrar ettim. Vücudunun benimkine yapıştığını, parmaklarımın belini kavradığını ve içimde büyüyen sahiplenme duygusunu hissettim. Daha önce hiç böyle hissetmemiştim. Kahve ve vanilya gibi kokuyordu, güçlü ve tatlı.

Crawford Corporation'ın mermer zeminlerinde yürürken, kalbim göğsümde çarpıyordu. Bugün nasıl tepki vereceğini merak ediyordum.

Dairesinde olanları görmezden gelecek miydi? Ben de bu konuyu kapatıp ona baskı yapmayacak mıydım?

Hiçbir şey olmamış gibi davranırsa ne yapacağımı bilmiyordum. Çünkü bunu düşünmeden duramıyordum.

"L u k e ," Colton'ın sesi düşüncelerimi böldü. "Bir dakika görüşebilir miyiz?"

Ofisine girdim. "Ne oldu?"

"Grace ile konuştum," dedi, ensesini ovuşturarak. Gergin olduğunda böyle yapardı. Grace bu sabah ona bir şey mi söylemişti? İşyerinde insanlarla dostluk kurmam konusunda bana nutuk mı çekecekti? Ha! Bunu yapacak en son kişi o olmalıydı!

"Dinle, Colton. Bu seni ilgilendirmez."

"Benim işim değil mi? Crawford Corporation benim işim, Luke! Tamamen benim işim," diye bağırdı.

"Bu Crawford Corp ile ilgili değil ve sen de bunu biliyorsun. Bu, beni kontrol etmek istemenle ilgili."

"Seni kontrol etmek mi? Öyle mi düşünüyorsun?"

"Ben küçükken sana ebeveynlik rolünü üstlendiğini biliyorum, ama artık çocuk değilim. İstedğim kişiyle çıkabilirim. Senin iznine ihtiyacım yok."

İki avucunu masanın üzerine bastırdı ve başını salladı. "Sen ne diyorsun *be*?"

Ha?

"Grace ile konuştuğunu mu söyledin?"

"Evet. Ve bana denetimi gün sonuna kadar bitireceğini söyledi. Bu da senin işinin de biteceği anlamına geliyor. Ama Crawford Corp'ta senin için başka fırsatlar hakkında konuşmak istedim. Daha önce bahsettiğim operasyon müdürü pozisyonunu hatırlıyor musun? Bence bu gerçekten işe yarayabilir. Bekle..." Gözleri büyüdü. "Ne demek istediğimi sandın?"

"Ah. Hiçbir şey. Unut gitsin."

"Grace ile aranızda bir şey mi var?" "Hayır. Evet.

Bilmiyorum."

Bir el omzumu tuttu ve başka bir ses beni irkitti. "Gergin görünüyorsun, kardeşim. Ne oluyor? Yine Colton'ın saç ürünlerini mi çaldın?" Ryan'dı.

"Ben kullanmıyorum..." diye başladı Colton ama kendini durdurdu. "Luke ile denetçi arasında bir şeyler oluyor ve ben bunun peşine düşüyorum."

"Asistanınla yattığın halde, dış denetçi ile çıkması konusunda ona gerçekten zorluk çıkaracak mısın?"

"Şşş!" Colton masasından kalktı ve kapısını kapattı. "İnsanların şu anki asistanımla yattığımı düşünmelerini istemiyorum," dedi ve sonra titredi. "Ve bu benimle ilgili değil, Luke ile ilgili."

"Grace ile yatmıyorum," dedim.

"Ama yatmak mı istiyorsun?" diye sordu Ryan. Hızlı cevap vermediğim için omzuma tekrar vurdu. "Neden onu akşam yemeğine davet etmiyorsun, böylece hepimiz tanışabiliriz..."

"Hayır!" Colton ve ben aynı anda bağırdık. Ryan iki elini kaldırarak geri adım attı. "Ne?"

"İkimiz de, geçen sefer birimiz bir kızı aile yemeğine davet ettiğinde ne olduğunu hatırlıyoruz. Sonu iyi bitmedi," dedim.

Ryan parmağını bana doğrulttu. "Frances beni affetti." Colton iç geçirdi.

"Karım benim için fazla iyi."

"Grace'i ikinizle tanıştırmak için davet etmiyorum. Neler olduğunu bile bilmiyorum. Bu yüzden, ikinizin benim işime karışmamanızı rica ediyorum.

işlerime karışmazsanız çok sevinirim."

Colton mırıldanırken Ryan'ın yanından geçtim. "Evet. O bitti."

"Evet. Bahse girerim günün sonuna kadar dayanamayacak..."

Ryan'ın bahsinin geri kalanını duymadım çünkü ikisini de görmezden geldim.

Grace'i bulmam gerekiyordu ve Colton onunla konuşmuşsa, o zaman yönetim kurulu odasında olmalıydı.

O masanın başına oturdu, James de yanına. Ben odaya girdiğimde James başını kaldırdı ama Grace gözlerini dizüstü bilgisayarından ayırmadı.

"Selam Luke! Nasıl gidiyor?" diye sordu James.

"İyi. İyi. Sen nasılsın?" diye sordum, gözlerimi Grace'den ayırmadan.

"Biliyorsun, burada işimi bitirip, bara gidip maçı izlemeyi düşünüyorum. Gelmek ister misin?"

"Uh, sanırım gelemem James. Sanırım başka planlarım var." "Öyle mi düşünüyorsun?"

"Evet."

"Tamam, peki. Bir değişiklik olursa, beni nerede bulacağını biliyorsun."

Grace hala beni fark etmediğinde, onun karşısındaki masaya oturdum. Boğazımı temizledim, ama o hala başını kaldırmadı. James ona, sonra bana baktı ve omuzlarını silkti, sanki onun neyi olduğunu bilmediğini söylemek istercesine.

"Günaydın, Grace," dedim.

"Günaydın," dedi, saçının bir tarafını kulağının arkasına sıkıştırarak. Parmağının boynunda aşağı doğru kaymasını izledim ve dilimin aynı yolu izlediğini hayal ettim.

"İyi uyudun mu?"

Başını kaldırdı ve bana geniş gözlerle baktı. "Nasıl bildin? Yani. Evet. İyi, teşekkürler."

Onun tepkisi, dün gece benim kadar uykusuz mu kaldığını merak etmeme neden oldu. "Sana bir şey getireyim mi?"

"Daniel bize son dosyaları verdi. Yani, durumumuz iyi ve gün sonuna kadar işimiz bitecek." Gergin görünüyordu ve nedenini anlayamıyordum.

"Sana kahve getireyim mi? Vanilya aromalı olabilir mi?" Bu, onun dikkatini tekrar çekti. "Nasıl bildin?"

Yaklaşarak fısıldadım, "Dün gece dudaklarında kokusunu aldım."

O nefesini tuttu ve James'e döndü. James başını kaldırdı. "Ne?

Ne oldu?" diye

sordum.

Gülümsedim.

Grace gülümsemedi.

"Üzgünüm, aklıma bir şey geldi. James, Daniel'dan banka hesap bakiyelerini istesene. Onları tekrar gözden geçirmek istiyorum."

"Ama zaten kontrol ettik."

"Bu yüzden tekrar kontrol etmek istiyorum dedim," dedi Grace, James'e kaşlarını kaldırarak. Kravatımı gevşettim. Kontrolü ele alması onu daha da çekici hale getiriyordu.

"Peki," diye mırıldandı James ve masadan kalktı.

O ayrılır ayrılmaz Grace bana döndü. "Kulağıma böyle şeyler fısıldayamazsın," diye tısladı.

"Neden?"

"Çünkü James duyabilirdi." "Ee?"

Nefesini verdi. "Ve işimi çok ciddiye alıyorum. İş yerinde insanlarla dalga geçtiğimi düşünmesini istemiyorum."

"Yani, iş dışında benimle dalga geçmek istediğini mi söylüyorsun?"

"Hayır. Evet. Bilmiyorum."

Gülümsedim. "Tamam. Düşüncelerimi kendime saklayacağım," dedim. "Ama dün gece olanlar hakkında konuşmamız gerek."

"Biliyorum," diye mırıldandı.

"Bu konuda mutlu görünmüyorsun." Masada onun parmağının üzerinde başparmağımı gezdirdim.

"Biraz mutluyum." Gülümsedi.

O gülümseme tüm dünyamı aydınlattı. Onu kucağıma alıp odanın içinde döndürmek istedim. Ama kendimi durdurdum. "İşten sonra seni en sevdiğim yemeğe götüreceğim. İster misin?"

"Annem için bazı düzenlemeler yapmam gerekiyor." "O da bizimle gelebilir."

Gülümsemesi kayboldu. "Seyahat edecek durumda değil."

"Sokağın hemen yukarısında," diye açıkladım, ama o başını salladı. "Tamam. Bana haber ver."

James odaya geri girerken o da başını salladı.

"Birkaç kahve alacağım. Bir şey ister misin, James?" "Tabii, ben siyah kahve alayım."

Toplantı odasından çıkıp mutfığa gittim. Erika kahvesini karıştırıyordu.

"Günaydın Erika," dedim. "Ne güzel bir gün, değil mi?"

"Günaydın." Kahvesinden bir yudum aldı ve gülümsedi. "Bu sabah neşeli görünüyorsun. Ne oldu? Colton seni kovdu mu?"

Kahkaha attım. "Hayır. Ama iyi tahmin ettin."

Başını eğdi ve gözlerini kısarak baktı. "Biriyle tanıştın, değil mi?"

Onun hızlı algısı beni hazırlıksız yakaladı ve kekeledim. "Ah. Hayır."

"Öyle," dedi gülerek ve kolumu itti. "Biriyle tanıştın. Bana ondan bahset."

Gülümsedim. Kendimi tutamadım. Grace ile birlikte olmayı düşünmek çok doğal ve heyecan verici geliyordu. "Akıllı. Güzel. Ve alaycı. Onu seveceksin."

Gülerek eliyle ağzını kapattı. "Neredeyse kahvemi tükürecektim. Bunu bir iltifat olarak kabul edeceğim."

"Öyle yapmalısın."

"Peki, onunla ne zaman tanışacağım?"

Sanki işaret almış gibi, Grace odaya girdi. Erika ve benim güldüğümüzü görünce durdu. "Böldüğüm için özür dilerim," dedi.

"Böldüğün yok," diye onu teselli ettim. "Bir şey mi lazım?" Erika'nın gözlerinin üzerimde olduğunu hissettiğimde, sesimin ihtiyacımı ele verdiğini biliyordum.

Grace elini saçlarından geçirdi ve yanımdan geçti. "Hayır. Sadece buzdolabında bıraktığım meyveleri almaya geldim."

Ben başımı salladım ve o buzdolabının altından bir kap almak için eğilirken onu izledim. Eteği, güzelce yuvarlaklaşmış kalçalarını sarmıştı.

Bir dakika. Beni kızdırmak için mi dizini bük müştü?

Dudaklarımdan bir inilti kaçmasın diye nefesimi tuttum. Erika elinin tersiyle koluma vurdu. Ona dönüp baktım, o da gözlerini kısarak bana baktı.

"Tamam, görüşürüz," dedi Grace.

O uzaklaşırken onu izledim. "Yakında görüşürüz." "Vay vay vay. Muhasebeciyle yatıyorsun, ha?"

"Yatmıyoruz," dedim. "Neden herkes bunu söylüyor?"

"Belki de ikinizin birlikteyken 'kolay alev alır' uyarısı olması gerektiği içindir. Tanrım, çok yoğundu." Kendini yelpazeledi. "Sanırım ilişkiyi yeniden değerlendirmem gerek. Çünkü ben de bunu istiyorum!"

O personel odasından çıktığında, ensemde biraz su sıçrattım.

Erika haklıydı. Grace yanımda durduğunda vücudum aşırı ısındı ve onu çok istedi. Bu geceyi sabırsızlıkla bekliyordum.

Günün geri kalanında mesafemi korudum. Bir şey ihtiyacı olup olmadığını kontrol etmek için toplantı odasına girip çıktım. Bir rapor istediğinde, hemen Daniel'ı bu işin üzerine koydum. Birlikte çalışmak oldukça hoştu. Öğleden sonra saat üç civarında, Colton'ın bana tahsis ettiği ofiste oturmuş, Mario'nun restoranı için bir pazarlama planı hazırlarken Grace içeri girdi.

"Merhaba," dedi, ellerini önünde birleştirerek.

Gülümsedim. "Merhaba. Bir şeye mi ihtiyacın var? Yaptığım işi bırakabilirim."

"Hayır, hayır," dedi ve bana oturmam için eliyle işaret etti. "Sadece bu akşam yemeğe gelemeyeceğimi söylemek için geldim."

"Oh," kalbim sıkıştı. "Neden?"

"Lorna'nın bu akşam bir işi var ve anneme bakmak için geç saatlere kadar kalamaz. Çok üzgünüm Luke. Gitmek istiyordum."

"Yani, hayır demenin tek nedeni annene bakacak kimse olmaması. Doğru mu?"

"Evet. Yemin ederim."

O, kesin bir şekilde başını salladı ve ben ona inandım. "Tamam. Bana bırak."

"Anlamadım?"

"Annenle ilgilenecek birini bulacağım, böylece benimle akşam yemeği yiyebilirsin."

"Luke, bu işi yapacak bir sürü insan yok ki. Annenin durumuyla ilgili tıbbi bilgisi olan biri olması gerekiyor."

"Anlıyorum. Böbrek hastalığı var demiştin, değil mi?" "Evet, ama..."

"Ben hallederim. Saat altı uygun mu?" "Ne için?"

Kasten anlamazlıktan mı geliyordu, yoksa bu akşamki randevuyu gerçekleştirmek için her şeyi yapacağını anlamıyor muydu? New York'tan bir doktor getirip annesinin yanında kalmasını sağlasam bile.

"Akşam yemeği. Benimle. Saat 6'da. Annenle ben ilgilenirim. Tamam mı?" "Ah... Oh... Tamam," diye kekeledi ve arkasını dönüp uzaklaşmaya başladı.

Ofisine geri dönerken omzunun üzerinden geriye baktı, sanki bunun bir tür şaka olup olmadığını görmek için bekliyormuş gibi.

Ne kadar param olduğunu göstermeyi sevmezdim çünkü çoğu Crawford Corporation'ın temettüleri aracılığıyla yaptığım yatırımlardan geliyordu. Ama bu gece sadece para yetmeyecekti. Bazı iyilikler de yapmam gerekecekti. Telefonu aldım ve numarayı çevirmeye başladım.

Grace

Çocukluğumdan beri hayatımda ilk kez, güvenimi başka birinin ellerine teslim ediyordum. Luke'un bunu nasıl yapacağını bilmiyordum, ama bu gece anneme bakacak birini bulacağına güveniyordum.

Ona randevuyu söylediğimde, gitmezsem bir daha benimle konuşmayacağını söyledi. Ona inandım. İşte bu yüzden, yatak odamın dolabının önünde durmuş, ne giyeceğime karar vermeye çalışıyordum.

İş kıyafetlerim boldu, ama kendimi seksi hissettirecek bir şey istiyordum. Öyle bir şeyim yoktu. Bu yüzden, genellikle blazerle giydiğim dar siyah elbiseyi çıkardım ve sahip olduğum en yüksek topuklu ayakkabılarla kombinledim.

Aynada kendimi gördüğümde *fena değil* diye düşündüm. Geçen ay satın aldığım ama henüz takmadığım büyük halka küpeleri alıp taktım. Birkaç bilezik takarak son görünüşümü değerlendirdim.

Bu olur.

"Grace!" annem oturma odasından seslendi. "Kapıda biri var."

Kapıyı duymamıştım, ama müzik oldukça yüksek sesliydi. *Huh*. Hazırlanırken hiç müzik dinlememiştim.

"Geliyorum!" diye bağırdım.

"Tatlım, çok güzelsin," dedi annem, oturma odasına girdiğimde.

"Teşekkürler." Elbiseyi aşağı çektim. "Sence fazla mı abartılı?"

Nereye gideceğimizi bilmiyorum ama başka seçeneğim yoktu." "Hayır. Mükemmel."

Kapıda yumuşak bir vuruş sesi duyuldu. "Git kapıyı açsan iyi olur tatlım."

Ön kapıya kadar kısa mesafeyi yürüdüm ve kapıyı açtım. Luke, göğsüne ve kollarına mükemmel şekilde uyan gri pantolon ve siyah gömlek giymişti. Kahverengi saçlarını, dağınık bukleler tam olarak yerinde duracak şekilde şekillendirmişti. Şu anda her yönüyle bir Crawford'a benziyordu ve hatırladığım gençten çok farklıydı.

Değerlendiren bakışlarım onun gözlerine takıldığında, görünmez eller tarafından yerinde tutulduğumu hissettim. Alt dudağını ısırdı ve yuttu. "Harika görünüyorsun." Boğuk sesi omurgamdan aşağı bir ürperti gönderdi.

Arkasındaki biri hareket edince, orada iki kişinin daha durduğunu fark ettim.

"Grace, bunlar Theo ve Laura. İkisi de Mount Sinai Hastanesi'nde hemşire ve böbrek hastalığı olan hastalarla çalışma deneyimleri var. Hastanedeki iki cerrah tarafından şiddetle tavsiye edildiler. Annenizin kolayca yorulabileceğini söylediler, bu yüzden onların gözetiminde dairenden çıkmak isterse diye ona bir tekerlekli sandalye aldım."

Laura önce öne çıktı. "Tanıştığımıza memnun oldum, Bayan Sweeney."

Luke'un az önce bana anlattıklarını hala sindirmeye çalışırken Laura'nın elini sıktım.

"Anneniz emin ellerde. Hiçbir şey için endişelenmenize gerek yok," dedi Theo. Sonra dönüp koridordan bir tekerlekli sandalye getirdi. Onu içeri itebilmesi için kenara çekildim.

"Merhaba!" annem oturma odasından seslendi.

"Merhaba Bayan Sweeney. Benim adım Theo, sizinle tanıştığımıza memnun oldum. Bu akşam yürüyüşe çıkmak ister misiniz?"

Kanepeden annem bana baktı ve gözleri doldu. Sonra benimkiler de doldu. Annem neredeyse bir yıldır balkona çıkıp temiz hava almaktan başka bir şey yapamıyordu. O kadar zamandır randevularına gitmek için binanın ön kapısından dışarı çıkıp arabama binmekten başka bir şey yapmamıştı. Yürüyüş. En son ne zaman yürüyüş yaptığını hatırlayamıyordum.

Omurgasını düzeltti. "Çok isterim," dedi. "Sadece süveterimi alayım."

"Ben alırım anne," dedim.

"Bana bırak," dedi Laura. "Kapının yanındaki bu mu?" "Evet," diye kekeledim. "Evet. O olabilir."

"Mükemmel. Pekala, ikiniz de yolunuza devam etmelisiniz." Laura, pek de incelikli olmayan bir şekilde bizi kovmaya çalıştı.

Luke dirseğini uzattı. "Hazır mısın, Grace?"

Anneme gizlice bir bakış attım ve Laura'nın, Lorna'nın yapacağı gibi nazikçe anneme süveterini giydirmesini izledim. Güvenli hissederek başımı salladım ve onu onların ellerine bıraktım.

"Evet. Hazırım," dedim. "Hoşça kal anne. Çok geç kalmayacağım."

"Peki, çok erken dönme," dedi, tekerlekli sandalyeye otururken. "Gitmem gereken yerler var."

Annemin yüzündeki gülümseme o kadar güzeldi ki, makyajımın bozulmaması için başka yere bakmak zorunda kaldım. Bu yüzden, sadece tekrar başımı salladım ve "Tamam" dedim.

Luke'un koluna tutundum ve beş yıldır ilk kez suçluluk duymadan dairemden çıktım.

Asansöre girdikten sonra Luke bana döndü ve gözlerimi aradı. "İyi misin?"

Derin bir nefes aldım ve gülümsedim. "Evet," diye fısıldadım. "Mutluyum. Teşekkür ederim."

Elimi tuttu ve sıktı. Kolonyasının ve belki de biraz tarçın kokusunu içime çekerek gözlerimi kapattım ve koluna yaslandım.

El ele tutuşarak bej renkli koridordan geçtik. Bu apartman binası seksenlerden beri yenilenmemişti ve Luke yanımda olduğu için birdenbire kendimi çok utangaç hissettim. İyi maaşlı bir işim vardı, ama tüm tıbbi masraflar yüzünden buradan taşınamamıştım.

Apartmanımın önünde duran şık sarı spor arabayı görünce karşılaştırma duygum daha da yoğunlaştı. "Bunu ön kapıya park ettiğinde birinin çalacağından endişelenmiyor musun?"

Omuz silkti. "Pek değil."

Muhtemelen gözünü kırpmadan beş tane satın alabilirdi.

Ama sonra devam etti. "Kuzey Amerika'da çalınan arabaların çoğu otomatiktir. Günümüzde manuel vitesli araba kullanabilen hırsız pek fazla yok. Bir yerde okuduğuma göre, Amerikalı sürücülerin sadece yüzde on sekizi manuel vitesli araba kullanabiliyor."

"Gerçekten mi? Pekala, bunu çok fazla hırsıza söyleme."

Luke arabaya gelip bana kapıyı açtı. Arabanın içi tamamen siyahtı ve oturduğumda deri koltuklar bacaklarıma yumuşak bir his verdi. Kesinlikle plastik değildi. "Nereye gidiyoruz?" diye sordum, o motoru çalıştırırken.

"Şehirdeki en iyi yemekleri yapan küçük bir yer var." Ayağını gaza bastırdı ve motor kükredi. Vücudum titredi ve koltuğa yaslandım. Spor arabadan etkilenmek istemediğim için geniş gülümsememi saklamaya çalıştım, ama kendimi tutamadım, çok heyecan vericiydi.

Gözlerimi kapatıp o anın tadını çıkardım. Luke ile hızlı bir arabada baş başa bir randevuda. Bunun olacağını hiç ama hiç düşünmemiştim. On yıl boyunca onun adını duymak bile istemedim, ama şimdi buradaydım. Gülümsüyor ve mutluydum.

Luke, on beş dakikadan fazla sürmeden arabayı kaldırıma yanaştırdı. "Burası," dedi.

Pencereden dışarı bakmak için öne eğildim. Hava karanlıktı ve bu saatte çoğu dükkan kapalıydı, ama birkaç giyim mağazası, bir kahve dükkanı ve bir fırın görebiliyordum, ancak restoran yoktu. Luke arabamın kapısını açtı ve elimi tuttu. Birkaç adım yürüdükten sonra beni beton merdivenlerden aşağı indirdi. O zaman tabelayı gördüm: *Mario's Restaurant*.

Luke kapıyı açtığında bir zil çaldı. İçerisi karanlıktı, sadece birkaç loş duvar aplikesi vardı. Mobilyalar koyu kahverengi deri sandalyeler ve bordo masa örtülerinden oluşuyordu. Yüzeylerde toz yoktu, masa örtülerinde leke yoktu. Her şey temiz görünüyordu. Mutfaktan gelen sıcak ve hamurlu koku midemi çağırdı. Midem de cevap olarak guruldadı.

"Bay Crawford," dedi hostes. "Sizi tekrar görmek ne güzel. Masanız hazır mı bir bakayım."

Restoranda bizim dışında sadece bir çift daha vardı. Bir otobüs dolusu insan gelmedikçe, bir masa bulabileceğimizden emindim.

"Ah, işte buradayız. Tamam, bu taraftan." İki menü aldı ve bizi arka tarafta تنها bir yere götürdü.

Yastıklı koltuklar ahşap sırtlı sandalyelerden daha rahat görüldüğü için ben bankta oturdum. Luke bir an tereddüt etti

sonra yanıma oturdu. "Senin yanında olmak istiyorum. Sorun olur mu?"

Gülümsedim. Bu bana, okulun ilk gününde Luke'un Allen Parker'ı sınıfta yanımdaki koltuktan kovduğunu hatırlattı. İlk başta bunun zorbalık olduğunu düşünmüştüm, ama dersin ardından Parker ile konuştuğumda, Luke'un ona on dolar verdiğini söyledi.

Luke menüyü açtıktan sonra ellerini ovuşturdu ve ben de aşağıya baktım. "Peki, burada ne tavsiye edersiniz?" diye sordum.

"Her şey."

Ben burnumu çektim. "Seçmek zor olacak."

"O zaman seçme. Ne istersen sipariş et. Bitiremezsen eve götür. Annene bir şeyler götürmeni istiyorum."

Luke'a baktım, acaba hep bu kadar düşünceli miydi yoksa bu yeni bir özelliği miydi? Duygularım o kadar karışmıştı ki geçmişi hatırlamakta zorlanıyordum. Sadece önümdeki adamı daha iyi tanımak istiyordum.

Garson geldiğinde, sipariş etmek istediğim yaklaşık altı yemek vardı ama üç tanesiyle sınırladım. "Başlangıç olarak ızgara kalamar alayım lütfen. Sonra ev yapımı gnocchi ve Caprese salatasını denemek istiyorum."

Luke bir an beni izledi, dudaklarını büzdü ve "Ben kızarmış kalamar alacağım. Patlıcan parmesan ve doldurulmuş tavuk lütfen." dedi.

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. O, benim istediğim diğer üç yemeği de seçmişti.

"Eğer benim yemeklerimi denemek istersen paylaşmaktan çekinmem," dedi, gözleri parıldayarak.

Normalde yemek paylaşmaktan nefret ederdim, ama onun yemeklerini deneme teklifine karşı koyamadım. "Tabii. Benim için sorun değil."

Luke dirseklerini masaya dayadı ve ellerini birleştirerek gülümsemesini sakladı. Beni gerçekten bu kadar iyi tanıyor muydu yoksa zevklerimiz mi benzerdi? Her iki cevap da kafamı karıştıracaktı. Bu bir şey olabilir miydi, Luke ve ben?

Fazla analiz etme, Grace. Bu sadece bir randevu. Sakin ol.

"İtiraf etmeliyim ki, burası senin beni götüreceğini hayal ettiğim türden bir yer değil," dedim.

"Gerçekten mi? Ne hayal etmiştin?"

Ben güldüm. "Şey, spor barı ile şık bir Fransız restoranı arasında kararsız kaldım. Sadece küçük porsiyonlar servis eden bir yer. Senin küçük porsiyonlar yediğini düşündüğümde değil, gösteriş yapmak isteyeceğinden dolayı."

"Fark etmediysen, Grace. Ben senin tanıdığın lise öğrencisinden çok da farklı değilim."

Kafamı salladım. "Hayır, Luke. Yanılıyorsun. Tanıdığım çocuktan çok farklısın." Ya da belki de onun hakkında yanılmıştım.

Yemeklerimiz kısa süre sonra geldi ve altı yemeği paylaştık. Luke inleyerek bir şeyler denemem için ısrar etti ve ben de tereddüt etmeden yemeye başladım. Hayatım boyunca hiç bu kadar yemek paylaşmaktan zevk almamıştım.

"Burası harika. Neden dolup taşmıyor?"

Luke kollarını kavuşturdu ve odanın içindeki eşyalara göz gezdirdi. "Bence burası iyi bir yer olabilir. Pazarlama ve tanıtım için bazı fikirlerim var —"

"Öyleyse neden sahibinden satın almıyorsun?"

"Çünkü burası onun hayatı. Ve ben kendimi bir restoran işletirken göremiyorum."

Çıtır çıtır kalamaların bir parçasını ısırdım. "Peki kendini ne yaparken görüyorsun?"

Omuz silkti. "Keşke bilseydim. Farklı yerler için bir sürü fikrim var ama bir tanesine karar veremiyorum."

"Bazen hala seçim şansım olmasını diliyorum. Uyanıp yeniden baştan başlamak için."

Gözleri benimkileri aradı. "Her şeyi yeniden yapabilseydin ne yapardın?"

Aklımdan binlerce düşünce geçti, ama hiçbirine karar veremedim. "Bilmiyorum. Ama her şeyi bu kadar ciddiye almazdım."

"Peki, neden bu gece başlamıyoruz?"

Gözlerimi kısarak sordum, "Ne demek istiyorsun?"

Sandalyesini geri çekti ve bana elini uzattı. "Bir fikrim var."

Masadan kalktığımda adrenalın dalgası içimi kapladı.

Nereye gittiğimizi bilmiyordum, ama öğrenmek için heyecanlıydım.

Grace

Luke ön kapıyı açtığında ve ben dışarı çıktığımda, parlak bir ışık beni korkuttu. Sonra bir tane daha, ardından beş altı tane daha. Luke elimi tuttu ve arkamızdan gelen ayak sesleri eşliğinde beni arabasına koşturdu.

"Luke! Bu senin yeni kız arkadaşın mı?" diye bağırdı biri.

Sonra herkes aynı anda sordu: *Adı ne? Nereli? Evlenecek misiniz?*

Luke kapıyı açtı ve ben yolcu koltuğuna atladım. Luke arabayı çalıştırırken, ben hala önümde duran cesetlere bakıp fotoğraf çekiyordum.

"O da neydi öyle?" diye sordum.

"Bizi buraya kadar takip eden olduğunu düşünmemiştim. Kusura bakma."

Aynı şeyi tekrarlamak üzereydim ki birden aklıma geldi. Şehrin en gözde ve en zengin bekarlarından biriyle randevundaydım. Luke ve kardeşinin maceraları sık sık magazin dergilerinde yer alıyordu. Tabii ki paparazziler onu takip ediyordu. Hatta Omar bana bir hafta önce bir haber göstermişti. Şimdi onun arabasında onunla birlikte oturduğuma inanamıyordum. Kafamı salladım.

"İyi misin?" diye sordu. "İlk seferinde rahatsız edici olabileceğini biliyorum. Ama alışırsın."

Kalbim göğsümde hızla atıyordu ve nefesimi yavaşlatmak için nefes almaya çalıştım. "Şimdi ne yapacağız?" diye sordum, o caddeden çıkarken.

"Hiçbir şey. Ryan birkaç yıl önce yasal tehditlerle onları korkuttu. Kamuya açık yerlerde fotoğrafımızı çekebilirler ama özel mülkte çekemezler. Ayrıca, her akşam sadece bir yerde fotoğrafımızı çekebilirler, aksi takdirde onları taciz ve takip etmekle tehdit etti. Davayı kazanıp kazanamayacağı kesin değil ama neyse ki, küçük bir şehirde hiçbir şirket bunu mahkemeye taşımak istemiyor. Uyum sağlamak daha kolay."

"Bu oldukça akıllıca," dedim.

Luke inledi. "Lütfen bunu Ryan'a söyleme. Zaten kendini ailenin en zeki üyesi sanıyor. Bunu başkalarının da onaylamasına gerek yok."

"Yani, Ryan akıllı olan ve Colton sorumlu olan.

Sen nesin?"

"Dur! Benim akıllı ya da sorumlu olmadığımı mı söylüyorsun?" Gülümsedi, ama gözlerinin çevresinde sert çizgiler vardı ve ciddi olup olmadığını merak ettim.

"Tabii ki hayır. Ama sana ne diyorlar?" "Şey, bana çekici olduğumu söylüyorlar."

Ben burnumu çektim ve o bana yan gözle baktı. "Oh, buna inanmıyor musun?"

Onu kışkırtmak için omuz silktim.

"Henüz benim çekici tarafımı görmedin."

"Hayır, gördüm. James'e ve ofisteki çoğu insana kullandın. Bana hariç. Sanırım senin cazibene karşı bağıışıklığım var."

"Çünkü henüz sana yöneltmedim," diye mırıldandı ve bana doğru döndü. Karanlık arabada, yeşil gözleri benimkilerle buluştu, sonra bakışlarını dudaklarıma indirdi. Titredim. Sanki bakışlarıyla dudaklarımı yalamış gibi hissettim.

Bu etkileyici!

Boğazımı temizledim ve pencereden dışarı bakmak için döndüm. Tanıdık bir tabelayı geçtik ve ben kahkaha attım. "Beni eski liseye mi götürdün?"

"Şey, yeniden başlamakla ilgili bir şey söylemiştin. Bence yeni bir başlangıç yapmalıyız. İşlerin ters gittiği yerden."

Bunun fena bir fikir olmadığını düşündüm. Aslında, bu fikir beni heyecanlandırmıştı.

O park yerine girdi ve ben arabadan atladım. Etrafıma bakındığımda, çevremizdeki manzara dikkatimi çekti. Beyzbol sahasının ışıkları yanıyordu ve ufukta gökyüzü kapkara görünüyordu. Saha etrafını çevreleyen ağaçlar, uzaktaki diğer binaları gizliyordu. Bu yolu ilk yürüdüğüm günkü kadar تنها hissettim. Çelik tribünler floresan ışıkların altında beyaz parlıyordu. Ufka bakarken, bir sürü anı aklımdan geçti.

Luke'un koluma nazikçe dokunması tüylerimi diken diken etti. "Üşüdün mü?" diye sordu.

Kafamı salladım. "Hayır. Ben... Bilmiyorum. Nostaljik mi? Düşünceli mi? Neden başkalarının benim hakkımda ne düşündüğünü bu kadar önemsedim de sadece eğlenemedim diye merak mı ediyorum? Çok zaman kaybettim."

Beni yanına çekti ve ikimiz de sahaya bakarken kolumu okşadı. "Bazen daha fazla odaklanmış olmayı dilerdim," dedi. "O zaman hayatımda ne yapmak istediğimi bilirdim, sadece karar vermekten kaçınmak yerine."

Omuzlarım gülmekten titredi. "Ne komik?" diye sordu.

"Biz. Beyzbol yıldızı ve kitap kurdu. İkimiz de diğerinin yerinde olmak isterdik. Sanırım hayat böyle."

"Sanırım. Ama başka ne var biliyor musun? Hala değiştirebiliriz. Hiçbir şey kesin değildir. Fırsatın olsaydı farklı yapacağın bir şeyi söyle bana."

Bu fikir beni çok heyecanlandırdı, onun kollarından kurtulup tarlanın ortasında dönmeye başladım. "Ben de orkestraya katılmak için seçmelere katıldım."

O güldü. "Tam olarak düşündüğüm şey değildi, ama tamam. Başka ne var?"

Tribünlere doğru yürürken, parmak uçlarımda yükseldi. "Şey... Ben... bu maçlardan birine gelmek için dersleri asardım."

Bana doğru yürüdü. "Bu daha iyi. Başka?"

Aklıma bir düşünce geldi ve alt dudağımı ısırdım. Luke kaşlarını kaldırarak cevabımı bekledi, ama ben başımı salladım. "Utanç verici."

"Hadi ama. Sakın çekinme. Başka ne var?" O, belimi tutmak için öne doğru adım attı, ama ben onun ulaşamayacağı bir yana doğru adım attım ve güldüm. "Bu tribünlerin arkasında bir oyuncuyla öpüşürdüm."

Ağzı yavaşça haylaz bir gülümsemeye dönüştü. Sonra bir kez daha belime uzandı. Bu sefer ıskalamadı. Başparmaklarını belimin iki yanına koyup yukarı aşağı gezdirerek, "İşte bu konuda sana yardım edebilirim," dedi.

Tribünlere doğru geriye doğru yürürken neredeyse tökezleyecektim. Ama belimden tuttuğu için dengemi korudum. Gözleri gözlerime dikildi ve

elinin başımın arkasını okşadığını hissettim, hemen ardından beni metal basamaklara doğru itti.

Ben nefesimi tuttum, o da öyle yaptı, tam dudakları benimkilere çarpmadan önce. Ben geri çekilip nefes almaya çalışana kadar beni durmaksızın öptü. Diğer eli yüzüme doğru kaydı ve dudaklarını benimkilerin üzerinde gezdirdi. Yavaşça alt dudağımı yaladı ve ben titredim. Dilimi onun diline değdirdiğimde, inledi ve vücudunu bana bastırdı. Beni ne kadar çok istediğini hissettim. Sert çıkıntısı kalçama bastırıyordu.

Dudaklarını boynuma doğru kaydırды ve emdi. Bu hareket beni heyecanlandırdı ve tekrar yapmasını istedim. Ama o bunun yerine ağzını omzuma kaydırды ve elbisenin kumaşı sarmaya başlayana kadar kumaşı itti. Elbiseyi göğsümden tuttum. "Vay canına. Az kalsın. Neredeyse kendimi kaybediyordum," dedim.

"Neden durdun?" diye kulağıma fısıldadı ve ben titredim. "Çünkü..." diye kekeledim. "Çünkü halka açık bir yerdeyiz."

"Kimse izlemiyor ve sen bir oyuncuyla öpüşmek istiyorsun. Pekala, takımın eski MVP'si olarak, hizmetindeyim." Parmaklarını elimde kıvrarak elbiseyi tekrar aşağı çekmek istedi, ama onu durdurdum. Beni izlemek için bir adım geri çekildi, sonra başını salladı.

"Tamam. Elbiseni çıkarma," dedi, sanki bir karara varmış gibi.

Beni belimden kaldırdı ve tribünün kenarına indirdi. Bacaklarım sallanıyordu, yanımdaki koltuklara tutunmaya çalışıyordum. İyi tutunamıyordum. Düşüp boynumu kıracağımdan korktuğum için, dizlerimin hizasında olan Luke'un omuzlarına uzandım.

Sonunda kendimi güvende hissederek, durumumuza güldüm. "Şimdi seni nasıl öpeceğim?" diye alay ettim ve yüzümü onun yüzüne yaklaştırdım.

"Öpmeyeceksin. Ama ben seni öpeceğim." Dudaklarını yaladı ve bacaklarımı ayırdı.

"Luke!" diye uyardım.

Yüzüme baktı. Burun delikleri genişledi. "Sadece gerçekten istediğin için durmamı söyle, yapman gerektiğini düşündüğün için değil. Bu gece geçmişi yeniden yaşamakla ilgili, kaygısız ve pişmanlık duymadan."

Oh, beni çok iyi tanıyordu. Beni yere indirdiği anda hayır dediğime pişman olacaktım. Bu yüzden bacaklarımı açtım ve onu kendime doğru çektim.

"Aferin kızıma," diye homurdandı ve burnunu külotuma sürttü. Onu zar zor hissedebiliyordum, ama tüm bu heyecandan kalbim deli gibi atıyordu. Sahadaki ışıkların parlamasıyla karanlık gökyüzüne baktım ve parmaklarımı saçlarına gömdüm.

Külotumu yana itti ve dilini girişime doğru kaydırды. İlk dokunuşunda titredim.

Yavaşça iç uyluklarımı yaladı, birinden diğerine geçerken kokumu içine çekti. Dişleriyle iç çamaşırımı çıkardı ve arka cebine koydu. İki elini elbisenin altına soktu, bacaklarımı daha da ayırdı ve yüzünü tekrar indirdi. Hassas klitorisimdeki nefesinin sıcaklığı tüylerimi diken diken etti ve çıplak uyluklarımdaki kabarık eti hissedebildiğini biliyordum. Kıkırdadı ve ben homurdamak istedim.

"Hoşuna gitti mi?" diye fısıldadı, nefesi hormonlarımı altüst ediyordu.

"Biliyorsun ki seviyorum, seni piç kurusu," diye homurdandım.

O kıkırdadı ve ağzını tam üzerime koyup mırıldandı. Bu his vücudumda dalgalar halinde yayıldı ve ben yüksek sesle inledim.

Saçını çektim ve mırıldanma durdu.

"Beni kızdırma, Luke," diye uyardım. "Çok uzun zamandır seks yapmadım. Bundan daha fazlasını kaldırabileceğimi sanmıyorum."

"Ah, Grace. Alay etmek en iyi kısımdır."

Sadece dilinin ucuyla klitorisimin üstünü gıdıkladı ve ben onun altında kıvrandım. "Siktir git, Luke," dedim ve onun kahkahası mırıldanmasını daha da kötüleştirdi.

Saçını daha sert çektim ve bu sefer, onun homurtusu beni hazırlıksız yakaladı. Hayvani ve kaba bir sesiydi. Parmakları etime bastırdı ve dilini içime soktu, kıvrımlarını içimde dolaştırarak hassas noktamı vurdu. "Evet," diye bağırdım.

Beni ağzına yaklaştırdı ve bu sefer tereddüt etmeden dilini üzerimde gezdirdi. Yavaşlamadı ya da duraksamadı, nefes alamayacağım kadar sertçe dilini gezdirip emdi.

"Oh, tanrım," diye fısıldadım, dayanmaya çalışarak, etrafımdaki metal parçalara beceriksizce tutunarak. Sırtımı soğuk çelik

ve yanımdaki koltuklara tutundum. "Oh, tanrım," diye bu sefer daha yüksek sesle bağırdım, kulaklarımda doruk noktası çınlarken.

"Luke!" Dalga beni yakalayıp tam kalbimin ortasına çarptığında, nefesim kesildi ve çığlık attım. Vücudum kasılırken nefes nefese kaldım. Kendimi bir arcade oyunu gibi hissettim, yıllardır uykuda olan vücudumdaki her sinir ucu doruğa ulaşmıştı.

"Dur," diye fısıldadım, o dilini üzerimde gezdirmeye devam ederken. "Boşaldım." Rahatlamayı hissettim, ama vücudum hala titriyordu. Sanki vücudum daha verecek çok şey olduğunu biliyormuş gibi.

Yüzü bacaklarımin arasında olan Luke'un eli göğsümü okşadı. Başparmağı meme ucuma değdiğinde, başka bir dalga beni sardı ve ben tekrar uzandım.

"İşte bu," diye fısıldadı. Ellerini serbest bırakmak için bacaklarımı omuzlarına kaldırdı, böylece iki eli de göğüslerimi okşamaya başladı.

Rahatlamak için sırtımı kavisledim, ama bu beni Luke'a daha da yaklaştırdı. Kalbim, girişimin nabızıyla aynı ritimde çarpıyordu. Soğuk havaya rağmen cildim arzuyla yanıyordu. "Lütfen," diye yalvardım. Ne istediğimi bilmiyordum ama bunu bana sadece onun verebileceğini biliyordum.

Yüksek inlemeler sessiz geceyi yırttı ve kendi sesimi bile tanıyamadım. Daha önce kendimi hiç böyle duymamıştım. O hızını artırdığında nefesim kesildi. Yaklaştığını biliyordum ama zaten orgazm olmuşum, bir kez daha mümkün müydü bilmiyordum. Ama sonra meme ucuma gelen keskin bir çimdik içimdeki ateşi körükledi ve kaynayan her şey patladı ve onun adını haykırdım.

Kalçalarımı çelik zemine indirip karanlık gökyüzüne baktım. Kulaklarımda tek duyduğum ses, düzensiz nefesimden geliyordu. Hayatımın en iyi orgazmından sonra hassas cildim iyileşirken, iç uyluklarımdaki yumuşak öpücükleri bile beni kıvrandırıyor.

"Ee, yeni anılar yaratmak nasıldı?"

Bir erkeğin seks sonrası onay istemesi ilk kez olmuyordu, ama benim gerçeği söylemem ilk kez olacaktı. "Bu şimdiye kadar yaşadığım en iyi seksti."

Yüzü, arkasındaki ışıklardan daha parlak bir şekilde aydınlandı. Çocukça gülümsemesi, sanki tekrar gençmişiz gibi hissettirdi. Güldüm ve omzuna vurdum. "Kendinle bu kadar gurur duymaya gerek yok."

Elini kullanarak gülümsemesini sildi ama yüzündeki eğlenceyi yine de gizleyemedi. Eminim şu anda bana high-five yapabilseydi yapardı.

"Buraya gel," dedim ve parmağımı gülümseyen dudakları boyunca gezdirdim. Daha önce de yüzüne bakmışım, ama şimdiye kadar çenesinin açısını ya da kaşlarının kavisini ezberlemek istememişim. *Kendine gel, Grace. Sana harika bir orgazm yaşattı diye bu adama aşık olmaya başlama. Tamam. İki.*

Ama parmaklarım yüzünü okşamaya devam etti ve gözleri yumuşadı. "Benimle Paris'e gelir misin?"

"Ne?"

Ciddi olup olmadığından emin değildim. *Ayrıca, kim böyle bir şey söyler ki?*

"Her zaman Paris'e gidip Mona Lisa'yı görmek istemiştin. Yarın gidelim."

"Yarın mı! Şimdi şaka yaptığını anladım."

Beni belimden tutup tribünden kaldırdı. Ayaklarım yere sağlam basınca "Şaka yapmıyorum" dedi.

"Luke, yarın öylece Paris'e gidemem. Biletimiz yok, benim bir işim ve annem var. Sorumluluklarım var!"

"Özel uçağım var ve Theo ile Laura'ya annenle bir hafta kalmaları için günlük ücretlerinin üç katını ödeyeceğim."

Başım dönüyordu. Paris'e gidemezdim, hele bir haftalığına hiç gidemezdim.

"Pazartesi öğleden sonra bir toplantım var. Kaçırmamam gerek.

Çok uğraştığım yeni pozisyonla ilgili." "Pazartesi sabahı döneceğimize söz veriyorum." Kafamı ve ellerimi salladım.

Ah! Ne yapmalıyım? Daha önce hiç böyle bir şey yapmadım. Birkaç saat içinde toparlanıp tatile çıkacak türden bir insan değilim.

Luke iki elimi de kendi elleriyle kavradı ve ben ona bakana kadar bekledi. "Bunu yapabilirsin. Şu anda sorumlu biri olmak zorunda değilsin. Hayatında bir kez olsun çılgınca bir şey yap, Grace. Benimle Paris'e gel."

Lise bahçesinde, benden nefret ettiğini sandığım ama şimdi benimle Paris'e uçmak isteyen adamla dururken, o anın büyüüne kapıldım

ve kafamda doğru gelen tek cevabı verdim. "Evet."

Luke beni kollarına çekti ve ben de kendimi onun beline sardım. Sanki dünyanın ucunda düşmek üzereymişim gibi hissettim. O da benim dengesizliğimi hissetmiş gibi beni daha sıkı sarıldı.

Gözlerim doldu ve gözlerimi sıkıca kapattım. Az önce kendimin küçük bir parçasını bırakmışım. Beni her zaman engelleyen, sınırları aşmaktan korkan parçamı. Korkuyordum, ama Paris'e gidiyordum.

Grace

Luke beni dairemin kapısına kadar geçirdi ve söz verdiği gibi, ben içeri girerken koridorda Theo ve Laura ile konuştu. Annemin uyuduğunu söylemişlerdi ama onunla konuşmadan yarın Paris'e gidemezdim.

Kapısını açtığımda hafif bir gıcırta sesi duyuldu, ama o uyanmadı. Tekerlekli sandalye yatağının yanında boştu ve bu beni üzdü, çünkü ona bir tane almayı hiç düşünmemiştim. Onun yakında iyileşeceğini ve buna ihtiyaç duymayacağını düşünmeye devam ettim.

Yatağa oturup, beyaz pamuklu kolunu okşadım. Zayıf kolu her zamankinden daha inceydi. Hareket etmedi. Çok yorucu bir gece geçirmiş olmalıydı.

"Anne," diye fısıldadım. Sanki beni duymuş gibi dudaklarından yumuşak bir mırıldanma çıktı, ama gözleri kapalı kaldı.

"Anne," diye daha yüksek sesle ve kulağına daha yakın bir şekilde söyledim.

Gözleri titredi ve önüme bakarak bakışlarını bana sabitledi.

"Grace? Ne oldu tatlım?" "Hiçbir şey. Bu gece nasıl geçti?"

"Harika. Ama bunu sabah konuşabilir miyiz?" dedi ve gözlerini tekrar kapattı. "Biraz yorgunum."

Uykusunu bölmekten nefret ediyordum, ama ona söylemeden gidemezdim. "Anne?"

"Evet," diye mırıldandı.

"Yarın Paris'e gidiyorum." Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Ne?"

Kıkırdadım. "Bu seni uyandırır diye düşündüm." İki kez gözlerini kırptı. "Ciddi misin?"

"Ciddiyim. Ama Theo ve Laura'nın yanında kalmak istemiyorsan, söyle yeter. Henüz bilet almadım. Luke bizi özel uçağıyla götürecektir, yani her zaman hayır diyebilirim."

"Hayır dersin, bir daha seninle asla konuşmam."

Sesindeki emir tonu kalbimi sızlattı. Annem bana en son ne zaman bir şey emretmişti... Hatırlayamıyordum.

"Tamam anne. Gideceğim. Ama pazartesi işten sonra döneceğim."

"Benim için acele etme," dedi ve gözlerini tekrar kapattı. Yorgunluğunun uyanık kalamayacak kadar derin olduğunu biliyordum. Yine de onunla konuştuğuma memnun oldum.

"Seni seviyorum anne," dedim, ama cevap vermedi. Tekrar uykuya dalmıştı.

Parmaklarımla tuz ve biber saçlarını okşadım, sonra eğilip soğuk yanağına bir öpücük kondurdum.

Arkamdan kapıyı yavaşça kapattım ve Luke'un fuayede beklediğini gördüm.

"O iyi mi?" diye sordu.

"Evet. Sadece yorgunum. Paris'e gitmem için bana izin verdi."

Gülümsedi. "Harika. Theo ve Laura yarın sabah altıya kadar burada olacaklar."

Kafamı salladım. "Bunu yaptığımı inanamıyorum."

Küçük koridorumda iki adımda bana ulaştı ve avucuyla yanağımı kavradı. "Sen her şeyi yapabilirsin, Grace. Her zaman yapabildin. Ben sadece bu yolculukta yanında olacağım için heyecanlıyım."

Eğilip dudaklarıma yavaşça, kararlı bir şekilde öptü. Gözlerimi kapattım ve derin bir nefes aldım. "Sabah görüşürüz," dedi. Başımı salladım ama gözlerimi kapalı tuttum, bu hissin her saniyesini kafamın içinde tutmak istedim.

Kapının kapanma sesi gözlerimi açmamı sağladı. Mutfığa geri döndüm ve telefonumu kontrol ettim. On dakika önce Omar'dan bir mesaj gelmişti, ben de onun numarasını aradım.

"Peki, bu kadar çabuk geri aradığına göre, randevu pek iyi geçmemiş olmalı?"

"Yarın sabah saat altıda Paris'e gidiyoruz."

"Hayır!" diye haykırdı, sonra şimdiye kadar duyduğum en tiz çığlığı attı. "Ciddi misin sen, Grace?!"

Titremeye başladım, titrememin korkudan mı heyecandan mı olduğunu bilmiyordum. Aradaki farkı anlayamıyordum. "Evet, ciddiym! İptal etmeli miyim? İptal etmeliyim. Haklısın. Pazartesi günü terfi görüşmem var ve sabah geri döneceğine söz verse de, hazırlanmak için zamana ihtiyacım var..."

"Grace, son dört yıldır bu toplantıya hazırlanıyorsun. Her şey yolunda gidecek. Ama onun seni Paris'e uçurmasına inanamıyorum. Ne için? İkinci randevunuz için mi? Bazen Richard'ın milyarder olmasını diliyorum."

"Bu delilik. Bu senin hayalini kurduğun bir şey. Gerçek hayatta böyle şeyler olmaz. Gitmemeliyim. Sadece hayal kırıklığına uğrayacağım."

"Kafandaki hayallerin gerçekleşmeyeceğinden korktuğun için Paris'e gitmek istemiyor musun? Grace, yemin ederim, eğer bu sefer de vazgeçersen, hemen oraya gelip senin elbiselerinden birini giyip Luke ile birlikte Paris'e uçarım. Anladın mı?"

Omar'ın tereddüt etmeden bunu yapacağına inanmasaydım gülerdim. Ciğerlerimi büyük bir nefesle doldurdum ve yavaşça nefesimi verdim. Kalp atışlarım sakinleşti ve tekrar düşünebiliyordum. "Tamam, bunu yapabilirim."

"Tabii ki giyebilirsin. Peki, ne giyeceksin?"

Dolabımdaki tüm blazer ceketleri ve kalem etekleri düşünerek inledim. "Yeter, gitmiyorum! Luke'u arayacağım."

"Oraya gelip sana yardım edeceğim. Ben gelene kadar kıpırdama. Duydun mu beni?"

"Duydum. Sanırım koridorun sonundaki Bayan Taylor da duydu."

Sözünü tutarak, Omar on dakika sonra kapımı çaldı ve dolabımı, Doktor Strange'in dünyayı kurtarabilecek senaryoları gözden geçirir gibi karıştırdı. Hızla parçaları bir araya getirdi ve ben dudaklarımı büzüp onun önerilerine başımı salladım. Sonunda üç kıyafet hazırladığımızda, alındaki teri sildi. "Sanırım bitti."

Ona doğru yürüdüm ve kollarımı ona doladım. "Teşekkürler, Omar. Sen olmasaydın kendimi bu işten vazgeçirirdim."

"Biliyorum, tatlım. Ve hayatının geri kalanında pişman olurdun. Şimdi biraz uyu, yoksa gözlerinin altındaki torbalara bir çözüm bulamayacağım."

Gözlerimin altını sildim, sonra o kıkırdadığında koluna vurdum. "Tamam, tamam. Gidiyorum. İyi eğlenceler, Grace. Ve şu kadını kafana takma."

"Faith Allens mı?"

"Senin karşısında hiç şansı yok."

Dudaklarım titredi. Ne duygusal bir geceydi. Omar'ın açık kollarına doğru yürüdüm ve arkadaşımı elimden geldiğince sıkıca sarıldım. "Teşekkür ederim," diye fısıldadım ve sonunda kendimi tekrar açmaya izin verdiğimi fark ettim.

Sabah tam saat altı olduğunda bir araba binamın önüne yanaştı. Luke arka koltuktan indi ve beni kollarına aldı. "Dün gece nasıl uyudun?"

"Hiç uyuyamadım galiba," dedim.

"Heyecandan uyuyamadın mı?"

"Heyecanlıydım. Gergindim. Hâlâ birinin beni çimdiklemesini bekliyorum."

Kıçımdaki acıdan sıçradım ve Luke boynuma gülerek "Sen istedin" diye alay etti.

Hiçbir zaman meydan okumadan geri adım atmayan biri olarak, pantolonunun önünü avuçladım. "Cesaret edemezsin." Gözleri yuvarlaklaştı ve yutkundu.

"Ee, nasıl buldun?" diye dişlerimin arasından tısladım.

Başını öne eğerek fısıldadı. "Mesele şu ki Grace," nefesi kulaklarımı gıdıkladı ve kollarımda küçük tüyler diken diken oldu. "Sert olmasını seviyorum."

Aman Tanrım!

Gözlerim hala fal taşı gibi açılmışken, kolumu tutup beni arabaya çekti.

Elim hala Luke'un elindeyken pencereden dışarı baktım ve en son ne zaman uçağa bindiğimi hatırlamaya çalıştım. Annem, beklenmedik bir şekilde ülkeyi terk etmem gerekirse diye pasaportumu her zaman yenilememi isterdi. Onun nedenini hiç anlamamıştım, ama bana hazırlıklı olmanın asla zarar vermeyeceğini söylerdi. *Sanırım A tipi kişiliğimi ondan almışım.*

Araba uçağın yanına yanaştı. Sabahın erken saatlerinde güneş gökyüzünden yüzünü gösterdi ve ben arabadan inerken rüzgâr hızlandı.

Luke beni özel uçağın merdivenlerine çıkarırken kısa saçlarım yüzümde dalgalanıyordu; daha önce hiç özel uçağa binmemiştim. Ama sofistike görünmek istemediğim için soğukkanlı davrandım.

Beyaz deri döşeme ve lekesiz siyah mobilyaların beni etkilemesine izin vermemeye çalıştım. Oturur oturmaz bana bir kadeh şarap ve iki yastık getiren iki uçuş görevlisinin de.

Luke elini ağızına götürdü, ama bastırdığı kahkahayı gözlerinden saklayamadı.

"Ne komik?" diye sordum.

"Hiçbir şey," dedi ve boğazını temizledi.

"Belli ki bir şey seni eğlendiriyor. Ne oldu?"

"Biraz duygu gösterebilirsin, biliyorsun. Seni bunun için yargılamayacağım."

Gözlerim fal taşı gibi açıldı ve çabucak kendime geldim.

Bu sefer yüksek sesle güldü. "Ben de onu kastetmiştim." "Neden bahsediyorsun?"

"On iki yaşındayken, annen işten çıkmışken senin evinde o korku filmini izlediğimizi hatırlıyor musun? Her zaman, o ürkütücü müzik çalmaya başladığında bize yiyecek veya içecek bir şeyler almak için odadan çıkardın." Elimi tuttu ve parmaklarımızı birbirine geçirdi. "Benden gerçek duygularını saklamana gerek yok, Grace."

Kalbim hızla çarptı ve onun bakışlarından gözlerimi ayıramadım. Sanki benim dünyaya karşı kurduğum perdenin arkasını görmüş gibiydi.

Derin bir nefes aldım ve nefesimi verirken, "Uçağın harika" diye patladım.

Luke gülerek öne doğru eğildi.

Sandalyesinde dik oturduktan sonra gözlerini sildi. O kadar çok gülmüştü ki ağlamıştı. "Bu gerçekten harika, değil mi?"

Başımı salladım ve şarabımı yudumladım.

"Film izlemek ister misin?" diye sordu. "İyi fikir."

Uzaktan kumandadaki bir düğmeye bastıktan sonra, iki panel birbirinden ayrıldı ve bir televizyon ekranı ortaya çıktı. *Scream* filmi başladı ve ben Luke'un omzuna gülümsedim. O kolunu bana doladı ve ben onun kucağına sokuldum.

"Grace, kalkma zamanı." Luke'un sesi çok uzak geliyordu, ama beni nazikçe salladığını hissedebiliyordum. Gözlerimi açtım ve önümde bir uçuş görevlisi gördüm.

"Hanımefendi, lütfen emniyet kemerinizi takın. Pilot inişe geçmek üzere."

Koltuğumda doğrulup kemerimi bağladım. Pencereden dışarı baktığımda, Fransız Alpleri gözüme çarptı. Tanrım, Fransa'daydım.

Uçak alçalmaya başladığında, heyecandan midem bulandı.

Grace

Şimdiye kadar gördüğüm en güzel otellerden birinde kendimi tazeledikten sonra, Luke'un şoförü bizi Louvre Müzesi'ne götürmek için lobinin dışında bekliyordu. Paris sokaklarında ilerlerken, zihnim kalbimin hızına yetişmeye çalışıyordu. Bunca yıldır bu anı hayal etmiştim. Terli, koşu ayakkabısı ve beyzbol şapkası giyen yirmi yabancı ile sıcak bir tur otobüsüne bindiğimi hayal etmiştim. Bunun yerine, kırmızı bir yazlık elbise ve ten rengi topuklu ayakkabılar giymiş, klimalı bir Bentley'de oturuyordum. Hayat mükemmeldi.

Kısa bir süre sonra, Louvre'un devasa yapısı gözüme çarptı. Bir şehir bloğunu aşabilecek kadar uzun pencere ve koridor sıraları beni şaşkına çevirdi. Bir adam, kral olsa bile, halkı açlık çekerken nasıl böyle bir sarayda yaşayabilirdi? Devrim başlatmalarına şaşmamalı.

Müzenin içinde ve dışında kalabalıklar toplanmıştı, insanlar dışarıda piknik yaparken veya sadece içeri girmek için sırada beklerken fotoğraflarını çekiyorlardı. Luke bizi binanın yan tarafına doğru yönlendirdiğinde, onu yeniden yönlendirdim. "Oh, sanırım sıra buradan başlıyor," dedim.

"Biliyorum," dedi Luke. "Ama biz o tarafa gitmiyoruz."

Beni, kapısının üzerinde kırmızı bir kanopi bulunan daha küçük bir girişe yönlendirdi. Girişte bir güvenlik görevlisi duruyordu. Luke pasaportunu ve kartvizitini gösterdi ve güvenlik görevlisi kapıyı ona açtı. "*Bonjour*, Bay Crawford," dedi kapının diğer tarafındaki adam.

"*Suivez-moi*. Beni takip edin."

Topuklarım mermer zeminde tıklıyordu. İçeride daha fazla insan toplanmıştı ve tur rehberinin sesi sohbetlerin üstüne çıkıyordu.

Luke ve ben, siyah çerçeveli gözlüklü küçük adamı, halka kapalı ayrı bir koridora kadar takip ettik. Bir kapıyı çaldı

ve kimse cevap vermediğinde, üç uçlu bir anahtarla kapıyı açtı.

"Après-vous," dedi. "Önden buyurun, hanımefendi."

"Teşekkür ederim. *Merci*," diye kekeledim, bildiğim tek Fransızca kelimeyi kullanarak.

Duvarlarda birkaç sanat eseri asılıydı ve tam olarak nerede olduğumuzu bilmiyordum. Odada başka kimse yoktu. Sadece Luke ve ben vardık. Rehberimiz bile gitmişti. Topuklarımın üzerinde dönerek, gözlerim tanıdık bir manzaraya takıldı. Nefesim kesildi.

Duvarda çerçevelenmiş, gülümsemesi benimle alay ediyordu.

Mona Lisa.

"Aman Tanrım," diye fısıldadım ve yavaşça resme yaklaştım. İki yarım daire şeklindeki direkler resmi koruyordu, ama başka hiçbir engel ya da insan resmin her detayını incelememi engellemiyordu. "O çok güzel," dedim.

"Öyle," diye fısıldadı Luke yanımda ve elini belimin altına koydu. Saçımı kulağımın arkasına itti ve şakaklarıma nazikçe bir öpücük kondurdu. "Onu görmeni engelleyecek kimseyi ya da hiçbir şeyi istemedim."

Duygularıyla boğulmuş bir şekilde dudaklarımı birbirine bastırdım. Bunu çok kısa sürede planlamıştı. Bu tabloyu ne kadar sevdiğimi hatırlıyordu ve onu görünce ne kadar mutlu olacağını biliyordu. Annem dışında hiç kimse benim mutluluğumu öncelikli tutmamıştı. Ona teşekkür etmeye çalıştım, ama sözler boğazımda düğümlendi. Bu yüzden ona döndüm, parmak uçlarımda yükselip dudaklarımı nazikçe dudaklarına bastırdım. O da dudaklarımı yakaladı ve aynı yavaşlıkla bana karşılık verdi.

"Seni bu odada yatırıp sevişmek istesem de, etrafta güvenlik kameraları var."

Başımı göğsüne yaslayıp güldüm. "Paparazzilerin YouTube sayfalarında yer almak istemem."

"Burada bekle," dedi ve arkama geçti. Bir daha böyle bir fırsatın olmayacağını bilerek, tabloya bakmaya devam ettim. Fırça darbeleri ayırt edilemezdi ve da Vinci'nin gülümsemeyi betimlemek için kullandığı gölgeler, fotoğraflarda beni her zaman etkilemişti, ama bunu şahsen görmek tamamen gerçeküstü bir deneyimdi. Sanki aynaya bakıyormuşum gibi hissettim. Birine bakıyormuşum gibi.

Dışarıya sakın görünmeye çalışıyordu, ama içten içe çılgınca duygularını saklıyordu.

Ancak yeterince sabırlı olursanız, bunları görebilirdiniz. "Otur," dedi Luke, beni döndürerek. Arkamıza, yere yumuşak bir battaniye sermiş ve üzerine peynir ve üzüm dolu bir tepsi koymuştu. "İçeri ne getirebileceğim konusunda çok titizlerdi içeriye ne getirebileceğim konusunda çok titiz davrandılar."

"Eminim öyledirler."

Bana bir şişe su açtı ve bana biraz üzüm yedirdi. Kıkırdadım. "O resimlerden birindeymişim gibi hissediyorum."

"Bilmiyorum. Yanımda oturduğun için çok mutluyum."

"Sen gerçekten çok çekicisin, değil mi?" diye alay ettim. Yine de kalbimin daha hızlı atmasını engelleyemedim.

"Şimdi söyle bana, Grace. Bunca yıl sonra bana, bir gülümsemeyi nasıl gördüğünü açıkla."

Yıllar önce dolabımın önünde yaptığımız konuşmayı hatırlayarak yüksek sesle güldüm. Dudaklarını işaret ederek, "Ağzının ucundaki hafif gölgeleri ve yukarı doğru kıvrılmalarını görüyor musun?" dedim. O da başını salladı. Sonra yanakları ve gözleri boyunca uzanan gölgeler var. Da Vinci bir bilim adamı ve sanatçıydı. İnsan kaslarını ve gülümsemede nasıl çalıştıklarını inceledi. Ayrıca, çevresel görüşünüzden gelen ışığın, doğrudan bakmaktan farklı olduğunu da biliyordu. Bu yüzden, gölgeleri kullanarak bir tür optik yanılsama yaratıyor. Yani, Mona Lisa'nın gözlerine, yanaklarına veya dudaklarından uzak herhangi bir yere bakarsanız, gülümsemesini daha güçlü hissedersiniz."

"Huh." Başını sola, sonra sağa eğdi. "Bu ürkütücü," diye düşündü.

Ben güldüm. "Belki. Ama aynı zamanda dahice."

Kısa bir süre sonra müzenin küratörü geldi ve odayı dikkatle inceledi. El ele tutuşarak diğer odaları gezdik, ama hiçbir şey Mona Lisa ve sadece o ve Luke ile geçirdiğimiz otuz dakikalık cennete kıyaslanamazdı.

Dışarı çıktığımızda, "Akşam yemeği için nereye gitmek istersiniz?" diye sordu.

"Eyfel Kulesi'ne yakın bir yer var mı?" "Bana bırak."

Eyfel Kulesi'nin dibinde, plastik bir balonun içinde bir masa, bir kemancı ve bir garson bizi bekliyordu, böylece yerli halk ve turistler bizi rahatsız etmeyecekti.

"Bu inanılmaz, Luke," dedim, balonun içinde etrafıma bakarak.

Gülümsedi ve mum ışığında yüzü bana doğru parladı, sanki tüm hayallerini gerçekleştiren benmişim gibi, tam tersi değil.

Akşam yemeğinde her şey ve hiçbir şey hakkında konuştuk. Ona terfi almayı beklediğimi söyledim, o da bana evde denediği bir tariftten bahsetti. Evde ilk ve tek kez patates kızartması yapma girişimimden bahsettiğimde ikimiz de güldük. Taze patates yerine donmuş patatesleri kızgın yağ dolu tavaya döktüğümde neredeyse daireyi yakıyordum. Bana gelecekte ocaktan uzak durup sadece Fransız öpücüğü yapacağıma söz verdirtti. O sözü bir öpücükle mühürledim.

"Arabayla gitmek yerine otele yürüyerek gidelim mi?" diye sordu akşam yemeğini bitirdiğimizde.

"Tabii ki hayır."

Parmaklarımızı birbirine doladı ve dar Arnavut kaldırımlı sokaklarda yürüdük.

"Peki, Paris'e kaç kez gittin?" diye sordum, o en sevdiği fırını gösterdikten sonra.

"İki kez sanırım. İkinci seferki gezinin çoğunu hatırlamıyorum bile, ama ilk geldiğimde neredeyse altı ay kaldım."

"Altı ay!" Kolunu geri çekip gözlerine baktım. "Ama sen..."

"Ne yapmadım?"

"Kovulduğunu söyleyecektim. Ama sanırım öyle olmamış."

Omuzlarını düzeltti ve ilk kez aramızda garip bir gerginlik hissettim. "Peki, altı ay boyunca ne yaptın?"

Sokağa bakarak ilk başta cevap vermedi. Yanlış bir şey söylediğimi sandım ama devam etti. "Partiler verdim, birkaç mankenle çıktım ve evet, o fırında çalıştım." Önümüzü işaret etti.

Kaşları havaya kalktı. "Şu mu? Mavi kanopi ve mavi şemsiyeleri olan mı?"

Başını salladı. Parmakları elimden çekildi ve omuzları gevşedi. "Harikaydı. Kruvasan ve baget yapmayı öğrendim. Çok kötüydüm, o yüzden şimdi pek pişirmiyorum, ama çok şey öğrendim."

"Gerçekten mi?"

"İlk geldiğimde, arkadaşlarımla birlikte katıldığımız partiden sabah altı gibi çıktığımızda açık olan tek yer o fırındı. Böylece fırının sahibini tanıdım. Her sabah fırına gider ve arkadaşlarımı da yanımda götürürdüm. Arkadaşlarım ve ben..."

Sözünü kesip ensesini ovuşturdu. "Bunu pislik gibi görünmeden nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum, o yüzden doğrudan söyleyeceğim. Biz popüler çocuklardık. O zamanlar bir nevi ünlüler gibiydik. Partiler verirdik, Fransız ünlüler için lüks etkinlikler düzenlerdik ve sabahlara kadar süren partilerimizde birçok otel odasını mahvederdik. Hayatımın o kısmıyla gurur duymuyorum, ama sanırım bir de iyi yanı vardı," diye gülümsedi.

"Bir sabah, uzun bir gecenin ardından, fırında oturmuş espresso içiyordum ki, sahibi bana ay sonuna kadar dükkânı kapatmak zorunda olduğunu söyledi ve kira ve yüksek yaşam maliyetlerinden yakındı. Ben de tanıdığım bir muhabiri aradım ve o öğleden sonra fırında, espresso içip daha önce pişirdiğim kruvasanımı yerken fotoğrafımı çekti. Ona buranın kasabanın en iyi yeri olduğunu söyledim. Ertesi sabah, fotoğraf yayınlandıktan kısa bir süre sonra, dışarıda bir kalabalık oluşmaya başladı. İnsanlar o gün saatlerce sıraya girip, sadece orayı ziyaret ettiklerini söylemek ya da benim genellikle oturduğum masada fotoğraf çekip sosyal medyada paylaşmak için beklediler. Sıralar aylarca devam etti ve işler yıllarca istikrarlı kaldı. Bu, işletmeyi tamamen değiştirdi." Hikayeyi anlatırken sesi daha da canlandı.

"Ailenizde her zaman sorunları çözen kişi siz miydiniz?" diye sordum.

Bana dönüp baktı, kaşları çatıldı. "Hayır. Ne demek istiyorsun?"

"Şey, fırında, bu seyahatte ve... benim resmimde de tam olarak bunu yaptın gibi görünüyor. Sanki her zaman bir şeyleri düzeltmeye çalışıyorsun gibi geliyor."

Yürümekten vazgeçti ve önüne bakarak durdu. "Hiç... Hiç böyle düşünmemiştim."

Alnındaki kırıksıklıklar derinleşti ve bu geceyi istemediğim kadar ciddi hale getirdiğimden endişelendim. Her şeyin eğlencesini kaçırma eğilimim vardı. O anda öyle bir insan olmamaya kararlıyım.

Kollarımı boynuna doladım ve dilimi çenesinin altına dokundurdum. "Bana Fransız mutfağından yemeklerinden biraz göstermeye ne dersin?" diye önerdim.

Yüzüme bakarak ifademi okumaya çalıştı. "Ama daha yeni yemek yedik," dedi, farkında olmadan.

Sesimi alçaltıp fısıldadım, "Yemekten bahsetmiyordum."

Luke'un alnındaki kırıksıklıklar kayboldu ve elimi sıktı. "Beni takip et."

Yüksek topuklu ayakkabılarımla onun hızına yetişmekte zorlandım, ama otelimizden sadece bir blok uzaktaydık.

"İyi akşamlar," diye selamladı bizi konsiyerj, ön kapıdan içeri girerken.

"*Bonjour*," diye seslendim ve Luke beni asansöre çekerken adama el salladım. "Yoksa *bonsoir* mı demeliydim? Sürekli unutuyorum..."

Luke'un dudakları benim gevezeliklerimi kesti ve ben onun kollarına sığındım. Dilim onun ağzının içini taradı, daha önceki sözümü yerine getirdim ve o gülümsedi.

"Korunuyorum," diye fısıldadı.

Kafamı salladım. "Doğum kontrol hapı kullanıyorum."

Gözlerini kapattı. "Testlerim temiz çıktı."

İç geçirdim. "En son ne zaman seks yaptığımı hatırlamıyorum."

O güldü, ama asansör bizim kata geldiğinde eğlencesi sona erdi ve ikimiz de odamıza koştuk. Kol düğmelerini açtıktan sonra, gömleğini üstten başlayarak çıkarmaya başladı. Avını takip eden bir aslanı andırıyordu, acele etmiyordu. Av kesinlikle bendim. Donakalmış bir şekilde, her hareketini izliyordum.

"Elbiseni çıkar," dedi.

Onun emri beni kışkırttı. Genelde talimatları veren bendim, ama nedense o anda hiç düşünmek zorunda olmamaktan keyif aldım. Bu yüzden, elbiseyi bir arada tutan boynumun arkasındaki bağları çözdüm.

Elimi hafifçe salladım ve elbise vücudumdan düşerek yere yığıldı. Luke'un bakışlarını hiç kaçırmadan elbiseden çıktım. Straplez kırmızı üstüm ve kırmızı külotumla ayakta bekledim.

"Yatağa uzan." Sesi kısılmıştı, sanki her kelime boğazını çiziyormuş gibi.

Topuklu ayakkabılarımı çıkarmak için bacağımı kaldırdım. "Hayır. Ayakkabılarını çıkarma."

Yavaşça, kral boy yatakta tırmandım. Dört ayak üzerinde sürünürken, saten yatak örtüsü dizlerime yumuşak bir his verdi. Arkamda hafif bir inilti duydum ve omzumun üzerinden bakmak için döndüm.

"Bana ne yaptığını çok iyi biliyorsun, değil mi?"

Gözlerimi kısarak bakmaya başladım ama tek kelime etmedim. Konuşmak istemiyordum, sadece hissetmek istiyordum. İçimi bir güç kapladı ve bu geceyi şimdi bitirirsem, onun için bir işkence olacağını biliyordum. Ve bu beni mahvederdi. Buna ihtiyacım vardı. *Ona* ihtiyacım vardı.

Yatağın başına ulaştığımda, örtüyü aşağı çektim ve beyaz çarşafların üzerine uzandım, kollarımı yastıkların üzerine koydum, bir bacağımı büküdüm. Sonra kaşlarımı kaldırdım. Luke'un ihtiyacı olan tek komut buydu. Gömleğini yırttı ve yatağa sürünerek vücudunu benimkinin üzerine yerleştirdi. Heykel gibi göğsü benimkinin üzerinde duruyordu, her sert nefeste yükselip alçalıyordu. Başını eğdi ve beni yavaşça öptü, dili tembelce ağızımın her santimini keşfetti. *B e n* de karşılık vermeye çalıştığımda, alt dudağımı nazikçe ısırdı ve içime adrenalin hücumu yaşattı. Kollarını tuttum, üstümde dururken kasları gerildi.

Başını eğdi ve kulağıma fısıldadı, "Dön."

Kollarında hareket ettim ve karnımın üstüne dönerek saçlarımı tuttum. Luke elini altıma kaydırды ve külotumun dışını avuçladı. "Bu amciğı çok uzun zamandır istiyordum. Bu gece acele etmeyeceğim." Onun kaba sözlerine yastığa inledim. Beni bu kadar tahrik edeceğini düşünmemiştim. O kelimedenden nefret ediyordum, ama Luke'un ağzından çıkınca, onu söylemesini istedim.

Sütyenimi çözdü, eliyle sırtımı okşadı, omuzlarımı masaj yaptı ve aşağı inerken göğüslerimin yanlarını okşadı. Bu hareketler, içimde artan gerginliğe rağmen vücudumu rahatlatmaya ikna etti.

Avuç içi sırtıma ulaştığında, hafifçe vurdu. Acıdan çok şaşırdım, bu yüzden zıpladım. Orayı ovuşturdu ve kulağıma fısıldadı, "Çok mu sert vurdum?"

Başımı salladım.

"Bunu senin ağzından duymam lazım, Grace. Devam etmek istiyor musun?" "Evet," diye tısladım.

"Güzel."

Bu sefer tokat daha sertti ve ben yine nefesimi tuttum. "Hala iyi misin?"

"Evet," diye yastığa doğru fısıldadım, inlememi bastırarak.

"Seni duyamıyorum, Grace." Elini kıcıma koydu ve ağrıyan yeri okşadı.

"Evet," diye bağırdım.

Külotumu aşığı çekti ve ben tekrar dört ayak üstüne çökene kadar kalçalarımı yukarı itti. "Bu yatağın üzerinde emeklerken bana türlü türlü fikirler verdin."

Luke'un arkama geçeceğini düşünürken, yüzünü bacaklarımın arasında görünce şaşırdım.

"Otur."

"Ne... Ne?" diye kekeledim, etrafa bakarak nereye oturacağımı bilemeden.

"Yüzüme otur. Ve sakın havada kalmaya kalkışma."

Gözlerimi kapatıp dizlerimi açtım ve yavaşça oturdum. Ağırlığının çoğunu hala yatakta duran kollarımla destekledim.

Luke homurdandı ve kollarını başının üzerine kaldırarak ellerimi yakaladı. Onları yataktan kaldırdı, böylece oturmaktan başka seçeneğim kalmadı. Sonra ellerimi karnına doğru çekti ve sırtımı öne doğru eğdi. Tamamen onun merhametine kalmıştım, her şeyi unuttum ve sadece Luke'un ağzının beni okşadığı hissine odaklandım.

Dudaklarını yavaşça hareket ettirdi, dili beni okşayarak klitorisimi yaladı. İnledim ve onun üzerinde kaymaya başladım, ama güçlü kolları düşmemi engelledi. Yalama hızlandığında ve orgazma yaklaştığımı anladığımda, dudaklarımdan yavaş bir inilti kaçtı. "Evet," diye fısıldadım.

Luke kollarımı bıraktı ve ben dört ayak üstüne yatağa düştüm. şaşkın bir şekilde arkama baktım ve onun pantolonunu çıkardığını gördüm. Yatağa diz çökerken ereksiyonunu tuttu.

"Bu sefer senin boşaldığını hissetmek istiyorum," dedi ve diğeri eliyle kalçalarını kaldırdı. Elimle bacaklarımı daha da açarak, girişime nazikçe dokundu. Açıldığını hissettiğinde, kendini içime itti.

İkimiz de inledik. Luke'un içimi doldurması muhteşem bir duyguydu. Tüm vücudum titriyordu. Kalçalarını tutarak yavaşça dışarı çıktı ve sonra kalçalarını tekrar içeri soktu.

Ah! Darbe içimdeki derin bir noktaya çarptı ve dizlerim titremeye başladı. Artık kendimi tutamayacak hale gelmiştim ve ön kollarımın üzerine eğildim. Luke ellerimi tuttu ve beni kaldırarak göğsümü çarşafın üzerine çıkardı. Her iki bileğimi de elinde tutarken tekrar içime girdi.

"*Siktir,*" diye bağırdım, çarpma içimi sarsarken.

"Benimle kal, Grace," diye nefes nefese söyledi Luke, sanki o da sınırdaymış gibi.

Gözlerimi kapattım ve vücudumu gevşettim, Luke'un sert ve hızlı ritmine kendimi bıraktım. Kalçalarının her itişii, alt karnımdaki bir davulu vuruyordu, ta ki karnım titreyene ve dizlerim sallanana kadar. Hiçbir şey duymuyordum, hiçbir şey görmüyordum, ama içimdeki her şeyin gerildiğini hissediyordum. İtişleri aynı noktaya tekrar tekrar vuruyordu, ta ki inlemelerim daha yüksek sesli hale gelene ve kulaklarım ağzından çıkan müstehcen sözlerden yanana kadar. Sonunda, onun darbelerindeki gerginlik kırıldı ve içimi kaplayan bir zevk patlaması yaşandı ve ben çığlık attım. Üstümde, Luke benim adımı bağırdı ve bileklerimi bıraktı. Yorgun ve doymuş bir şekilde yatağa düştüm. Yanımda nefes nefese kaldı, sonra yuvarlandı ve beni kollarına çekti.

"Beni asla terk etme, Grace," diye fısıldadı, ama kulaklarım hala içimdeki patlamanın sesiyle çınılıyordu. Adrenalinim vücudumdaki her sinir ucuna ateşlenmişti. Bunun yerine, dudaklarımı boynuna bastırdım ve kalp atışlarımın yavaşlamasını bekledim.

Luke

Kapıda yumuşak bir vuruş sesi yankılandı ve Grace ile geçen gecenin anılarını kesintiye uğrattı. Görmezden gelmeye çalıştım ama ses kesilmedi.

Tık, tık.

"Geliyorum," diye mırıldandım yataktan kalkarken. Aşağıya baktığımda, vücudumun hala Grace'i düşündüğünü fark ettim. Gözetleme deliğinden baktım. Bir otel çalışanı oda servisi arabasıyla dışarıda bekliyordu. Kahvaltıyı her zaman önceden sipariş ederdim, çünkü sabah yedi buçuk ile sekiz arasında en taze olduğunu düşünürdüm. "Dışarıda bırakın. Hemen geliyorum."

"*D'accord*, Monseigneur," dedi adam ve uzaklaştı. Koridorda dolaşanları şok etmemek için bir pantolon giydim, kapıyı açtım ve arabayı içeriye çektim.

"Luke?" Grace'in uykulu sesi yataktan geldi. Ön kolunu arkadan göğsünü destekleyerek öne doğru eğildi. Koyu renkli saçları dağınıktı ve gözleri hala biraz uykulu görünüyordu. Onu görünce nefesim kesildi.

"Günaydın güzelim," dedim ve yatağa yanına uzandım. "Nasıl uyudun?"

"Aslında oldukça iyi."

"Neden bu kadar şaşırmışsın? Kırılmam mı gerek?" diye gülerek sordum.

"Hayır, tabii ki hayır. Sadece en son ne zaman başka bir yatakta uyuduğumu hatırlayamıyorum. Uykumda dönüp duracak sanmıştım, ama son hatırladığım şey..." Yanakları kızardı ve dudağını ısırdı.

"Devam et," diye alay ettim, parmağımı kolundan aşağıya, yan tarafına doğru kaydırarak. O kaçmaya çalıştı ama onu yakaladım ve boynunu öptüm. Kıkırdadı. Grace Sweeney gerçekten kıkırdadı ve bu ses...

Göğsümü sıkıştırdı ve ciğerlerimi doldurdu, nefes almamı zorlaştırdı. Onun kıkırdamalarını özlemiştim. Onu çok özlemiştim, ama kendime bunu hissetmeye izin vermemiştim.

"Grace..." diye başladım, ama o inledi.

"Kahvaltı mı? Açlıktan ölüyorum." Kollarımdan kurtulup yatağın üzerine çıktı. Üzerinde hiçbir şey yoktu ve aklım ona yapmak istediğim her şeye koştu.

"Kesintisiz bir kahvaltı yapmak istiyorsan, üzerine bir şeyler giymeni öneririm. Aksi takdirde, kahvaltı sen olursun."

Dudaklarını büzerek bu fikri düşündü ve benim aletim seğirdi. "Beni kızdırma, Grace."

Yatağın üzerinde diz çökmüş halde, parmağını dudaklarına dokundurmaya devam etti ve ben "Buraya gel" dediğimde göğsümdeki gürültüyü engelleyemedim.

Çığlık attı, güldü ve beklediğimden çok daha hızlıydı.

Yataktan atladı ve yerden beyaz düğmeli gömleğimi aldı. Bir kolunu, sonra diğer kolunu gömleğin içine sokarken, ben sessizce oturup onu izledim. Kulübede soluk mavi bir gömlek giydiğini hatırladım.

"Bundan sonra yatarken giymen için sana dolap dolusu gömlek alacağım. Erkek gömleğinin bir kadına bu kadar seksi duracağını hiç düşünmemiştim, ama sen onu iç çamaşırı gibi giyiyorsun, Grace."

Gömleği ileri geri çevirerek bana poz verdi. Gülümsemesi bulaşıcıydı ve sevinci hissedilebilirdi. Arabayı gördü ve ona doğru koştu.

"Oh, bunlar krep mi? İçinde çikolata mı var? Tanrım, Fransız yemeklerini seviyorum."

O tabaklardan son iki gümüş kapağı çıkarırken ikimiz de güldük. Bir tabak dolusu Florentine yumurtası, taze kruvasanlar, tereyağı ve bir kase meyve vardı.

Tabakları kaldırıp balkon kapısının yanındaki yuvarlak masaya koydum. "İçeride mi yoksa *dışarıda mı* yiyelim?" diye sordum.

Grace elinde bir gazete tutuyordu, kaşları çatılmıştı.

"Ne oldu?" diye sordum.

Kağıdı açtı ve kendine doğru çekti.

"Nedir bu?"

"Ben... Ben bunun tek kelimesini bile okuyamıyorum ama, bunun Eiffel Kulesi'nde çekilmiş seninle benim fotoğrafımız olduğuna eminim."

Yanına gidip elimi uzattım. "Bakabilir miyim?"

Bana kağıdı uzattı ve tarif ettiği fotoğrafı gördüm. Kesinlikle bizdik. Grace'in profilini beğendim, ama şu anda iltifatlara açık olacağını sanmıyordum. "Eh, bu beklenen bir şey, sanırım."

"Ne? Kızgın değil misin?"

"Tabii ki hayır. Kardeşlerim ve ben bu tür şeylere alışkınız. Sen de alışırsın."

"Başlıkta ne yazıyor?"

"Oh, ben o tür şeyleri asla okumam. Zaten hepsi uydurma. Kimse bizimle konuşmadı, bu yüzden ayrıntılar yok."

Kollarını kavuşturdu. "Beni memnun et, Luke."

"Tamam." Gazeteyi aldım ve başlığı okudum. "Amerikalı milyarder, kollarında gizemli bir kızla geri döndü."

Gazeteyi yuvarlak masanın üzerine bıraktım.

"Başka ne var? Fotoğrafın altında birkaç satır yazı vardı."

Gazeteyi tekrar elime alıp başlığı buldum. "Kaynaklar, bu yeni kadının..."

"Devam et," diye ısrar etti.

"Bazı kelimeler iyi çevrilemediği için kafamda çevirmek için bir saniyeye ihtiyacım var."

"Kötü çevir. Endişelenme."

"Kaynaklar, bu yeni kadının birdenbire ortaya çıktığını söylüyor. Kim olduğu bilinmiyor ama Amerika'da ve şimdi de bizim şehrimizde Bay Crawford ile birlikte görülmüş. Ona mutluluklar diliyoruz ama..." Boğazımı temizledim. "Yakışıklı milyarderimizi hatırladığımız kadarıyla, bu Crawford kadınları yanında çok uzun süre tutmaz."

Grace'in yüzü düştü, gülümsemesi kayboldu. "Bu saçmalıklara kulak asma. Beni tanımıyorlar. Ve kesinlikle bizi tanımıyorlar. O diğer kadınlar..."

"Luke, diğer kadınlar umurumda değil. Ya da o gazetenin yazdıkları. Amerika'da görüldükleri ne demek?"

Emin değildim. Beni rahatsız eden sözler bunlar değildi. Bundan sonra Ryan'ı arayıp, bu magazin dergisini arayarak benimle veya ilişkilerimle ilgili aşağılayıcı yorumlar yapmamaları konusunda onları uyumasını isteyecektim.

Gazeteden başımı kaldırdığımda, Grace'in telefonuyla uğraştığını fark ettim. Nefesini tuttu ve ekranını bana doğru çevirdi. "Omar bunu dün gece bana gönderdi."

Fotoğrafta Mario'nun restoranından çıkarken çekilmiş bir fotoğrafımız vardı, ama onun yanında tribünde çekilmiş, net olmayan bir fotoğrafımız vardı. Net değildi, ama kafamın nerede olduğu belliydi ve kısa siyah saçlı kızın daha önce kolumda tuttuğum kız olduğu da belliydi. *Kahretsin*.

Grace'in eli titriyordu ve ekran sallanıyordu. "Aman Tanrım, Luke. Herkes bunu görecek." "Hayır, görmeyecekler."

"Omar bana gönderdiyse, zaten herkesin gözü önünde. Ben kıdemli bir muhasebeciyim. İşyerinde herkes bana saygı duyuyor. Bundan sonra pazartesi günü onların yüzüne nasıl bakacağım?"

Kollarını ovuşturup onu kendime doğru çektim, ama o çekildi. "Bu bir felaket. Terfi almam yakındır ve bunu görürlerse..."

"Ben halledeceğim. Hemen Ryan'ı arayacağım. Anlaşmalarımız var. Söz veriyorum, bir saat içinde o fotoğrafı kaldıracaklar."

O fotoğrafa bakmaya devam edince, o pes edip başını göğsüme yaslayana kadar sırtını ovuşturdum. "Ben hallederim."

O başını salladı ve kalbim de içten içe ona uzanıp onu kucaklamak istedi. Her şeyi mahvettim, ama bunu düzeltecektim. Cebimden telefonumu çıkardım ve Ryan'ın numarasını çevirdim.

"Ryan, bu işi halletmen lazım," dediğimde, o cevap verdi.

"Neden bahsediyorsun Luke?" diye sordu.

"Sana bir fotoğraf gönderiyorum." Grace bana telefonunu uzattı ve ben de fotoğrafı Ryan'a ilettim.

"Siktir," dedi kısa bir süre sonra. "O piçler."

"Onlara, web sitelerinden o fotoğrafları kaldırmazlarsa sahip oldukları her kuruşu dava edeceğimi söylemeni istiyorum. Beni duyuyor musun? Onları dava edeceğim ve sonra peşlerine düşeceğim."

"Sakin ol Luke. Anlaşmalarımız var. Bu nasıl oldu bilmiyorum ama kaldırılmasını sağlayacağım."

"Bunu yapacağından emin ol."

"Luke?"

"Evet?"

"Bir dahaki sefere... şey, anılarını yad etmek istediğinde, bunu kapalı kapılar ardında yap, tamam mı?" diye gülerek dedi ve bu gülüş beni çok sinirlendirdi.

"Siktir git, Ryan. Şu anda nasihat dinlemek istemiyorum." Kırmızı düğmeye basarak aramayı sonlandırdım.

İkimizin telefonlarını da yatağın üzerine attıktan sonra, Grace'i kollarımda daha sıkı sıktım. "O resim ortadan kalkacak. Söz veriyorum. Bu arada, bir şeyler yemeye çalış."

O başını salladı, ama ruh hali neşeli olmaktan endişeli olmaya dönüşmüştü.

"Herkes o fotoğrafları görse ne olur ki? Biz yetişkin insanlarız ve orada açık saçık bir şey yoktu." Onu rahatlatmak istedim, ama o sadece başını salladı.

"Bir erkek biriyle öpüşürken yakalanırsa, arkadaşları ona tebrik eder. Bir kadın yakalanırsa, herkes kaşlarını kaldırır. Pazartesi günü ofise döndüğümde kimse bana tebrik etmeyecek. Bana farklı bakacaklar ve bunun haksızlık olduğunu biliyorum, ama bu noktaya gelmek için çok çalıştım ve son dedikodu konusu olmak istemiyorum."

"Haklısın. Muhtemelen o fotoğraf için acımasız dedikodular yerine tebrik alırım. Bu çifte standart çok acınası."

O yüksek sesle nefes verdi ve ben onu kanepeye çekip kollarımın arasına aldım ve bekledik. Bir saat sonra Ryan aradı. Grace biraz meyve yemeyi kabul etmiş ve çilek ısıırıyordu ki Ryan bana sorunu hallettiğini söyledi.

"Haber ve resimler kaldırıldı. Gag emri verildi ve başka bir web sitesi veya tabloid bunu yayınlarsa, bunu mahkemeye taşıyacağımı söyledim. Ve onlar da mahkemede bazen kimin haklı olduğunu değil, kimin daha fazla parası olduğunu önemli olduğunu biliyorlar. Her halükarda biz kazanırız. Resim kaldırıldı. Grace'e artık rahat olabileceğini söyle."

"Teşekkürler, Ryan. Sana borçluyum."

"Ne zaman istersen, kardeşim."

Telefonu kapattığımda Grace bana baktı. Büyük kahverengi gözleri umut dolu görünüyordu ve ben gülümsedim. "Bunu duydun mu?"

"Hepsini. Ona inanıyor musun?"

"Ryan'a mı? Tabii ki. Beni seviyor ve hala beni korkutuyor. O pisliklere ne söylediğini ancak tahmin edebilirim."

Grace derin bir rahatlama nefesini verdi. "Tanrıya şükür." Ama ağzı hala gülümsemiyordu.

"Ne oldu?"

"Bununla başa çıkabilir miyim bilmiyorum. Paparazziler falan. Ben sade bir hayat sürüyorum Luke. Dairemden neredeyse hiç çıkmıyorum. Pek çok insanı sevmiyorum ve nasıl sevimli olunacağını bilmiyorum."

"Ben seni seviyorum ve önemli olan tek şey bu."

"Öyle mi? Kaygılarımın aramıza engel olup olmayacağını bilmiyorum."

Aklım panikledi ve ona döndüm. Yanağını avuçlayarak gözlerine baktım. Gözleri üzgün görünüyordu ve onu mutlu etmek için can atıyordum. "Grace, senden çok şey istediğimi biliyorum, ama bunun bitmesini istemiyorum. İstersen fotoğrafçılardan kaçınır ve evde kalırız. Yemeklerimin oldukça iyi olduğunu duydum."

Gülümsedi. "Ofis çalışanlarına inanılırsa, ben de öyle duydum."

"Ayrıca, dışarıda olduğumuzda ellerimi uygun yerlerde tutacağıma söz veriyorum."

"Peki ya ağzın?"

Dudaklarım seğirdi. "Tamam. Ağzım da."

Gözleri parladı ve hatta güldü. "Ben de bunun yürümesini istiyorum. Bu yüzden sana kim olduğum konusunda dürüst olmaya çalışıyorum. Benim için değişmeni istemiyorum ve muhtemelen ben de senin için değişemem. İkimiz de mutlu olabilmemiz için bunu yürütmeliyiz."

"Hayatımda hiç bu kadar mutlu olmamıştım." Sözlerimin doğruluğu ellerimi titretmişti. Parmaklarımı saçlarında gezdirdim ve ona kendimi açtım. "Buna bir şans vereceğini söyle. Konuşuruz ve bir şeyden rahatsız olursan, bir çözüm buluruz. Benimle olmak kolay olmayacağını biliyorum, ama deneyeceğini söyle, Grace."

Gözleri yaşardı ve kendini kollarıma attı, beni kanepenin arkasına itti. "Denemekten fazlasını yapacağım Luke. Elimden gelenin en iyisini yapacağım."

Güzel gülümsemesi geri döndü ve ben de onun sıcaklığını paylaşmak için dudaklarına öptüm. Bu kadına aşık oluyordum.

Ama dürüst olmak gerekirse, Grace'e ilk tanıştığım gün ona aşık oldum.

Luke

On altı yıl önce...

Amcamın beni yedinci sınıfın ilk gününe götürmesini beklerken kırmızı Jordans ayakkabılarımı bağladım. Okul sadece birkaç blok ötedeydi, ama amcam ilk gün beni okula bırakacağına söz vermişti. Geçen yıl ve ondan önceki yıl da söz vermişti, ama bir şeyler çıkmıştı.

"Hey, gitmeye hazır mısın?" Colton, Ryan ile birlikte ön holde oturduğum yere yaklaşırken sordu. "Marcus ile buluşup basketbol oynamak için erken çıkacağını söylemiştin."

"Bugün beni arabayla götüreceğini söyledi," diye açıkladım. Amcamı asla ilk adıyla çağırmazdık. Colton ve Ryan birkaç yıl önce bunu bırakmışlardı ve ben de bu alışkanlığı benimsemiştim.

"O gitti, Luke," dedi Ryan, dudakları alaycı bir gülümsemeye dönüştü. "Bizi Colton götürecek." Ryan benimle aynı ortaokula giderken, Colton liseye gidiyordu.

"Gidelim Luke," dedi Colton. "Şimdi çıkıyoruz."

Koridora baktım, Colton'ın yanından geçip amcamın koltuğuna doğru. Koltuğun boş olduğunu görünce içimden bir utanç duygusu yükseldi.

Bana söz vermişti! Gözlerimin içine bakarak bugün beni götüreceğini söylemişti. Neden bana bunu tekrar yapıyordu? O kadar sevilmez biri miydim? Belki bu bir sınavdı. Ya da belki bu sabah bir işi vardı ve beni almaya geri dönecekti. "Hayır, sen git. Ben bekleyeceğim."

"Luke, aptal olma. O gelmeyecek. Hadi gidelim."

Alt dudağım titredi, ama yanağımın içini ısırdım. Acı, dikkatimi başka yöne çekmeme yardımcı oldu. Kafamı salladım ve Colton iç geçirdi. "Sen bilirsin, evlat. Ama beni uyarmadın deme."

Colton ve Ryan evden çıktılar, Ryan son bir kez arkasına baktı. Gözleri bana yalvarırcasına bakıyordu ve "*Hadi!*" diye seslendi. Ama ben yine başımı salladım. Bu sefer amcam sözünü tutacaktı. Bana söz vermişti ve ben ona inanıyordum.

Ryan kapıyı arkalarından çarptı ve ben bu sestten irkildim. On iki yaşında artık gece lambası açık uyumuyordum, ama yüksek sesler hala beni rahatsız ediyordu. Annemle babamın öldüğü gece, gece yarısı telefon çalmış ve bizi korkutmuştu. O günden beri yüksek sesler duyduğumda kendimi rahatsız hissediyordum.

Yatak odamı düşünerek, amcamın odasına bakmaya karar verdim, belki hala giyiniyordur diye. Merdivenleri çıktım ve kapıyı çaldım. Karşıdan cevap ya da ses gelmeyince, kapı kolunu çevirdim ve kafamı içeri soktum.

Teyzem derin uykundaydı, horlaması büyük yatak odasının diğer ucuna kadar geliyordu. Öğleden önce asla uyanmazdı. Colton bunun aldığı ilaçlardan kaynaklandığını söyledi. Ama ben sadece yatağının yanında ilaç şişeleri gördüm. Sonra çalışma odasına baktım. Onu hiç kitap okurken görmemiştim, ama o odada gazete okumayı ve viski içmeyi severdi. İçki içmek için henüz çok erken olduğunu biliyordum, ama belki gazete okuyordur diye düşündüm.

Ama o da orada değildi.

Lanet olsun. Ryan haklıydı. Aptalmışım. Neden bu sefer farklı olacağını düşündüm ki? Neden bunu tekrar tekrar yapıyorum?

Boğazım düğümlendi, ama bu sefer ağlamayacaktım. Onun için ağlamaktan bıkmıştım.

Okul çantamı aldım ve omzuma attım. Arkamdaki kapıyı çarparak kapattım, adımlarımı hızlandırdım ve okula doğru koştum. Bir blok kadar yürüdükten sonra, Ryan'ın siyah saçlarını gördüm. Kollarını kavuşturdu ve bana doğru döndü, gözlerini kısarak.

"Gelmedi, değil mi?" diye sordu.

Kafamı salladım ama sözümü tuttum. Ağlamadım.

Ryan kolunu omzuma attı ve başını benimkine yasladı. "Ona ihtiyacın yok Luke. Kimseye ihtiyacın yok. Anladın mı?"

Başımı salladım.

Okula vardığımızda Marcus üçlü basketbol oynuyordu ve ben katılmak istemediğim için ters yöne doğru yürüdüm.

Oof!

"Özür dilerim," dedim, bir kıza çarptığımı fark ederek. Defteri yere düştü ve karanlık bir kadın fotoğrafı yerde açık bir şekilde duruyordu. Defteri yerden alıp, resmi inceledim.

"Bu ünlü tablo... Adı neydi?" diye sordum. Gözlerini devirdi ve iç geçirdi. "Mona Lisa."

"İşte bu!" Fotoğrafa daha yakından baktım. "Bunu neden yanında taşıyorsun?"

Defteri elimden kaptı. "Çünkü bu en iyisi," diye homurdandı, nefesi kolumu gıcıklıyordu. Sonra uzaklaştı.

Bu kıızı daha önce hiç görmemiştim. Yeni gelmiş olmalı. "Hey, adın ne?" diye sordum.

Başını çevirip omzunun üzerinden bana baktı, uzun siyah saçları kalp şeklindeki yüzünün önüne düştü. "Grace."

"Ben Luke."

"Bir dahaki sefere önüne bak, Luke." Kıkırdadı. Büyük kahverengi gözlerinin kenarları kırıştı ve dudaklarım yavaşça geniş bir gülümsemeye dönüştü.

Onun yanına koştum. "Sınıfın hangisi?" "Bayan Chin. İngilizce. Seninki?"

"Aynı. Seni geçirebilir miyim?"

Omuz silkti. "Sen bilirsin."

O gün Grace'in yanına oturdum ve öğle yemeğinde Marcus'la bir basketbol maçını daha kaçırarak onunla oturmayı tercih ettim. Onun olaylara bakış açısını seviyordum. Beni hiç çaba sarf etmeden güldürmeyi başarabiliyordu. "Öğretmenler neden bize buz kırıcı oyunlar oynatıyorlar?" diye sordu Grace. "Çok garip bir durum." Titredi. "Bizi ayağa kaldırıp herkesin bize bakmasını sağlamak gerçekten iyi bir fikir mi sence?"

Omuz silktim. "O kadar da kötü değildi. Artık en sevdiğin sanatçının Vinci olduğunu biliyorum."

"*Da Vinci*, ve ben bunu söylediğimde herkes güldü."

"Çünkü kimse onu duymamış. Çoğumuz en sevdiğimiz grubu seçtik."

O inledi ve başını geriye attı. "Neden bunu düşünemedim ki?"

Sınıfa geri dönerken güldüm.

O günün ilerleyen saatlerinde, onu okuldan eve kadar götürmeyi teklif ettim. Annesi uzun saatler çalışıyordu, dedi, babası ise "yanında değildi". Ben de ona benim anne babamın da öldüğünü söyledim.

Bana yan gözle baktı, dudaklarını büzüştürdü. "Önemli değil. Yetişkinler zaten aptaldır."

Güldüm. Grace Sweeney'i sevmiştim. Ona her şeyi anlatabileceğimi hissettiriyordu. "Amcam da oldukça aptal."

"Dediğim gibi. Yetişkin erkekler kadınlardan daha da kötüdür." "Benim bir erkek olduğumu ve bir gün erkek olacağımı biliyorsun, değil mi?"

"Evet. Ama sen aptal görünmüyorsun. O yüzden beni haksız çıkarma."

Yine güldüm. Bu kız tam olarak hissettiklerini söylüyordu ve kendini tutmuyordu. Grace Sweeney'i sevdim.

"Söylemeyeceğim," dedim, iki yıl sonra lisede bu sözümü tutmayacağımı bilmeden.

O anıyı hatırlayarak botlarımı bağladım. O sözü tutmamış olabilirdim, ama onu bir daha hayal kırıklığına uğratmayacaktım. Otel odasındaki koltuktan kalkarak, Paris şehrine bakan balkona doğru yürüdüm.

Eyfel Kulesi gece gökyüzünü aydınlatıyordu ve turistler ateş böcekleri gibi etrafında toplanmıştı. Bu hafta sonu Grace'i kimseyle paylaşmak istemediğim için beni sahiplenici bir duygu sardı. Aklıma bir fikir geldi.

"Grace?" diye seslendim.

Kafasını banyodan çıkardı. "Evet?" "Hiç Güney Fransa'ya gittin mi?"

Gözlerini devirdi. "New York eyaletinden hiç çıkmadım Luke. Hayır, Güney Fransa'ya hiç gitmedim."

Kafasını salladı, ama gözleri kırıştı ve ben gülümsedim. "Yarın seni oraya götüreceğim. Oraya uçup Saint-Tropez'de demirlemiş teknelerimizden birine bineceğiz."

"Senin bir... boş ver," diye güldü. "Soru sormamayı öğreniyorum. Sen benimkinden çok farklı bir hayat yaşıyorsun, Luke."

"Artık bu kadar farklı olmak zorunda değil," dedim, ona doğru yürüyerek. Üzerinde sadece külot ve sütyen vardı. Küçük dantel parçası pek bir şey gizlemiyordu.

"Bu bakışı tanıyorum Luke," dedi, geri adım atarak. "Yedide rezervasyonumuz olduğunu söylemiştin. Zamanında yetişemeyeceğiz."

"Özel bir oda, tatlım," dedim, yatak odasına koşmaya çalışırken onu yakaladım. "Bütün gece vaktimiz var."

Onu kucağıma alıp yatağa taşıdım. "Bunu istemediğini söyle, hemen gidelim," dedim, gözlerinin bu fikre ısındığını görerek.

"Bütün gece mi dedin?"

"Mmm-mmm," diye mırıldandım, kulağının hemen altına öpücük kondurarak. O noktayı seviyordum çünkü dilimi her geçirdiğimde istem dışı inliyordu.

"O zaman birkaç dakika zararı olmaz herhalde," diye fısıldadı, sesi kısık çıkıyordu.

"Birkaç dakika mı?" diye sordum, ondan uzaklaşarak. "Şimdi beni aşağıladın. Sanırım yanıldığını kanıtlamam gerekecek."

Elimi dantelli külotunun altına sokup sol kalçasını avuçladım. O güldü ve benim kalçamı avuçladı. Beni kendine doğru çekince içimi bir arzu dalgası kapladı. "Hadi bakalım, Crawford," dedi, gözleri benimkilere dik dik bakarak.

İhtiyacımı kontrol etmek için ellerimi yumruk yaptım ve "Evet, hanımefendi" diye homurdandım.

Onu üstüme yatırmak için yuvarlandım ve bir hareketle sütyenini çıkardım. İnce kumaş omuzlarından düştü ve göğüsleri ortaya çıktı. Öne eğildim ve dilimi onun teninde gezdirerek tüylerini diken diken ettim.

Grace başını öne eğdi ve ben saçlarını geriye ittim. Yüzünü avuçlarımla kavrayarak kahverengi gözlerine baktım. Dünya çok yalnız görüldüğü pek çok kez, bu yüz bana dışarıda beni önemseyen biri olduğunu hatırlattı. Hiç fark etmemiştim, ama her sabah onu görmek —ister dost ister düşman olalım— beni canlı hissettiriyordu.

Onsuz geçen son on yıl boyunca, kendimi kaybolmuş gibi hissettim; akıntının beni götürdüğü yere sürükleniyordum, ne istediğimi ya da nereye gittiğimi bilmiyordum. Ama onun yüzüne bakarken, bedenim sakinleşti, artık sürüklenmek istemiyordum.

Onu kendime doğru çekip kollarımın arasına aldım. Şakağını, dudaklarını, boynunu öptüm. Onun her parçasını sevmek istedim. Grace ile acele etmeyecektim çünkü farkında olmadan, hayatım boyunca bu kadınla birlikte olmak için beklemiştim.

Kalbim hızla atıyor, nefesim kesiliyordu. Grace'in yüzü, sanki ifademden bir şey okumuş gibi, kasvetli bir hal aldı. Panik içinde, belinden tutup yanımdaki yatağı attım. Vücudumu onun vücudunun üzerine eğdiğimde göğsü hızla inip kalkıyordu. Nefeslerimiz karıştığında aramızda bir kıvılcım aktı.

Arka planda bir telefon çaldı ve Grace elini uzatıp telefonu almaya çalıştı. "Annem olabilir," dedi. Ben gözlerimi kapatıp başımı sallarken, o arayanın kim olduğunu kontrol etti. "Omar arıyor."

"Bırak," dedim, istemediğim kadar sert bir sesle. Dudaklarını ısırdı. "Önemli olabilir."

Başımı eğip ona baktım.

Gözlerini devirdi. "Tamam. Mesajı sonra dinlerim." "Grace," diye başladım. "Sana işini nasıl yapacağını söylemek istemiyorum. Ama Hafta sonu geldi ve biraz dinlenmen gerekiyor. Pazartesi sabahına kadar telefonunu kapalı tut. Annene telefon etmek için benim telefonumu kullanabilirsin. Laura ve Theo'ya bir şey olursa bana mesaj atmalarını söyleyeceğim.

Dudaklarını bir yandan diğer yana oynatarak teklifimi düşündü. Grace'in ne kadar çok çalıştığını görmüştüm. Kesintisiz bir tatili hak etmişti.

Telefonunu sıkıca tutarken bacağını sallıyordu. "Bilmiyorum..." "En kötü ne olabilir ki?" diye sordum.

"İşimi kaybederim."

"Hafta sonu telefona cevap vermediğin için mi?"

Bana telefonu fırlattı ve ellerini salladı. "Tamam, tamam, tamam. Al."

Gülerek telefonu aldım. "Söz veriyorum, pişman olmayacaksın."

Grace

Sert bir el uyluklarımı okşarken gözlerimi açtım. Pazar sabahıydı ve Paris'te şık bir otel odasındaydım. Luke'un dudakları sırtımın ortasına dokunduğunda omurgamdan aşağı bir titreme geçmeseydi, bunun bir rüya olduğunu düşünürdüm.

Dün akşam yemeğe zar zor yetiştik, gecenin çoğunu yatakta geçirdik. Luke'un bütün gece boyunca yaptırdıkları egzersizleri hatırlayarak iç uyluk kaslarımı sıktığımda, kaslarım protesto etti. O kadar uzun süre o kadar alçakta çömelebileceğimi sanmıyordum.

Elini uyluklarımın yukarısına doğru kaydırduğında vücudumu bir heyecan dalgası sardı ve parmakları klitorisimi okşadığı anda başımı geriye attım. İnledim.

"Başladığım işi bitirebilmeyi isterdim, ama yetişmek için artık gerçekten gitmeliyiz." Nefesi kulağımı gıdıkladı ama her kelimesini duydum.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordum, Luke yataktan kalkıp uzun beyaz perdeleri açarken gözlerimi elimle kapattım.

Biri kapıyı çaldı.

"Kahvaltı gelmiş olmalı. Ben açarım."

Luke yatak odasından çıktı ve ben diğer odadan gelen boğuk sesleri dinledim. Mavi şortumu ve gri tişörtümü alıp giyindim ve Luke ile balkondaki yuvarlak kahvaltı masasında buluştum. Etli ve tanıdık bir şeyin lezzetli kokusu midemi guruldattı. "Bu domuz pastırması mı?"

"Evet. Ve sevdiğin gibi pişirilmiş omlet."

Hatırladığı için memnuniyetle gülümsedim. "Bu sabah bu acele de ne?" diye sordum, tabağımı doldururken. Luke bana bir fincan kahve doldurdu.

"Bizi Saint-Tropez'e götürmek için tuttuğum pilot bir saat sonra kalkacak. Pazar günü çalışması için ona iyi para ödedim, ama bu öğleden sonra kızının doğum günü partisi var."

partisi var."

Luke ve ben babalarımızla büyümedik, bu yüzden bir adamın çocuğunun doğum günü için aceleyle eve dönmesi ikimizin de ilgisini çekti, çünkü ikimiz de aynı anda başımızı salladık, sanki onun bunu kaçırmasına izin vermeyeceğimizi kabul etmiş gibi.

Pilot, kalbi gülen, kalın Fransız aksanlı neşeli bir adamdı. Luke'u tekrar gördüğüne çok sevindi. Luke'un en son ne zaman Paris'e gittiğini hatırlayamıyordum, ama Luke herkesi özel hissettirmeyi başarırdı. Luke'un omzuna bir alkış attıktan sonra, pilot kulaklıklarını taktı ve bizi Güney Fransa'ya uçurdu.

Akdeniz'in renklerini tarif etmek zordu. Derin mavi tonları okyanusun ortasını kaplıyordu, ancak en derin kısımlarda yeşil lekeler ve kıyıya yakın kısımlarda açık mavi lekeler de vardı.

Siyah bir sedan bizi pistte bekliyordu ve bizi marinaya götürdü. Luke tüm yol boyunca elimi tuttu ve ben nefes alıp verirken göğsüm şişti. Hiç tatile çıkmamıştım ve bu jet sosyete hafta sonu gerçeklikten çok bir fantezi gibi geliyordu.

Luke'un yanına yaslandım ve kollarımı beline doladım. Beni kendine çekti ve sıkıca sarıldı. Tek kelime etmeden, nefesinin kesildiğini hissettim ve başını eğip benim başımın üstüne öptü.

Rıhtıma vardığımızda, önümdeki devasa beyaz yatı hayranlıkla seyrettim. Üç katlıydı ve en az iki katında korkuluk vardı. Döşeme tahtaları açık kahverengi ahşap gibi görünüyordu ama muhtemelen suya dayanıklı laminat olduğunu tahmin ettim. Yatı ön tarafında beyaz bir şezlong vardı, ikinci katta ise gölgelikli bir oturma grubu bulunuyordu.

"Yola çıkmaya hazır mısınız, Bayan Sweeney?" "Bunu kullanmayı biliyor musun ki?"

"Bana olan güvensizliğiniz, beni daha da gösteriş yapmaya itiyor, bunu biliyorsunuz, değil mi?"

"Şimdi biliyorum," diye gülerek, bana tekneye binmeme yardım ederken elini tuttum.

Luke birkaç düğmeyi çevirdi ve büyük bir tekerleği döndürdü. Luke yatı marinadan çıkarırken vücudum öne doğru savruldu.

Açık denize ulaşmak sadece birkaç dakika sürdü ve Luke tekneyi daha hızlı sürdü. Rüzgar saçlarımı savuruyordu ve dudaklarımda tuzlu esintinin tadını hissediyordum. Omuzlarım gevşedi ve arkamızdaki sahile dönüp baktım. Artık figürleri zar zor seçebiliyordum, vücutları ileri geri hareket eden minik varlıklar gibiydiler. Saat daha sabah on biriydi, ama gökyüzünde güneşi engelleyecek hiçbir bulut yoktu ve sıcaklık dayanılmaz hale gelmişti. Tişörtümü çıkardım, küçük kırmızı bikinim ortaya çıktı ve Luke'un bakışlarının vücuduma odaklandığını fark ettim. Gülümsemedi ve bana odaklanarak tekneyi çarpacağından endişelendim. "Nereye gittiğine dikkat ediyor musun?"

"Hayır. Şu anda tüm dikkatim sende."

Onun sözleri egomu okşadı. Kot şortumun düğmelerini açtım ve dizlerime kadar indirdim, şort güverteye düştü. Giysilerimden çıkıp teknenin önüne yürüdüm ve şezlongun üzerine bir havlu serdim. Havlunun üzerine karnım üstüne yatarak Luke'un tekneyi sürmesini izledim. Bacaklarımı havaya kaldırarak gülümsememi sakladım. O başını salladı ama güldü.

Tekne yavaşladı ve sonra okyanusun ortasında durdu. Kafamı çevirip kıyıyı aradım ama göremedim. Luke korkuluğun üzerinden atladı ve iki adımda bana ulaştı.

Çantamdan güneş kremi şişesini aldı ve avucuna bol miktarda sıktı. Krem omuzlarımda serin bir his yarattı ve gözlerimi kapattım. Elleriyle sırtımı ve bacaklarımı kremi sürerken.

"Teşekkür ederim," dedim, o ellerini havluyla silerken. Yanıma oturdu ve gökyüzüne baktı. Dudaklarında bir gülümseme belirdi.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordum. "Kendimi."

Seni. Geleceği."

Bir yanımda ona high-five yapmak isterken, diğer yanımda ise çok hızlı ilerlediğimizi düşünüyordu. Konuşmaya daha yeni başlamıştık ve çıkmaya devam edersek, birlikte yaşamak isteyecek miydi? Bu annem için ne anlama gelecekti? Onu bir huzurevine mi göndermek isteyecekti? Bunu kabul edemezdim. Asla.

Luke güldü. "Buradan bile düşüncelerini hissedebiliyorum." Elimi tuttu ve başparmağıyla benim parmağımı okşadı. "Rahatla, Grace. Bunu fazla analiz etmene gerek yok. Yavaş yavaş, senin hızında ilerleyeceğiz."

Başımı salladım ve boğazım düğümlendi. Luke beni herkesten daha iyi tanıyordu. Omar'dan daha iyi, belki de annemden bile daha iyi. Ondan çok şey saklıyordum ve Luke'a da aynısını yapmaya çalışsam da, o yine de anlıyordu.

İkimiz de bir süre masmavi gökyüzüne baktık, sonra Luke sessizliği bozdu. "Mario'ya yardım etmekle ilgili söylediklerini düşünüyordum."

"Onunla mutfakta çalışmayı mı düşünüyorsun?"

"Hayır. Onun restoranını bir üst seviyeye taşımak için ona yardım etmeyi düşünüyordum. Haklıydın. Bir şeyleri düzeltmeyi ve olması gerektiği hale getirmeyi seviyorum."

"Ne demek istiyorsun?"

"Annem ve babam öldükten sonra, Colton bizi taşınacak kadar para kazanana kadar amcamla birlikte evimizde yaşadık."

Luke'un liseye başlamadan önceki yaz bana bunu anlattığını hatırlayarak başımı salladım.

"Colton ailemizin parasını miras alıp amcamızı evden kovduğunda bile, evimize dönmek istemedi. Colton artık bununla hiçbir ilgisi olmak istemiyordu. Bir şey olmuştu... ama bunu anlatması gereken kişi oydu."

"Evet, elbette," dedim, onun sağduyulu davranışını takdir ederek.

"Annem ve babamın inşa ettiği evin yıkılmasına izin veremezdim. Bu yüzden birkaç yıl önce evi restore ettim. Yeni pencereler taktım, eski halıları söktüm ve parke zemin döşedim. Babamın çalışma odası aynı kaldı. O odaya dokunmak istemedim. Duvardaki ahşap panellerin sedir kokusunu kaybetmesinden korktum. O koku hala bana onu hatırlatıyor. Ama diğer her şeyi değiştirdim. Evimizle ilgili son anılarımızın amcamla ilgili olmasına izin veremezdim, bu yüzden evi tamir ettim ve yepyeni bir başlangıç yaptım. Mario'nun restoranı için de aynısını yapmak istiyorum. O harika bir şef ama mekanın biraz yenilenmesi gerekiyor ve bunun için bütçesi yok. Ama benim var. Pazartesi günü bir teklif hazırlayacağım."

"Bu harika bir fikir, Luke. Bu işte gerçekten çok başarılı olursun. Bir gecede resmimi nasıl düzelttiğine bak. Bir şeye kafanı taktığında, onu mutlaka başarırısın."

Gülümsedi, hala gökyüzüne bakıyordu, ama beni yanına çekti. "Yeniden açılış için şimdiden harika fikirlerim var." Sesi alçaldı. "Gelirsin, değil mi?"

Sesindeki tereddüt beni güldürdü. "Tabii ki geleceğim. Hayatta kaçırmam."

Bu sefer bana dönüp baktı, gözlerinde neşe parlıyordu, belki biraz da okyanus sisi. Öne eğilip beni yavaşça öptü, dili alt dudağımı okşadı. "Grace," diye fısıldadı. "Grace, ben..."

Yüzünü avuçlarımla kavradım ve dudaklarımı onun dudaklarına bastırdım. Her şeyi değiştirecek o üç küçük kelimeyi söyleyecek miydi, emin değildim. Henüz onları duymaya hazır değildim. Hayatımda hâlâ belirsiz olan çok şey vardı ve geleceği düşünmeden şu anın tadını çıkarmak istiyordum. Hayatımda ilk kez, anı yaşayacaktım.

Kalçalarına oturdum ve bikininin üstünü çözdüm. Luke öne eğildi ve dilini meme ucuma değdirdi, sonra yavaşça dairesel hareketlerle yaladı. Tenim gerildi ve kendimi tutmak için ellerimi onun sert göğsüne dayadım. Altımı indirdi ve ben neredeyse dengemi kaybedip yana doğru devriliyordum.

"Seni tutuyorum," dedi ve kendini yukarı çekerek sırtını divanın beyaz yastığına yasladı. Kucağına oturan Luke, saçlarımı yüzümden çekip ellerinin arasında tuttu. "Bunu duymaya hazır olmadığınızı biliyorum, ama şu anda hayatımdaki en önemli kişi sensin, Grace. Ve bunu bilmeni istiyorum. Asla şüphe etme." Yine yaptı. Onu oyalama girişimlerime rağmen içimi okudu.

Ben başımı salladım ve o beni öptü. Bu sefer nazik değildi. Dudaklarımı ısırды, sonra ağzını boynumdaki nabzımın olduğu yere koydu ve sertçe emdi. Dudaklarının çekiciliğini içimde hissettim. Başımı eğdim ve omzunu ısırdım, tuzlu su dilimde karıncalanıyordu. Benim tepkime homurdandı ve kalçalarını bana doğru itti. Sertleşmişti ve benim için hazırды, ben de cevap olarak miyavladım.

Bir sonraki hatırladığım şey, Luke'un içimde olduğu ve ben de teknenin sallanışına uyumlu olarak vücudumu hareket ettirdiğimdi. İleri doğru ittim ve dünyanın hareket ettiğini hissettim. Vücudumu kaldırdığımda, yatağın arkasındaki çeliğe tutundum ve sonra ona daha sert bir şekilde bastırdım. Hareket hassas bir noktaya çarptı ve ben nefesimi tuttum.

"Siktir," diye küfretti Luke, ve bu beni daha da teşvik etti. Demir çubuğa tutunarak, kaldıraç etkisini kullanarak Luke'u daha önce hiç yapmadığım kadar sert ve hızlı bir şekilde sürdürdüm. Kalçalarımı sıktı, parmaklarıyla beni kontrol etmeye çalıştı, ama bu pozisyonda ondan daha güçlüydim. Yenilmiş gibi başını eğdi ve benim kontrolüme boyun eğdi.

Daha sert ve daha hızlı sürdürdüm. Nefes nefese, "Bunu istediğinden emin misin?" diye sordum. Sadece seksten bahsetmediğimi biliyordum.

"Evet, bunu kaldırabilirim," diye bağırdı.

Onun kendinden emin sözleri beni tahrik etti ve onu övmek istedim. Yaklaştığını biliyordum, ama Luke hala direniyordu. Gücümün arttığını hissettim ve dayanamayacağımı biliyordum. "Luke," diye bağırdım ve o meme ucumu emdi. Orgazmım beni sardı ve ağzımı açarken nefes almakta zorlandım.

Beni sırt üstü çeviren Luke, kalçalarını benimkilere vurmaya başladı ve ben orgazmımın dalgasını sürerken doldurulmanın zevkünden titredim. Tekne sallanıyordu ve dalgalar yan tarafına çarpıyordu, ama tek görebildiğim Luke'un yüzüydü. Kaşları düz bir çizgi halindeydi, alnı kırıışmış ve ağzı hafifçe açıktı. Hızını artırdığında neredeyse boşalacağını anladım, bu yüzden ellerimi göğsüne götürdüm ve başparmağımın tırnağıyla meme ucunu okşadım. Sarsıldı ve boğuk bir sesle bağırdı.

"Siktir," diye nefes nefese kaldı. "Sen öyle yaptıktan sonra kendimi tutamadım." Gülümsedim. "Kendini tutmanı istemiyorum Luke.

Asla."

Vücudunu benim üzerime kıvrıldı ve martıların önümüzden uçuşmasını izledik.

Kıyıya döndükten sonra, öğleden sonrasını Saint-Tropez sokaklarında yürüyerek geçirdik. Evler çok büyük değildi, ama terakota çatıları ve sarı sıva duvarlarıyla çok güzellerdi. Biz mahallede dolaşırken, bir kadın taş verandasında saksıları suluyordu.

Akşam olduğunda o kadar yorgundum ki Luke'u evde kalmaya ikna ettim. O da marketten alışveriş yaptı ve tavuk cordon bleu yaptı. Beyaz şarap sosu tuzlu olmadan damak tadımı okşadı ve kuşkonmaz ağzımda tam da sevdiğim gibi çıtır çıkırdı.

"Birkaç saat sonra uçağımız kalkacak, biraz dinlenmeliyiz," dedi Luke. "Uçakta da uyuyabiliriz, iniş yaptığımızda New York saatiyle pazartesi sabahı erken saatler olacak."

"Bu kaçamağın sadece iki gün sürdüğüne inanamıyorum. Bir hafta gibi geldi."

"Benden bıktığını mı söylemeye çalışıyorsun?" diye alay etti.

Omzuna ittim. "Ne demek istediğimi biliyorsun."

Dudaklarımdan öptü. "Anlıyorum."

Luke'un beklediği gibi, ikimiz de kalkış sırasında ve New York'a inişin çoğu sırasında uyuduk.

"Al bakalım," dedi Luke, telefonumu bana uzatarak. "Pazartesi sabahı, söz verdiğim gibi."

"Teşekkürler," dedim ve cihazı açtım. Omar'dan bir sürü kısa mesaj ve telefon araması gelmişti ama hepsi arka arkaya geldiği için hiçbirini okuyamadım. Annemin iyi olduğunu biliyordum. Onunla birkaç saat önce konuşmuştum ve bu mesajlar bir günden daha eskiydi.

Neler olduğunu öğrenmek için sabırsızlanarak Omar'ın numarasını aradım.

"Eminim her şey yolundadır," dedi Luke, elini köprücük kemiğıme koyarak

"Buradan kalp atışlarını duyabiliyorum."

"Haklısın. Muhtemelen öğleden sonraki görüşmemde ne giyeceğim konusunda endişeleniyordur."

"Grace?" Omar'ın sesi diğer uçta panik içindeydi ve kalbim durdu.

"Omar, ne oldu?"

"Aman Tanrım, Grace. Mesajlarımı aldın mı?" diye bağırdı. "Ofiste misin? Neredesin?"

"Sakin ol, Omar," dedim, hem onu hem de kendimi sakinleştirmeye çalışarak.

"Daha yeni indiğimiz için bir saat içinde evde olacağım."

"Olamaz," dedi Omar, sesi alçaldı. "Ne oluyor?"

"Grace, her şey yoluna girecek. Eminim sana bir şans daha vereceklerdir."

"Sen ne diyorsun?" Sözleri beni durdurdu; bacaklarım dondu.

"Görüşmeni bu sabaha aldılar, Grace. Beş dakika sonra başlayacak."

"Ne?" diye bağırdım pistin ortasında. "Bunu yapamazlar."

"Büyük bir bütçe toplantısının yarına ertelendiğini duydum ve Faith, görüşmeleri bu sabah yapmalarını önerdi."

"Pazartesi sabahı izin aldığımı biliyordu. Programı görmüş olmalı. İnanamıyorum..."

"Belki hala yetişebilirsin," dedi Omar, ama sesindeki tereddüt bunun mümkün olmadığını düşündüğünü gösteriyordu.

"Başaracağım, Omar. Başarmak zorundayım. Görüşürüz," dedim ve telefonu kapattım.

"Doğru mu duydum? Görüşmen bu sabaha mı alındı?" diye sordu Luke. "Bunu yapamazlar."

"Yapabilirler ve yaptılar da. Oraya gitmeliyim. Gitmeliyim."

"Tamam. Eric, bizi bu adrese en kısa sürede götürebilir misin? Yolda hız cezası alırsan, ben öderim. Hadi git!" diye bağırdı.

Eric başını salladı ve gaza bastı. Luke ve ben arkaya doğru savrulduk, ama bu acele sinirlerime iyi geldi. Başaracaktım. Başarmak zorundaydım; başka seçenek yoktu. Bu zam gerekliydi. Annemin sağlığı buna bağlıydı.

Grace

Eric otobanda hızla ilerliyordu ve her virajda vücudum Luke'a çarpıyordu, ama bir şekilde bir saatten az bir sürede durdurulmadan ofisime vardık.

Ama kaldırıma çıkıp içeri girmek üzereyken, kot şortuma ve tişörtüme baktım ve inledim. "Bu şekilde toplantıya giremem," dedim yüksek sesle.

Luke başını çevirip caddeyi taradı. Sonra elimi tuttu. "Benimle gel."

Kapalı yazan bir dükkana doğru koştu, ama bir kadın kasada durmuş bilgisayara bakıyordu. Luke cam kapıyı yumruğuyla o kadar sert vurdu ki kırılacağını sandım. Kadın boş bileğini ve sonra kapıdaki tabelayı gösterdi. Dükkan yarım saat sonra açılacaktı. Luke daha sert vurdu ve kapıdaki tabela yere düştü.

Kadın koşarak geldi ve cam kapıdan bağırdı: "Kapalıyız! Camımı kırarsanız sizi dava ederim."

"Ben Luke Crawford. Size zamanınız için ödeme yapacağım. Sadece şu anda mağazanızı bizim için açmanızı istiyorum."

"Crawford mu dedin? Crawford Corp gibi mi?" diye sordu, gözleri fal taşı gibi açılmıştı.

"Evet," diye bağırdı Luke.

"Peki, neden baştan söylemedin?" Tabelayı aldı ve kapının kilidini açtı. "Charmed'e hoş geldiniz. Nasıl yardımcı olabilirim?"

Luke bana baktı.

"Uh, röportaj için giyebileceğim bir şeyin var mı? Profesyonel bir şey?"

"Evet, tabii ki. Beni takip et."

Kadın giysi raflarını uzun uzun incelerken, "Açıkçası, ne olursa olur. Sadece bundan başka bir şey giymem lazım." dedim.

Dudaklarını büzdü ve belime baktı. "Tamam, anladım."

Soyunma odasında, dizlerime kadar uzanan beyaz bir elbiseyi giydim ve bana uyduğunda rahat bir nefes aldım.

"Teşekkürler. Alacağım," dedim kadına. "Git!" dedi Luke.

"Buradaki her şeyi ben hallederim." Başımı salladım ve dükkandan çıktım.

Cam ön kapıyı iterek, asansörlere doğru koştum. Biri düğmeye basmıştı bile, ben de geri çekilip sabırsızlıkla bekledim. Kahverengi deri sandaletimle mermer karolara vurarak, asansörün üzerindeki dijital rakamların azalmasını izledim.

Hayır, hayır, hayır. Neden bodruma iniyorsun?

Yararsız olduğunu bilsem de, kendimi daha iyi hissetmek için düğmeye defalarca bastım. Sonunda asansör çaldı ve kapılar açıldı.

Kapılar tekrar açıldığında, Omar beni lobide bekliyordu.

"Ortakların çoğu toplantı odasından çıktı, ama Damon hala orada sanırım," dedi.

Başımı salladım ve dar koridordan hızla geçtim. Yaklaştıkça adımlarımı yavaşlattım ve Faith'in bilgisayarının arkasından başını çıkardığını gördüm. Elini beline koymuş, yüzünde alaycı bir gülümsemeyle duruyordu, ama onu görmezden gelip toplantı odasının kapısını çaldım.

"Bay Fromer, efendim. Geciktiğim için özür dilerim." Nefesimi tuttum, kalbimin yavaşlaması ve sesimin sabitlenmesi için zaman verdim.

Saatine baktı. "Planlanan saatten bir saatten fazla geç kalmak geç kalmak değil, saygısızlıktır," dedi ve dizüstü bilgisayarını kapattı.

"Bay Fromer, bekleyin!" O toplantı odasından çıkmadan önce arkasından seslendim. "Toplantı saatinin değiştiğini bilmiyordum. Paris'teydim ve telefonum yanımda değildi."

Dudaklarını büzdü ve başını salladı. "Anlıyorum."

Rahatladım. "Teşekkür ederim."

"Ancak Delmar & Tuch'ta kıdemli denetim müdürü olmak istiyorsan, bazı fedakarlıklar yapman gerekecek. Aradığımız kişi anlamalıdır ki

toplantılarda ve benzeri konularda herhangi bir değişiklik olup olmadığını kontrol etmek için telefonunu kontrol etmen bekleniyor. Üzgünüm, Grace. Çok çalışkan olduğunu biliyorum. Belki bir dahaki sefere bir pozisyon açıldığında hazır olursun."

Bu pozisyon, şirkete başladığımdan beri açılmamıştı, bu yüzden bir sonraki pozisyonun ne zaman açılacağı belli değildi.

"Bay Fromer, kararınızı verdiniz mi?"

Dizüstü bilgisayarını kolunun altına sıkıştırdı ve saatine tekrar baktı. "Resmi bir açıklama yapmadık, ama aklımızda bir aday var." Bakışları Faith'e kaydı ve Faith gülümsedi.

"Fikrinizi değiştirmek için yapabileceğim hiçbir şey yok mu? Çalışmalarımın ve başarılarımın bir portföyünü hazırladım, e-posta yoluyla ekiple paylaşabilirim. Hemen gönderebilirim." Telefonumu çıkardım ve bulut uygulamamı açtım.

"Artık çok geç, Grace. Fırsatın vardı ama kaçırdın. Gitmem gerek. İzninle." O toplantı odasından çıktı ve köşeyi döndüğü anda ben kendimi kaybettim. Bacaklarım titredi ve maun masanın üzerine oturdum, başımı ellerimin arasına gömdüm.

Şimdi ne yapacağım? Bu terfiye ihtiyacım vardı... Onsuz yeni ilacı alamazdım, nakil ameliyatını ise kesinlikle.

Kapının hafifçe çalınmasıyla başımı kaldırdım. Omar dudaklarını sıktı. "Toplantı iyi geçmemiş galiba."

"Görünüşe göre toplantıyı tamamen kaçırdım ve hayır, Bay Fromer yeniden randevu almama veya portföyümü ekibe göndermeme izin vermedi."

"Adi herif," diye fısıldadı.

"Belki. Ya da belki de haklıdır. Her şeyi mahvettim ve iş yerinde işleri mahvedenlere ikinci bir şans verilmez."

"Bunun doğru olmadığını biliyorsun, Grace."

"Öyle mi? Buradaki herkesten daha çok çalışıyorum, Omar. Daha iyi bilmeliydim, ama..."

"Ama ne?"

"Boş ver. Şu anda sorun bu değil. Şu anda annem için bu durumu çözmem gerekiyor."

"İnsan kaynakları ile iletişime geçip anneni sigorta planına dahil etmeyi denedin mi? Bizim iyi sosyal haklarımız var."

"Onu bakmakla yükümlü oldukları kişi olarak kabul etmiyorlar. Bunu defalarca tartışmaya çalıştım, ama onu reddetmek için sürekli boşluklar buluyorlar. Bu çok sinir bozucu!" Masaya vurdum, sonra tekrar başımı eğdim. İş yerinde hiç soğukkanlılığımı kaybetmemiştim. Hiç. Ama kendimi kaybolmuş ve yıkılmış hissediyordum. Gece yarısına kadar çalıştığım onca gece, ertesi sabah erken uyanıp her şeye yeniden başlamak. Televizyon dizilerini izlemek yerine hesapları gözden geçirmekle geçirdiğim onca hafta sonu, hepsi... çünkü bunun karşılığını alacağımı düşündüm. Sonunda, hiçbir anlamı yoktu.

Kesinlikle hiçbir şey.

Gözlerim doldu, ama çok kızgındım, gözyaşlarımla akmasına izin veremedim. Faith'in beni görebildiğini biliyordum ve muhtemelen öfkemi zevkle izliyordu, ama ona ağladığımı göstermeyecektim. Yumruklarımı sıkarak, toplantı odasındaki sandalyeden kalktım.

"Masama geri dönüyorum," dedim. "Bundan sonra ne olacağını düşünmem lazım."

"Sana inanıyorum, Grace. Bazen her şeyin bir nedeni vardır."

"Henüz çok erken," dedim, alt dudağımın titrememesi için kendimi zor tutarak. "Ama teşekkür ederim."

Masama yürüdüm ve gözlerimi kapattım.

"Günaydın, Grace." Jackson, gözlerimi arayarak kabinimin yanında duruyordu. "İyi misin?"

Boğazımı temizledim ve gülümsedim. "Evet, gayet iyiyim. Nasıl yardımcı olabilirim?"

"Dün gece sana yarınki denetim yeri hakkında e-posta gönderdim."

İçimden inledim. "Henüz açma fırsatım olmadı. Ben..."

"Harika. Yer değişti ve sen takvimine yazmadan önce sana şahsen haber vermek istedim."

"Teşekkürler, Jackson. Çok teşekkür ederim."

"Rica ederim." Sonra başını eğdi ve şöyle dedi: "Bu sabah toplantıyı duydum ve şunu bilmeni istiyorum ki, başkalarının ne dediğine bakılmaksızın, senin çok profesyonel olduğunu ve bu pozisyonu hak ettiğini düşünüyorum."

"Başkaları mı? Kim aksini söylüyor?"

"Oh, uh, kimse." Geri çekildi ve ofisin etrafına bakındı. "Sadece Faith... ve belki birkaç kişi daha."

"Ne?" Bir toplantıyı kaçırdım diye neden kimse beni profesyonel olmayan biri olarak nitelendiriyor? Bu ofiste düzenli olarak işe geç gelen birçok kişi tanıyordum. "Bir toplantı yüzünden beni profesyonel olmayan biri olarak mı nitelendiriyorlar? Bu çok saçma." Ama yine de bu durum beni rahatsız ediyordu. Bunu inkar edemezdim.

"Şey," Jackson alt dudağını ovuşturdu ve tekrar etrafa baktı. "Sadece toplantıdan ibaret değil."

"Başka ne söyleyebilirler ki benim hakkımda?" "Önemli değil. Söylediğimi unut."

"Jackson, sen gitmeden..."

"Faith herkese, Crawford hesabını kardeşlerden biriyle yattığın için aldığını söyledi. Bunun etik olmadığını ve etik nedenlerden dolayı seni rütbeni düşürmeleri, hatta kovmaları gerektiğini söyledi." Elini ağzına kapattı. "Üzgünüm. Bunların hiçbirine inanmıyorum, ama..."

"Ama?"

"Ama kanıtı vardı."

Başım dönüyordu ve kalbim onun ne söyleyeceğini biliyordu, ama zihnim henüz bunu birleştiremiyordu. "Ne tür bir kanıt?" diye yavaşça sordum.

"Bir erkek ve bir kadının ekran görüntüsünü almış... şey... o..." Elimi kaldırarak onu susturdum.

"Her neyse, başlıkta Luke Crawford yazıyordu ve Faith kadının sen olduğunu ısrarla söyledi. Hatta başka bir gazete makalesine de atıfta bulundu. Paris'ten Instagram'da takip ettiği bir arkadaşından bahsetti... Bilmiyorum."

Kafamdaki sis dağılınca şakaklarımı ovuşturdum. Ortaklar şirketlerinde herhangi bir skandal istemiyorlardı. Paris'te olduğumu ve muhtemelen e-postayı görmeyeceğimi bilerek toplantı saatini değiştirmişlerdi. Eğer bu doğruysa ve hikayenin Delmar & Tuch'a nasıl yansıtacağı konusunda endişeleniyorlarsa, sadece terfiyi kaybetmekle kalmayabilirim. İşimi de kaybedebilirim.

Cep telefonum çaldı ve koltuğumda sıçradım.

"Cevap ver" dedi Jackson, benden ayrılmak için bir bahane bulduğu için rahatlamış görünüyordu.

Luke'un yüzü ekranımda belirdi. Telefonumu alırken bunu ayarlamış olmalıydı. Telefonumu benden *aldığında*.

Ekrana dokunarak aramayı sessize aldım. Şu anda onunla konuşmaya hazır değildim. Sonra pişman olacağım bir şey söyleyebilirdim.

Dizüstü bilgisayarımı açtım, e-postalarımı açtım ve işime odaklandım.

Öğlene kadar kafamı kaldırmadım, sonra Omar kabinime dokundu. "Bir şeyler yemek ister misin? Ben ısmarlıyorum."

"Teşekkürler, ama yapmam gereken çok iş var. Öğle yemeğini atlayacağım." Başımı eğik tutarak Omar'ın gözlerine bakmadım. O fotoğraf yüzünden utanıyordum ve bu yüzden benim hakkımda kötü düşündüğünü merak ediyordum. Benim etik olmayan bir şey yaptığımı düşünmediğini biliyordum, ama kimsenin görmemesi gereken bir anda beni o kadar savunmasız bir durumda görmüş olması yeterince kötüydü.

"Emin misin?" diye sordu, sesi yumuşaktı.

"Evet. Sorduğun için teşekkürler." Omar'ın gitmesini umarak dizüstü bilgisayarımda anlamsız şeyler yazmaya başladım. Gitti, ama o gittiğinde göğsüm hala sıkışıyordu. Uzun zamandır ilk kez, sığınabileceğim kimsem yokmuş gibi hissettim. Ama on dört yıl önce de aynı durumu yaşamıştım. O zaman da hayatta kalmıştım, bu sefer de hayatta kalacaktım.

Luke o gün altı kez daha aradı. Her seferinde cevap vermek için parmağım kaşınıyordu, ama kendime cevap vermemem gerektiğini söyledim. Lisede alay edilmenin verdiği aynı yalnızlık ve utanç duyguları yeniden ortaya çıkmıştı ve onunla konuşursam öfkeyle bir şeyler söyleyeceğimi biliyordum. Önce sakinleşmem gerekiyordu.

O gün başka kimseyle konuşmadım. Crawford hesabını bitirdikten sonra, yarınki denetim için araştırmaya başladım. Bunu herkesten daha önce bitirecektim ve onlardan daha iyi yapacaktım. Bu pisliklere, bir gecelik bir olayın beni yansıtmadığını, çünkü ben bundan çok daha fazlası olduğumu kanıtlayacaktım.

Alabama bindiğimde, yorgunluktan bitkin düşmüştüm. Bütün gün dizüstü bilgisayarımda yazı yazmaktan omuzlarım ve boynum ağrıyordu. Oturmaktan ve sadece tuvalet molaları vermekten sırtım ağrıyordu. Kendimi cezalandırdığımı biliyordum, ama durduramıyordum.

Asansörle daireme çıkarken gözlerim kapandı ve vücudum sallandı. Jet lag beni mahvediyordu ve sadece bu günü uyuyarak geçirmek istiyordum. Akşam yemeğini hazırladıktan sonra, yatıp sabaha kadar kalkmamayı planladım.

Ama asansör kapıları açıldığında kalbim durdu. Luke oradaydı. Sırtını ve başını kapıma dayamış duruyordu ve beni görünce geri çekildi. Yüzüm yorgunluğumu belli ediyor olmalıydı, çünkü kaşları çatıldı ve "Grace, iyi misin?" diye sordu.

"İyiym," dedim.

"Seni altı kez aradım ama cevap vermedin. Güvenlik görevlilerini çağırıp masana gitmeye hazırdım ama bunu hoş karşılamayacağını düşündüm."

"Hayır, hoşuma gitmezdi." Çantamdan anahtarımı çıkarmak için uğraştım.

"Ne oldu? Görüşme iyi geçmedi mi? Eminim sadece kendine karşı sert davranıyorsun..."

"Görüşmeye giremedim."

"Eminim yeniden randevu vereceklerdir."

Anahtarımı yumruğumun içinde sıktım. "Hayır. Yapmayacaklar."

"Bu çok saçma. Onları arayıp durumu açıklayacağım." "Hayır!" dedim. "Başka bir şey yapma."

Ağzını kapattı ve başını eğdi. "*Başka* ne demek istiyorsun?"

Gözlerimi kapattım ve başımın zonklamasına rağmen nefes almaya çalıştım. "Bak, Luke. Yorgunum ve..."

"Anlıyorum. Sabah seni ararım, öğle yemeğine çıkarız ve her şeyi konuşuruz."

"Konuşacak bir şey yok. Herkes Crawford hesabını çalışkanlığımdan değil, Crawford kardeşlerden biriyle yattığım için aldığımı düşünüyor." Hâlâ bu iğrenç dedikodular yüzünden çok kızgındım.

"Ne?"

"Evet. Yani, terfi alamadım ve yakın zamanda ortak olamayacağım, ama en önemlisi, annemin sağlık masraflarını ödeyemiyorum."

Kafasını salladı ve alnını ovuşturdu. "Ama fotoğrafı indirdik."

"Faith ekran görüntüsünü almıştı."

"O küçük..."

"Gitmem gerek."

"Üzgün bir şekilde gitmeni istemiyorum. Hadi bunu konuşalım."

"Şu anda konuşmak istemiyorum, Luke."

"Her şey yoluna girecek."

Onun yatıştırıcı ses tonunun beni neden sinirlendirdiğini bilmiyorum, ama birden patladım. "Hayır. Her şey yoluna girmeyecek. Her şey yolunda değil. güvenilebileceğim rahat bir güven fonum yok. Ödemem gereken ciddi faturalar var ve hepsi benim sorumluluğumda. Hepimiz zengin doğacak kadar şanslı değiliz, biliyorsun!"

"Hey, bu adil değil," dedi, kollarını göğsünde kavuşturarak.

"Hayır. Neyin adil olmadığını biliyor musun? Hiçbir şeyi ciddiye almaman. Gününü boş boş geçiriyorsun, en büyük kararın öğle yemeğinde ne yiyeceğine karar vermek ve sana bağımlı olan başkalarını asla düşünmemek. Hiçbir sorumluluğun ve endişen yok, oysa bizler maaş maaş yaşıyor ve kazandığımız her dolar için mücadele ediyoruz. Yine de milyarder olan sensin. Magazin dergilerinin peşinde koştuğu ve insanların hayran olduğu sensin."

Sanki ona tokat atmışım gibi geri adım attı. Belki de sözlerimle onu tokatlamıştım. Hemen pişman oldum ve jet lag ve öfkeyle bu konuşmayı yapmamam gerektiğini anladım. "Luke, bak..."

Ellerini kaldırdı. "Hayır. Bence yeterince konuştun." Arkasını dönüp uzaklaştı.

"Luke?" diye bağırdım. Ama o geri dönmedi.

"Grace?" annem kapının diğer tarafından seslendi. "Her şey yolunda mı?"

Luke'un peşinden koşmak istedim, ama çok uzun süre tereddüt ettim. Asansör kapıları kapandı ve Luke gitmişti. Ama annem beni çağırmasaydı, onun peşinden koşar mıydım diye merak ettim. Evet demek istedim, ama yorgun zihnim ve bedenim bana ihanet etti.

Grace

Cuma günüydü ve hâlâ Luke ile konuşmamıştım. Onu aramayı her düşündüğümde, haklı öfkem itiraz ediyor, onun yüzünden dikkatim dağıldığı için terfi fırsatını kaçırdığımı hatırlatıyor ve telefonu kapatıyordum. James'ten Crawford Corporation'ı arayıp Luke ile konuşmasını ve şirketin denetimle ilgili soruları olup olmadığını öğrenmesini istedim. James'e Luke'un iyi olup olmadığını soracağımı planlamıştım. Ama resepsiyonist James'e Luke'un artık Crawford Corporation'da çalışmadığını söyledi. Ne olduğunu merak ettim. Luke istifa mı etti? Colton onu kovdu mu? Luke şimdi ne yapıyordu? Kafamda pek çok soru dönüp duruyordu, ama geceleri uykumu kaçırان soru hep aynıydı. Bitti mi?

Bu soruyu cevaplamaya hazır olmadığım için, her zamanki gibi işimle meşgul oldum. Son denetimi sadece dört günde bitirdim. Ve bugün kendime bir gün izin verdim. Kimseye, Omar'a bile söylemedim, ama başka bir muhasebe firması olan Charters ile görüşmeye gidiyordum. Şirket küçüktü ama büyüyordu ve son zamanlarda bazı büyük müşteriler kazanmıştı, bu yüzden geleceği parlak görünüyordu.

Ön kapının kahverengi alüminyum kolunu çekip açtım ve içeri girdim. Yerde kahverengi bir halı vardı ve resepsiyon masası koyu renkli ahşaptan yapılmıştı. En azından masanın kenarlarında filmi hissedene kadar ahşap olduğunu düşündüm.

"Yardımcı olabilir miyim?" diye sordu resepsiyonist. Mavi blazer, açık mavi gömlek ve haki pantolon giyyordu.

"Evet, saat 11'deki görüşme için geldim." "Bayan Sweeney mi?" Sesi yatıştırıcıydı.

"Evet, benim."

"Mükemmel. Bu taraftan lütfen."

Onu dar, halı kaplı bir koridorda takip ettim. Koridordaki koyu kahverengi halıdan farklıydı. Bu halı daha açıktı.

Köşeyi döndüğümüzde, büyük bir toplantı masasında oturan beş kişi gördüm, üç erkek ve iki kadın. Kahverengi, parlak masa bana seksenli yıllarda bir filmde gördüğüm bir şeyi hatırlattı.

"Bayan Sweeney, bizimle görüşmeye geldiğiniz için teşekkür ederiz." "Teşekkür ederim. Bu fırsatı verdiğiniz için minnettarım."

Hantal siyah deri koltuğa oturarak masaya yaklaştım ve ellerimi birleştirdim.

"Özgeçmişiniz çok etkileyici. Delmar & Tuch'ta sadece beş yıldır çalışıyorsunuz ve etkileyici sayıda denetim tamamlamışsınız. Bunu nasıl başardınız?"

Tüm denetimlerim için uyguladığım yöntemi ve sistemi açıkladım, hepsi başlarını sallayıp notlar aldı. Dudaklarımın kenarlarına gelen gülümsemeyi zorla bastırdım.

Birkaç soru daha sorulduktan sonra, yine başlarını sallayıp not aldılar ve içlerinden biri "Maaş beklentiniz var mı?" diye sordu.

Birinin bana bu soruya cevap vermememi, cevabı açık bırakmamı söylediğini hatırlıyorum, ama ben buraya çekingen davranmaya gelmemiştim. Paraya ihtiyacım vardı ve Delmar & Tuch'ta kaybettiğim unvanı ve maaşı olmadan mevcut işimden ayrılmayacaktım.

"Bu, kıdemli denetim müdürlerinin ortalama maaşlarının listesidir. Müşterilerle olan tecrübem ve itibarımla, bu rakamın tam da aradığım rakam olduğunu düşünüyorum." Yüksek maaşlardan birini daire içine aldım ve kağıdı soruyu soran adama uzattım. O da kağıdı meslektaşlarıyla paylaştı ve onlar da bir kez daha başlarını salladılar.

Birkaç soru daha yanıtladıktan sonra, siyah takım elbiseli bir kadın, "Sanırım bu son soruydu. Bize soracağınız başka soru var mı?" dedi.

Çalışma saatleri, şirket kültürü ve sundukları sigorta türleri hakkında sorular sordum. Şu anki işime benziyordu ve annemi bakmakla yükümlü olduğum kişi olarak gösteremeyeceğimden endişelendim. Ancak zamla birlikte bu sorun ortadan kalkacaktı.

Aynı kadın beni resepsiyon masasına kadar eşlik etti ve elimi sıktı. "Bugün geldiğiniz için teşekkürler, Bayan Sweeney. Sizinle tanışmak bir zevkti."

"Teşekkür ederim. Ben de." Ayrılmadan önce, ona bir soru daha sormak için döndüm. "Kararınızı ne zaman vereceksiniz?"

Defterine baktı. "Bugün ve gelecek hafta görüşeceğimiz birkaç kişi daha var. Birkaç hafta içinde nihai kararımızı vermiş olmayı umuyoruz."

"Tekrar teşekkürler," dedim ve elini sıktım.

Daireme dönüş yolu çok uzak değildi, bu şirketin sevdiğim bir başka özelliği de buydu. İnsanlar nazik görünüyordu ve mütevazı ofis bile Delmar & Tuch'un korkutucu ve soğuk toplantı odalarından daha çok hoşuma gitmişti.

Luke ile tartışmamdan bu yana ilk kez kendimi daha iyi hissediyordum. Annem hep ne derdi? *Çok endişelenme, tatlım. Her şey eninde sonunda yoluna girer.* Belki de haklıydı.

Eve gitmeden önce bir fırına uğrayıp annemin en sevdiği elmalı turta aldım. Bir değişiklik olsun diye küçük zaferleri kutlayacaktım.

Asansörden indiğimde, dairemin kapısının ardına kadar açık olduğunu fark ettim.

Kalbim durdu, ama nefes almaya zorladım kendimi.

Panik yapma. Belki Lorna bir şey almak için dışarı çıkmış ve kapıyı kapatmayı unutmuştur.

Bu tamamen mantıklı bir açıklamaydı, ama yine de ensemdeki tüyler diken diken oldu.

İçeri girince "Anne?" diye seslendim.

Daire boştu. Tek ses, laminat zeminde topuklarımın çıkardığı tıklama sesiydi. "Anne, neredesin?" diye bağırarak odasına koştum. Orada değildi.

Sonra odamı ve banyoyu kontrol ettim, ama onlar da boştu. Tekerlekli sandalye antrede duruyordu, yani çok uzağa gitmemişlerdi. Oturma odasında dönüp durdum.

Düşün! Nereye gitmiş olabilirler?

Telefonumu çıkarıp Lorna'yı aramaya çalıştım, ama arama doğrudan sesli mesaja yönlendirildi.

Kahretsin! Belki de burada çekim kötüydü.

Balkona koştum ve onu gördüm. Annem beton zeminde yan yatmış, kıvrılmıştı.

"Aman Tanrım. Anne?" Yanına diz çöktüm. "Anne?"

Adını seslendiğimde gözlerini açmadı. Omuzlarını salladığımda da uyanmadı. Ama başını kaldırmaya çalıştığımda, yerde bir kan gölü olduğunu fark ettim, saçları yüzünün yan tarafına yapışmıştı. Annemi en son yerde bulduğum anı hatırlayınca midem düğümlendi. İçgüdüsel olarak iki parmağımı boynuna koyup nabzını kontrol ettim. Zayıftı ama hala hayattaydı.

Telefonumu almak için içeri koştum ama koridorda koşan ayak sesleri duyunca geri döndüm. Lorna kapımda belirdi, yüzü terlemişti. Yoksa ağlıyor muydu? Soramadan yüzünü sildiği için anlayamadım.

"Tanrıya şükür buradasın," dedi. "911'i aramam lazım. Annem yaralandı."

"Onları aradım," dedi, nefes nefese ve yanını tutarak. "Telefonum çalışmayınca, aşağıya koştum ve caddenin karşısındaki dişçi muayenehanesine gidip onların telefonunu kullandım. Ambulans yolda."

Annemi kontrol etmek için geri koştum. Nefesi zayıftı ve yüzü solgundu.

"Ne oldu?" diye sordum Lorna'ya, annemin yüzündeki koyu renkli saçlarını düzelterek.

"Dışarı çıkıp temiz hava almak istiyordu, ama bugün pek iyi bir gününde değildi, ben de balkona çıkmayı önerdim. Bir süre dışarıda oturduk, sonra kolunda tüylerinin diken diken olduğunu fark ettim. İçeri girip ona bir kazak getireceğimi söyledim. Onun yatak odasıydım, yeşil bir kazakla ilgili bir şeyler bağırıldığını duydum, ben de dolabına gidip yeşil bir kazak aramaya başladım, o sırada bir çarpma sesi duydum."

Lorna yüzünü ovuşturdu ve ellerinin arasına gözyaşlarını sakladı. "Ne olduğunu bilmiyorum, ama balkona koştuğumda sandalyesi devrilmişti ve annen yerde baygın yatıyordu."

Titremeye başladı, ben de onu kollarıma alıp sıkıca sarıldım. "Sorun yok," diye fısıldadım.

"Çok üzgünüm," diye ağladı. "Çok üzgünüm, Grace."

"Bu herkesin başına gelebilirdi," dedim.

Kapı çalındığında ikimiz de girişe döndük.

"Biri ambulans çağırdı mı?" diye derin bir ses oturma odasından sordu.

"Burada!" diye bağırdım. "Balkonda."

İki sağlık görevlisi bize doğru koştu. "Hanımefendi, lütfen kenara çekilin," dedi iri olanı.

Dar balkonumuzda dururken, ikisine yer açmak için kendimi duvara yasladım. Annemin uzuvlarını kontrol ettikten sonra boynuna bir destek takmışlardı. Yavaşça onu sedyeye kaldırdılar.

"Onu hangi hastaneye götürüyorsunuz?" diye sordum. "St.

Joseph's. En yakın hastane orası."

Başımı salladım. "Hemen arkanızdan geliyorum."

"Sizinle gelebilir miyim?" diye sordu Lorna.

"Evet, tabii ki." Elini tuttum ve sağlık görevlilerinin peşinden ön kapıdan çıktık.

Hastaneye giderken birkaç trafik kuralını ihlal ettim ama neyse ki yolda fazla araba yoktu. Yine de sağlık görevlilerinin annemi içeri götürdüğünü görmek için yetişemedim, bu yüzden resepsiyondaki hemşireye sormak zorunda kaldım.

"Evet. Onu getirdiklerini gördüm, ama henüz bir bilgim yok. Lütfen bekleme odasında oturun, doktorlara geldiğinizi haber vereyim."

"Teşekkür ederim," dedim ve Lorna'nın yanına oturdum.

Birkaç saat sonra Lorna kalktı. "Sana kahve getireyim mi?" diye sordu, kollarını gererek.

"Hayır, teşekkürler. Aç değilim."

"Ben de," dedi. "Sadece kalkıp biraz hareket etmem lazım. Oturup beklemek beni endişelendiriyor."

"Kalmak zorunda değilsin, Lorna. Gerçekten. Seni haberdar ederim."

"Seni burada yalnız bırakamam."

Yalnız.

Haklıydı. Anneme bir şey olursa, gerçekten yalnız kalırdım. Yüzüm buruştu ve Lorna beni kollarına aldı.

"Seni bırakmayacağım, Grace. Bütün gece burada kalacağım."

Onu sıkıca kucakladım ve şimdiye kadar içimde tuttuğum tüm korkuyu sonunda serbest bıraktım. Nefes alamayacak hale gelene kadar ağladım ve Lorna beni daha da sıkı kucakladı.

"Teşekkürler, Lorna." Ondan uzaklaştım ve yüzümdeki gözyaşlarını sildim. "Buna gerçekten ihtiyacım vardı. Ama artık iyiyim. Evde seni bekleyen bir ailen var. Ben bu kanepelerden birinde kıvrılıp yatacağım."

"Seni böyle bırakamam," dedi, bekleme odasına bakarak. Parlak renkli mobilyaların üzerinde bazı koyu lekeler vardı, ama o kadar da kötü görünmüyordu.

"Zaten uyuyacağım. Bir şey öğrenir öğrenmez sana mesaj atacağıma söz veriyorum. Git."

"Çocuklarımı yatırıp hemen buraya geri döneceğim."

"Gitme. Ben iyiyim. Git." Bu sefer onu çıkışa doğru ittim ve o omzunun üzerinden bana bakarken başımı salladım. Ellerimi sallayarak onu uzaklaştırdım.

Lorna otomatik cam kapılardan çıkıp gözden kaybolana kadar yüzümde yapmacık bir gülümseme tuttum. Sonra yüzüm çöktü, büyük koltuklardan birine çöktüm ve gözyaşlarımı akıttım.

Saatime baktım ve iki saat geçtiğini, ama doktorlardan hala haber olmadığını fark ettim. Hemşire masasına doğru yürüdüm.

"Affedersiniz, benim için herhangi bir gelişme var mı?"

"Siz kimsiniz?"

Bunun yeni bir hemşire olduğunu fark ettim. Diğer vardiya yaklaşık bir saat önce bitmişti. "Adım Grace Sweeney. Ambulans annemi biraz önce buraya getirdi."

"Bir bakayım." Ayağa kalktı ve özel bir koridora girdi. Birkaç dakika sonra geri döndü. "Doktor birazdan sizinle konuşmak için çıkacağını söyledi."

"Teşekkür ederim," dedim, rahat bir nefes alarak. Bu gecikmenin iyi haber olup olmadığını, annemin iyi olduğunu ve beni uyandırmak istemediklerini mi yoksa başka bir şey mi olduğunu bilmiyordum. Başka seçenekleri hayal edemiyordum.

"Grace Sweeney?" diye bir ses koridorun sonundan geldi.

Hemen ayağa kalkıp mavi önlük ve beyaz ceket giymiş kadına doğru koştum. "Ben Doktor Nadine Johnson."

"Merhaba. Annem nasıl? Beyin sarsıntısı mı var?"

Dudaklarını büzdü. "Hafif bir sarsıntı var ve kırık kemiği yok. Sağlık görevlilerinin anlattığına göre, düşüşünün çoğunu sandalyesinin kırılması engellemiş."

"Tanrıya şükür." Derin bir nefes alıp alnımdaki teri sildim. "Onu bu gece eve götürebilir miyim?"

Dudaklarını büzdü. "Korkarım ki hayır." "Gece boyunca onu gözlemlemeniz mi gerekiyor?"

"Evet, ama hepsi bu kadar değil."

"Ne demek istiyorsunuz?"

"Korkarım annenizin böbrekleri ciddi şekilde hasar görmüş. Geceyi atlatmasını umuyoruz..." Konuşmaya devam etti, ama geri kalanını anlamakta zorlandım. *Geceyi atlatmasını umuyoruz.* Ne demek istiyordu?

"Anlamıyorum. Annem kurtulamayacak mı?"

"Kesin olarak bilmiyoruz. Yapabileceğimiz bazı testler ve deneyebileceğimiz bazı ilaçlar var, ama bunlar sadece kısa vadeli çözümler. Annenizin acilen nakil olması gerekiyor."

Dünya ayaklarımın altından kaydı ve ben öne doğru sendeledim. Nakli için gerekli parayı hemen bulmamın imkânı yoktu. Bunun için birkaç yılım olduğunu sanıyordum. Sigortam şimdilik hastanede kalış masraflarını karşılayacaktı. Nakli için gerekli parayı sonra düşünürdüm. "Lütfen. Onu hayatta tutmak için ne gerekiyorsa yapın."

O başını salladı. "Sizi bilgilendireceğiz." Sonra arkasındaki otomatik kapılara döndü.

Nasıl olduysa bekleme odasındaki koltuğa ulaştım, oraya nasıl geldiğimi hatırlamıyordum. Sanki bir film izliyor ya da rüya görüyor gibi hissediyordum. Anneme böyle bir şey olamazdı. Onu kaybedemezdin.

Göğsümdeki acıya nefesim kesildi ve süveterimin üst kısmını sımsıkı tuttum.

Ne yapacağım?

Luke

Grace ile en son konuşalı neredeyse bir hafta olmuştu. Ama onu düşünmeden geçen bir saat bile yoktu.

onu düşünmeden geçmiyordu. Bir an onun aramasını umarken, bir sonraki an onu aramayı mı düşünüyordum. Beni gerçekten inciten şeyler söylemişti. Sözlerindeki gerçeklik canımı yakıyordu. Haklıydı. Onun gibi ciddi sorumluluklarım ya da kariyer hedeflerim yoktu. Belki de onun için yeterince iyi değildim. Belki de başka bir şeyi mahvetmeden önce ondan uzak durmalıyım. O, daha iyi bir versiyonumu hak ediyordu. Kendimi toparlayana kadar onu aramayacaktım.

O gece geç saatlerde, akşam yemeği için Mario's Restaurant'a gittim. Karanlık ve boş salona bakarken, kendimi bu işe adarsam ona yardım edebileceğimi fark ettim. Ona bir tadilat ve marka yenileme planı önerdim. İlk başta çekindi ve bunun için yeterli parası olmadığını söyledi.

"Fikirleri beğendin mi?" diye sordum, kahverengi deri koltuklardan birine oturarak.

Bıyığını düzeltti. "Tabii ki beğendim. Sadece param yetmiyor."

"İşletmenin bir kısmını bana sat, ben sermayeyi sağlayayım."

Gözleri benimkilere dikildi, şaka yapıp yapmadığımı anlamaya çalışıyordu. Ama ben şaka yapmıyordum. Aklımda yeni bir iş girişimi vardı ve Mario's Restaurant ilk projem olacaktı.

Beş gün sonra, plan şekillenmeye başlamıştı. Evimin tadilatını yapan şirket planıma destek verdi ve eski koyu renkli ahşap mobilyaları ve halıları söküp attı.

Odayı dolaşırken, duvarlardaki yeni beyaz boyayı, ön tarafta eskiden küçük pencereler olan yeni veranda kapılarını ve hatta mutfak yemek odasından ayıran yeni bir duvarı bile fark ettim. Mario's

Kızım Victoria, yakında teslim edilecek olan banklar ve sandalyeler için yeni kumaşları seçmeme yardım etti. Her şeyin bir hafta içinde değiştiği televizyon programlarındaki tadilattan birini izliyormuşum gibi hissettim. Sermaye ve Crawford ismiyle, tüm bunların bu kadar çabuk gerçekleşmesi hiç de şaşırtıcı değildi.

"Burasının sadece bir hafta önce durduğum yer olduğuna inanamıyorum," dedi Mario, odayı inceleyerek. "Burasının Mario's Restaurant olduğuna inanamıyorum."

"Şey, o konuda," dedim. "Markamızı yenileme konusundaki konuşmamızı hatırlıyor musun?"

Bence ismi de değiştirmeliyiz." "Oh."

Yüzü ifadesizdi, ben de nedenlerimi açıkladım. "Ailenizin Napoli'den olduğunu biliyorum. Orada büyüdüğünüzden bahsederken bundan gururla söz ediyorsunuz. Peki, Taste of Naples ismine ne dersiniz?"

Kaşlarını kaldırdı ve dudaklarını ovuşturdu. Sonra gülümsedi. "Bayıldım!" Omuzlarımı tuttu ve beni kendine doğru çekerek kucakladı. Beklediğimden daha iyi gitti. Sırtımı okşadığında gülümsedim. Beni kendinden uzaklaştırdı ve gözlerinden bir damla yaş sildi.

"Teşekkür ederim," dedi.

"Henüz bana teşekkür etme. Büyük açılışımız gelecek hafta ve asıl sınav o zaman olacak."

Luke

Cumartesi sabahı, kral boy yataktan kalkıp kendime bir kase mısır gevreği doldurdum. Yumurta kızartacak enerjim bile yoktu. Mutfak adasının ortasına oturdum, iki tarafımda iki tabure vardı ve masif meşe masaya bakıyordum.

Evi yeniledikten sonra masayı kendim zımparalayıp verniklemiştim. On iki yeni sandalye satın almıştım; büyük, döşemeli sandalyelerdi ve kardeşlerimin ve ailelerimizin hep birlikte oturduğunu hayal ediyordum.

Sandalyeler boş duruyordu. Göğsüm sıkıştı, dolu bir masa görüntüsünü özledim. Taburemi geri itip mutfaktan çıktım ve çalışma odasına gidip kendime bir içki doldurdum. Saatin sabahın on olduğunu umursamadım. Bu duyguyu bastırmazsam, bütün gün mutsuz olacaktım.

Çalışma odasına çekildim. Dört duvarın ikisi, yerden tavana kadar deri ciltli kitaplarla kaplıydı ve bir duvara koyu renkli ahşap bir merdiven dayalıydı. Pencerenin önünde büyük bir akçaağaç masa duruyordu; hemen yanında da bir cam bar. Bir bardağa iki parmak kadar viski doldurdum ve bardağı çevirdim.

Moralim bozuk olduğunda sık sık burada içerdim. Bu beni mutlaka daha iyi hissettirmiyordu. Her zaman bir şeyler eksikti. Yine de ahşabın ve eski kitapların kokusu tanıdık ve rahatlatıcıydı.

Bardağı dudaklarıma götürdüğümde, odayı tekrar gözden geçirdim ve eksik olan şeyi fark ettim. İnsanlar.

Çocukken bu odaya her geldiğimde, babamı masasında bulurdum. Bazen annem de burada olurdu, ya da babamın iş arkadaşlarından biri. Sık sık, Ryan beni bulmaya çalışırken babamın masasının altına saklanırdım. Babam her seferinde beni korur, beni görmediğini söylerdi, ben de Ryan'ı alt ettiğim için kahkahamı bastırmak için ağzımı iki elimle kapatırdım.

babamın yaptığını bilsem de, bunu birlikte yaptığımızı hissetmeden edemezdim.

Eksik olan şey buydu. Birliktelik hissi.

Ergenlik yıllarımın çoğunda ve yetişkin hayatımın tamamında, bunu kendi başıma yapabileceğimi kendime kanıtlamam gerektiğini hissettim. Kimsenin yardımı gerekmediğini, çünkü insanlar sonunda beni terk edeceğini düşündüm. Ailem. Amcam ve hatta Grace.

En azından onun da diğerleri gibi beni terk ettiğini düşünmüştüm. Kimsenin zamanını harcamaya değmediğini düşünmüştüm. Tekrar incinmek istemediğim için onu dışlamış ve kaçmıştım. Kendimi korumak için bunu yapmıştım.

Kahretsin! Yine yaptım.

Bir yudum bile almadan bardağımı masaya bıraktım ve bu farkındalıkla neredeyse tökezleyecektim. Yaralanmaktan korktuğum için onu yine uzaklaştırmıştım. Peki ya o?

Siktir!

Ben aptal, bencil bir pisliğim.

Arka cebimden telefonumu çıkardım ve onun numarasını çevirdim. Üçüncü çalınıştan sonra başımı ellerimin arasına gömdüm. Telefonu açmayacaktı. Bir hafta konuşmadığımız için, muhtemelen şimdi de konuşmak istemediğini biliyordum.

Lanet olsun!

Yataktan kalkıp odada volta atmaya başladım. Aklımdan milyonlarca farklı kelime geçiyordu. Açıklamalar, bahaneler, her halükarda bunlar sadece kelimelerdi ve kelimeler şu anda yeterli değildi. Ona gitmem gerekiyordu.

Sahip olduğum en hızlı arabanın anahtarlarını kapıp garaja koştum ve motoru çalıştırdım. Motor gürültüyle çalışmaya başladı ve moralim düzeldi. Onu geri almam için yalvaracaktım. Gerekirse, ellerimin ve dizlerimin üzerinde sürünerek yalvaracaktım. Onu on yıl daha kaybetmeyecektim. On saniye daha boşa harcamak istemiyordum.

Grace'in apartmanı şehrin diğer ucundaydı. Sarı ışıktaki frenleri gıcırdatarak durdum ve onu korkutmadan önce duygularımı kontrol etmem gerektiğini fark ettim. Sonunda kırmızı pelerini gören öfkeli bir boğa gibi hissediyordum. Ancak bu durumda kırmızı pelerin benim aptallığımdı.

Apartmanının girişinde, yavaş asansörü lanetledim ve kendime, bu lanet olası yavaş asansörlerden kurtulmak için ona yeni bir daire, *hatta* yeni bir ev alacağıma söz verdim.

Sonunda kapılar açıldı ve ben içeri koştum.

"Kapıları tutabilir misin?" diye arkamdan bir adam seslendi. Hayır diye bağırarak üzereydim ama bunun yerine dişlerimi sıktım. Düğmeye bastım ve o asansöre doğru yürürken iki dakika boyunca acı içinde bekledim. Tanıdığım çoğu kadının bencil erkeklerden şikayet etmesine şaşmamalı. Bu gece, erkeklerin yaptığı aptalca şeylerin ortaya çıktığı bir geceydi.

"Sekizinci kata basar mısın dostum?" Grace'in dairesinin bir alt katı olduğunu fark edince kabul etmek üzereydim. Parmağım düğmenin üzerinde tereddüt etti. Bu beni sadece yavaşlatırdı.

Onun gözlerinin içine baktım. "Dokuzuncu katta inip merdivenlerden aşağı inersen sana yüz dolar veririm."

O pislik dudaklarını büzdü ve sanki teklifi reddetmek mümkünmüş gibi başını salladı. Bana uzanarak düğmeye kendisi bastı.

"O düğmeye basarsan, bu yaptığın son şey olur," dedim, sesim alçak ama netti.

Kolunu geri çekti ve beyzbol şapkasını iki kez düzeltti. Kollarımı kavuşturup kapıların açılmasını bekledim.

Sonunda Grace'in kapısının önünde durduğumda, derin bir nefes aldım ve omuzlarımı gevşettim. Şu anda öfkeli bir boğa gibi ona yaklaşmak iyi bir fikir olmazdı. Yumruğumu sıktım ve kapısını hafifçe çaldım.

Buraya aceleyle gelirken gömleğimin düğmelerini kontrol ettim.

Zili çaldım.

Kimse kapıyı açmayınca, kulağımı kapıya dayadım ve dinledim. İlk başta biraz ürkütücü geldi, ama kendime sadece televizyonun sesini dinlediğimi söyledim.

Sessizlikten başka bir şey yoktu. Ya kapılar kalındı ya da Grace beni görmezden geliyordu. Cumartesi günleri uyuyup annesiyle film maratonu yapmayı sevdiğini biliyordum, bu yüzden evde olduğundan emindim.

Acaba benim arabamı binasının önünde park etmiş görmüş ve şimdi beni görmezden mi geliyordu? Evet, bu gerçekten olası bir durumdu.

Onu bunun için suçlamadım. Gitmeyi ve o telefonu açtığında geri gelmeyi düşündüm, ama bu hiç olmayabilirdi ve ben bir daha uzaklaşmayacaktım.

Bu sefer kapıyı daha sert vurdum. "Grace?" diye seslendim. "Orada olduğunu biliyorum. Lütfen. Sadece konuşmak istiyorum. Kapıyı aç."

Bir ses duyduğumu sandım, bu yüzden alnımı kapıya dayadım. "Grace?" diye seslendim, bu sefer biraz daha yumuşak bir sesle. "Lütfen."

Birkaç dakika sonra, sonunda "Sadece özür dilemek istiyorum. Aptalca davrandım. Çok üzgünüm. Ben..." dedim. Bunları yüzüne karşı söylemek istedim, ama kapıyı açıp açmayacağından emin değildim.

Arkamda biri boğazını temizledi ve ben gerildim.

"Affedersiniz," beyaz incili çiçekli bir elbise giyen ve hasır çanta tutan yaşlı bir kadın bana bakıyordu. "Gürültüyü duyunca polisi aramak üzereydim."

"Özür dilerim, hanımefendi," dedim. "Sadece içerideki biriyle konuşmaya çalışıyorum. Ama cevap vermiyor."

"Tabii ki cevap vermez," dedi.

Küçük yaşlı bayanın bile bana umut vermediğini görünce yenilgiyi kabul ederek başımı Grace'in kapısına yasladım ve omuzlarımı düşürdüm.

"Grace orada değil," dedi.

"Emin misiniz?" diye sordum. Gözlük takıyordu, ama reçetesi eski olabilir.

"Bu katta olan her şeyi bilirim, genç adam," dedi gururla omuzlarını silkerken. Bana daha yakından bakmak için bir adım attı. "Nasıl biliyorsun, Grace?"

Grace ve ben ilişkimizi henüz tanımlamamıştık ama bu kadına dürüst bir cevap vermezsem bana hiçbir şey söylemeyeceğini biliyordum. "Ben onun erkek arkadaşıyım."

Elini sallayarak beni reddetti. "Grace'in erkek arkadaşı yok." Ayrılmak için döndü, ama onu durdurdum.

"Lütfen. Bu çok yeni bir şey ama onu uzun zamandır tanıyorum. Grace'in burada olmadığını nereden biliyorsun?"

"Birkaç dakika önce küçük konuşmanı duydum ve samimi geldi."

İçimden inledim.

"Grace, ambulans kapısına geldiğinden beri geri dönmedi."

"Ambulans mı?" diye sordum, göğsümde panik yükseliyordu. "Grace iyi mi?"

"Bana iyi göründü." Dudaklarını büzerek ekledi, "Ama annesi..."

Kafasını salladı ve gözlerini yere indirdi. "Onu hangi hastaneye götürdüler?"

"Ben nereden bileyim? Buradaki her şeyi bildiğimi mi sanıyorsun?"

Evet, öyle düşünmüştüm.

"Onu Mount Sinai'ye mi götürdüler?" diye sordum.

"Hayır, St. Joseph's daha yakın olur," dedi ve sonra parmağını bana doğru şıklattı. "Oh, ne yaptığını anladım."

"Teşekkürler, hanımefendi." Onun ve asansörün yanından koşarak geçtim, çünkü o lanet şeyi beklemektense merdivenlerden koşarak inmenin daha az zaman alacağını biliyordum.

Arabama atlayıp, telefonuma hastanenin adresini yazdım ve oraya giden en kısa yolu buldum. On beş dakikadan az bir sürede vardım.

"Surname Sweeney olan bir hasta arıyorum," diye resepsiyoniste sordum. Dilini şaklatarak, bilgisayarında adı aradı.

"1204 numaralı oda," dedi.

"Teşekkürler."

Bir başka asansör ve bir başka sabır testi... Kalabalık alanda her katta ziyaretçilerin çıkmasını bekledim. On ikinci kata vardığımda ellerim titriyordu ve boynum, onu sertçe ovuşturmaktan yanıyordu.

Ama köşeyi döndüğümde onu gördüğümde her şey durdu. Siyah saçlarını at kuyruğu yapmıştı, ama birkaç tel saçı saçından düşmüştü. Siyah tayt ve bol kırmızı bir kazak giymişti, kollarını göğsünde kavuşturmuştu.

Beni görünce nefesini tuttu ve kollarını indirip bana doğru koşmaya başladığında kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. Benden sadece birkaç metre uzaktaydı, ama bana ulaşana kadar sonsuzluk gibi geldi.

Yaklaştıkça, gözlerinin süveteri kadar kırmızı ve şişmiş olduğunu fark ettim. Onun acı çektiğini görünce, göğsümde bir acı hissettim.

vücudunu bana çarptı ve ben onu kollarıma aldım. Kalp atışları benimkine uyum sağlayana kadar onu bana sıkıca sarıldım.

Ellerimi saçlarının üzerinde gezdirerek, başını kaldırıp bana bakmasını sağladım. Gözleri kan çanağına dönmüş ve çökmüştü, sanki günlerdir uyumamış gibiydi. "Ne oldu?" diye sordum.

"Annem," diye ağladı. "Yapay komada. Sol böbreği hiç çalışmıyor ve sağ böbreği de saatler içinde iflas edecek. İlaçları bir süredir işe yaramıyor, ama hala zamanım olduğunu sanıyordum." Göğsümü parçalayan bir hıçkırık attı. "Durum çok kötü, Luke. Bu geceyi atlatabilir mi bilmiyorum."

"Şşş," onu sakinleştirmeye çalıştım, ama omuzları şiddetle titriyordu.

"Hayatım boyunca bana baktı. Beni tek başına büyütme için bir gün bile işe gitmeyi ihmal etmedi ve yine de bana zaman ayırdı. Onun yaptıklarının karşılığını ödemek istedim, ama yapamadım. Her şeyi mahvettim. Çok çalıştım ama yine de terfi alamadım. Onun ihtiyaçlarını karşılayamadım. Onu hayal kırıklığına uğrattım. Annemi hayal kırıklığına uğrattım." Sesi boş, steril koridorlarda yankılandı ve hıçkırıkları kulaklarımda sanki bana ateş edilen silah sesleri gibi yankılandı. Onun acısını her zerresiyle hissettim ve onu kendim taşımak istedim.

Onu kucağıma alırken, gözlerimle bir hemşire, bir doktor, bana tam olarak neler olduğunu açıklayabilecek herhangi birini aradım. Grace'in bana tüm detayları tekrar tekrar anlatmasını istemedim.

Beyaz önlük giymiş bir kadın hemşire odasına doğru yürüdü. Masada başka kimse yoktu, kadın beyaz bir dosya klasörüne bir şeyler yazıyordu. Grace'i bırakmak istemediğim için içim kararmıştı, ama ona yardım etmek de istiyordum. Grace kollarını belime doladığında, onu bırakamayacağımı anladım.

"Elinden gelen her şeyi yaptın, Grace. Onu terk etmedin. Bu senin suçun değil." Bunun benim suçum olabileceğini düşünmeden edemedim. Yıllar önce Grace'den uzaklaşmasaydım, son on yılda annesine yardım etmek için bir şeyler yapabilirdim. Belki de hastalığı bu kadar ilerlemezdi.

"Bir şey yedin mi?" diye sordum, sırtını okşayarak.

Başını göğsümde ileri geri salladı. Bunu hayır olarak kabul ettim. "Peki ya uyku? En son ne zaman uyudun, Grace?"

"Dün gece bu sandalyede gözlerimi kapattım. Ben iyiyim."

"Laura ve Theo'yu arayacağım. Biri burada kalıp, sen yemek yiyip birkaç saat uyurken annenle ilgili tüm bilgileri sana iletecek."

"Yapamam," dedi, başını sallayarak.

Parmağımla çenesini kaldırdım ve kahverengi gözlerine baktım. Gözyaşlarına boğulmuşlardı ve ben nefes almakta zorlanıyordum.

"Şehit olmana gerek yok, Grace. Annenin mümkün olan en iyi bakımı almasını sağlayacağım. Sana söz veriyorum."

Sözler göğsümde yankılandı; sözümüz aramızda asılı kaldı. Bana güvenip güvenmeyeceğini görmek için bekledim. "Annenin hayatındaki en önemli kişi olduğunu biliyorum. Sana baktığım gibi ona da bakacağım."

"Ben..." Ağzını açtı ve gözlerindeki ışıltıdan, kimsenin ona bakmasına ihtiyacı olmadığını söyleyeceğini anladım.

"Biliyorum," dedim. "Bırak da sana bakayım. Yapamadığın için değil, ben istediğim için."

O başını salladı ve gözlerini kapattı. Yanağından bir damla gözyaşı düştü ve ben onu başparmağımla sildim. Başımı eğdim, dudaklarımı nazikçe yanağına bastırdım ve onun hüznünün tuzlu tadını aldım. Bu benim kalbimi kırdı. Hepsini ortadan kaldırmak istedim, bu yüzden onu öptüm, ona ne kadar değer verdiğimi gösterebileceğimi umarak.

O başını kaldırdığında, ağzımı boynuna ve kulağının altına götürdüm. Durduramadım kendimi. Onu çok özlemiştim ve özür dilemek istiyordum, ama şimdi affedilme zamanı olmadığını biliyordum. Şu anda, her şey onunla ilgiliydi.

Elimi onun elinin üzerine koydum ve onu asansörlere doğru çektim. "Seni dinlenebileceğin evime götüreceğim."

Bana karşı çıkmaması beni rahatlatmalıydı. Ama onun direnmemesi beni daha da korkuttu.

Grace

Hastane koridorundaki beyaz duvarlar birbirine karışmış ve ben tökezleyerek onlara çarpacağımı düşünmüştüm. Luke elimi tuttu ve ikinci kez sendelediğimde kolunu omzuma attı.

Gözlerimi kapattım ve onun beni yönlendirmesine izin verdim. Zaten kendi başıma hiçbir şey yapamazdım.

Serin gece esintisi saçlarımı dalgalandırırken, nemli yaz havası hastanenin soğuk ve steril ortamından sonra cildimi ısıtıyordu.

"Burada bekle," dedi Luke ve beni hastane duvarına yasladı. Gözlerimi kapattım ve önümde bir arabanın motoru gürültüyle çalışsa bile açmadım.

Luke omzumu tutarak beni arabasına götürdü ve ben bir çuval patates gibi içine düştüm, başımın arkası koltuk başlığına çarptı. İçimden inledim, ses çıkarmak için zar zor enerji bulabiliyordum.

Bir sonraki hatırladığım şey, serin gece esintisinin arabaya dolması ve Luke'un kollarının bacaklarımın altından sırtıma dolanmasıydı. Beni birkaç basamak yukarı taşıyıp içeri girdi. Sadece bir evin içinde olduğumuzu fark ettim, sonra hemen gözlerimi tekrar kapattım.

Luke'un pazıları kolumun altında toplanmış, kalbi yanağımın yanında hızla atıyordu. Kendimi güvende, sıcak ve sevgiyle sarılmış hissediyordum. Sonuncusu, çocukluğumdan beri hissetmediğim bir duyguydu.

Beni yumuşak bir yatağa yatırdı ve spor ayakkabılarımı çıkardı. Siyah çoraplarımı tek tek çıkardı, sonra ellerini süveterimin üzerine koyarak sütyenimi çıkardı. Çıplak sırtımda hissettiğim güçlü parmakları bir an için gözlerimi kırıştırdı, ama sonra elleri kayboldu ve gözlerim kapandı.

Bir hışırtı ve Luke'un sesini duydum, ama kelimeleri anlayamadım. Dünyam kararmıştı ve sanki bir uçuruma düşüyormuşum gibi hissettim.

Grace

Pastırma kokusu beni uykumdan uyandırdı. Yüzümü yastığa çevirdim ve ağzımın yanında ıslaklık hissettim.

Odaya bakındım, kafam karışmıştı. Neredeyim? Ne oldu?

Hiçbir şey hatırlayamıyordum.

Orayı okşadım, ama işe yaramayınca yastığı ters çevirdim.

Aynada kendimi görünce, saçımı taradım ve çoğu asi saç telini düzeltmeyi umdum. Banyoyu aramak için açık bir kapıya doğru yürüdüm ve karo zemini görünce rahatladım. Gözlerimi kaldırdığımda, ağzım açık kaldı.

Vay canına!

Banyo, tüm dairem kadar büyüktü, belki daha da büyüktü. İki lavabo, iki duş başlığı ve iki tuvalet vardı. Hayır, durun, birinde tuvalet koltuğu yoktu. Yaklaştığımda, bunun bir bide olduğunu fark ettim. Sisli beynim parçaları birleştirmeye başladı. Burası Luke'un banyosuydu.

Beyaz mermer tezgaha geri dönerek musluğu açtım ve yüzüme soğuk su sıçrattım. Solumdaki rafta kabarık beyaz bir havlu buldum. Altında beş tane daha vardı.

Sade bir cam şişenin içinde mavi bir sıvı gördüm, kapağını açtım ve kokladım. Kesinlikle ağız gargarasıydı. Ağzıma biraz aldım, birkaç dakika gargara yaptım ve tükürdüm. Tezgahın üzerine mavi lekeler sıçradı, havluyla sildim.

Yatak odasından geçerek koridora açılan kapıyı açtım ve hemen telefonumun olmasını diledim. Luke'u arayıp mutfağına nasıl gideceğimi sormalıyım.

Yukarıdan gelen cızırtılı bir ses duyuldu ve ben de sesin geldiği yere doğru gittim. Siyah demir korkuluklu açık gri merdiven, üst kattaki koridordan daha büyük bir fuayeye çıkıyordu. Yüksek tavanlar ve uzun pencereler, kendimi bir şatoda hapsolmuş bir prenses gibi hissettirdi. Buranın Luke'un evi olduğuna inanamıyordum.

Kulağıma yine cızırtı sesi geldi ve sola dönerek başka bir koridora girdim. Köşeyi döndüğümde, tavandan tabana pencereler dışarıdaki güneşin doğuşunu karşılarken gözlerimi kısarak baktım. Hangisinin daha nefes kesici olduğuna karar veremedim. Ağaçların arkasından doğan güneşin manzarası mı, yoksa ocağın önünde gömleksiz duran Luke mu? Kaslı omuzları, tavada bir krep çevirirken gerildi ve tavayı sola doğru salladığında triceps kasları gerildi.

"Günaydın," dedim, ocağa doğru yürüyerek.

Luke bana döndü ve gözlerim onun kaslı göğsüne takıldı. Onun çıplak göğsünü daha önce de görmüştüm, ama sanki Mona Lisa'ya bakıyormuşum gibiydim. Her seferinde beni etkiliyordu.

Dudakları gülümsemeye dönüştü ve gözleri yüzüme bakarken yumuşadı. "Günaydın. Nasıl uyudun?"

"Oldukça iyi." Sonra ıslak yastığımı hatırlayarak sordum. "Birlikte mi uyuduk?"

"Eğer öyle olsaydı, hatırlardın diye düşünüyorum." Kaşlarını oynattı. "Ama soruna cevap vermek gerekirse, hayır. Misafir odasında uyudum."

"Oh," dedim, rahatlamış mı yoksa hayal kırıklığına uğramış mı olduğumdan emin olamadan. Neden misafir odasında uyumuş olabilir ki? Belki hala bana kızgındı. Olanlar hakkında konuşmamıştık, ama anılar akın akın gelmeye başladığında, annemin hastane yatağında yatarken, burnundan tüpler çıkan, ölümcül derecede solgun hali gözümün önüne geldi ve geri adım attım.

"Ne oldu?" diye sordu Luke, spatulayı bırakıp bana doğru koştu. Elimi kaldırdım. "Annem. Hastaneye gitmem gerek."

Bir an için, bunların hepsinin korkunç bir kabus olduğunu ve annemin Lorna ile birlikte evde olduğunu diledim.

"Bu sabah Theo ve Laura ile konuştum. Durumu şu anda stabil, bu harika bir haber."

Beni sakinleştirmek istediğini biliyordum, ama sözleri kabusu doğruladı ve ben irkildim. "Gitmem gerek. Beni götürebilir misin?"

"Götürürüm, söz veriyorum. Önce bir şeyler yemen gerekiyor."

Aç olmadığımı söylemek üzereydim ki midem guruldadı.

Luke tabağıma krep, omlet ve pastırma koydu. Keşke daha nazik davranabilseydim, ama kahvaltımı hızla yedim, çatalımın ucuyla omletin son parçalarını kazıdım ve kırıntıları da yedim.

Luke kahvaltı tezgahına eğildi ve gülümsedi. "Senin yemek yemeni izlemeyi seviyorum," dedi.

Onu şüpheyle izledim, şakasına gülmeye başlayacağını bekledim, ama o sadece gözlerindeki tuhaf bakışla bana bakmaya devam etti.

"Luke, aramızda olanlar hakkında konuşmamız gerek..." diye başladım.

"Biliyorum," dedi, tezgahtan doğrulup gülümsemesi kayboldu.

"Ama şu anda yapamam," dedim. "Kafam annemin durumuyla ve nakil ameliyatı bir yana, diyaliz masraflarını nasıl ödeyeceğimi düşünmekle meşgul ve şu anda sana söyleyecek doğru kelimeleri bulamıyorum. Biraz zamana ihtiyacım var."

"Anlıyorum," dedi ciddiyetle. "Annenin sağlığı daha önemli. Bizim hakkımızda konuşmak için daha sonra zamanımız olacak."

Başımı salladım. "Teşekkür ederim." Mutfak taburesinden kalkıp tabağımı bulaşık makinesine koyduktan sonra Luke'a döndüm. "Beş dakika sonra hazır olurum."

"Ön tarafta buluşuruz."

Duş sistemini nasıl açacağımı anladıktan sonra, hızlıca yıkandım ve Luke ile garaj yolunda buluştum. Kırmızı, parlak bir spor arabanın yanında durmuş telefonunu kontrol ediyordu. Kafasını kaldırıp, "Hazır mısın?" diye sordu.

"Evet."

Sokağından aşağı doğru sürdü ve ben ilk kez mahalleyi fark ettim. Diğer evler Luke'unki kadar büyüktü, ama hiçbirisi onun evinin cazibesine sahip değildi. Eski taş duvarlar, bakımlı

ağaçlar ve kırmızı, turuncu ve yeşil yaprakları olan çalılar. Mükemmeldi.

Bu, Luke'un benim hatırladığım çocuktan ne kadar farklı olduğunu bir kez daha hatırlattı. Lekeli kırmızı süveterime ve siyah taytlarıma baktım ve yüzümü buruşturdum. Bir an için başka bir şey giymiş olmayı diledim, ama sonra omuz silktilim. Kim olduğumdan dolayı kendimi kötü hissetmeyecektim. Luke'un giydiği kıyafete gizlice bir göz attım, rahat bir siyah tişört ve mavi kot pantolon giymişti. Sanırım bu da onun hakkında sevdiğim bir başka şeydi. Kim olduğum konusunda beni asla rahatsız hissettirmezdi.

Luke ana kavşaktan sağa döndü ve ben sokak ismine iki kez baktım. "Luke, sanırım yanlış yola saptın. Hastane diğer tarafta."

Luke elini saçlarının arasından geçirdi ve diğer eliyle direksiyonu kavradı. "Üzölme. Seni küçük düşürmek istemiyorum, ama dün gece bazı kararlar alınması gerekiyordu, hem de oldukça hızlı bir şekilde, ben de aldım."

"Ne yaptın?" dedim, gözlerim neredeyse yerinden fırlayacaktı. "Neden beni uyandırmadın? Karar verme hakkın yoktu. Hastane seni nasıl karar verici olarak kabul etti?"

"Annenin kaldığı hastane bana zorluk çıkardı, ama onu başka bir hastaneye naklettim."

Kafamı salladım ve derin bir nefes aldım. Ona bağırarak istemedim. Dün gece ve bu sabah bana çok nazik davranmıştı. "Benim iznim olmadan annemi nasıl götürmelerine izin verdiler?"

"Hastaneye önemli miktarda bağış yaptım diyelim."

Gözlerimi kapattım ve sakin kaldım. "Luke, annem şu anda nerede?" "Tıp ve Sağlık Enstitüsü'nde. Özel bir hastane ama en iyi teknolojiye ve doktorlara sahip. Kendi hayatımı bile onlara emanet edebilirim, yemin ederim."

Bana dönüp baktı ama ben hala bu bilgiyi nasıl değerlendireceğimi bilmiyordum.

Hastanenin özel otoparkına girdiğinde, ben hiç sorgulamadım. Yolcu kapısını açıp dışarı atladım. Luke'u takip ederek otomatik kapılardan geçtim ve bir an için şaşkına döndüm. Bir hastane için burası muhteşemdi. Yüksek cam

tavanlar, temiz beyaz zeminler ve hatta her yere dağılmış yeşil yapraklı bitkiler vardı. Lobideki Starbucks'ta sıraya girmiş birkaç doktor Luke'a selam verdi.

Luke ve ben yanından geçerken resepsiyonist "Günaydın, Bay Crawford" dedi. Luke ona karşılık verdiğinde içini çektiğini sanıyorum. Luke'un hızına yetişmek için adımlarımı hızlandırdım.

Asansörle beşinci kata çıktık. Kapılar açıldığında ilk fark ettiğim şey kokuydu. Her zamanki bayat, çamaşır kokusu değil, sanki hastanede değil de bir spada gibi taze okaliptüs kokusu.

"Annen bu odada," dedi ve önce benim geçmemi bekleyerek geride kaldı.

Aşağıdaki şehrin muhteşem manzarasına sahip özel bir odaydı, ama başımı yatağa çevirdiğimde gözlerim anneme takıldı. Yüzüne biraz renk gelmişti ve gözleri bana bakıyordu.

"Grace?" diye fısıldadı. Dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi.

"Anne?" Yatağının başına koştum. "Uyanmışsın."

Başını salladı ama gözlerini tekrar kapattı. Luke'a döndüm. "Ne oldu?"

Annemizi uyandırmak istemiyormuş gibi başını koridora doğru eğdi ve odadan çıktı.

Luke'un yanına odanın dışına çıktığımda, bana durumu açıkladı. "Diğer hastanede annenin ameliyata kadar hayatta kalması için gerekli ilaçlar yoktu. Onlar olmadan geceyi atlatamayacağını söylediler. Bu yüzden onu buraya nakletmeye karar verdim. Zaten damardan ilaç tedavisine ve diyalize başladılar. Ameliyat tarihinin kesinleşmesini bekliyorum. Bu sabah tekrar arayacağım."

Yeni ilaçlar, diyaliz, ameliyat. Tüm bu kelimeleri anlayamadım.

Luke bana saldırmıştı ve ben olanları anlamaya çalışıyordum. "Luke," diye kekeledim. "Sigortamın bunların hiçbirini karşılamayacağını sanmıyorum." Sonra yumruklarımı sıktım. "Bu sabah bankaya gidip kredi çekeceğim. Ödeyebileceğimi biliyorum."

Luke elimi tuttu, sonra sanki yaptığından pişman olmuş gibi parmaklarımı cildinde kaydırды. "Ben hallederim, Grace. Sana

sana hallededeceğimi söylemiştim."

"Luke, senden bunu isteyemem."

"İstemedin."

Ben başımı salladım ve o elini omzuma koydu. "Eğer kendini daha iyi hissedeceksen, bana geri ödeyebilirsin."

Başımı salladım. "Tamam. Söz veriyorum. Her kuruşunu geri ödeyeceğim."

Kaşlarını çattı ve yutkundu, boğazının hareketleri dikkatimi çekti. Gözlerime baktı ve benimle paylaşmayacağı bir şeye karar vermiş gibi görünüyordu. "Tamam." Saatine baktı. "Birkaç dakika sonra bir yere gitmem gerekiyor." Bana bir kart uzattı. "Eve gitmeye hazır olduğunda Eric'i ara, seni götürür."

Elimdeki karta baktım ve başımı kaldırdığımda Luke koridorun yarısını geçmişti bile. Sanki geç kalmış gibi hızlı adımlarla yürüyordu. Asansöre bindiğinde, ben de arkamı dönüp annemin odasına geri döndüm.

Yatağının yanına bir sandalye çekip oturdum ve elini elimle kapattım. "Buradayım anne," dedim ve o gülümsedi.

Gözleri benimkilerle buluşana kadar gözlerini kırıştırdı. "Sen hep buradaydın, Grace. Teşekkür ederim."

Artık gözyaşlarımı tutamıyordum, bu yüzden kendimi bıraktım ve kırmızı sweatshirt'ümün koluyla gözlerimi sildim. "Sen olmasan ne yapardım bilmiyorum anne. Seni kaybedeceğimi düşünmek bile beni işlevsiz hale getiriyor. Bu çok zehirli bir ilişki." Ben güldüm, annem de gülmeye çalıştı ama öksürmeye başladı. "Üzgünüm. Gülme, tamam mı? Bu kabloların herhangi biri gevşerse nasıl yerine takacağımı bilmiyorum."

Elimi okşadı ve gözlerini kapattı. Onunla bir gün daha geçirebildiğim için mutluydum ve uyurken onu izledim. Bazı günler, bana yük olduğunu hissettiğini biliyordum. Ama ben hiç öyle görmedim. O benim için her şeydi ve onun kızı olduğum için şanslıydım.

Telefonum çaldı ve cebimden çıkardım. Omar'dan bir mesaj gelmişti.

Omar: Bir süredir senden haber almadım. İyi misin?

Ben: Üzgünüm, ortalarda yoktum. Sana anlatacak çok şey var. Konuşabilir miyiz?

Omar: Senin için her zaman boşum. Ne zaman istersen ara.

Omar'ın numarasını çevirdim ve annemle olanları ona anlattım.

"Luke şu anda nerede?" diye sordu.

"Sorun bu mu?"

"Annen iyi ellerde gibi görünüyor. Senin için ise pek emin değilim."

"Ne demek istiyorsun?"

"Yani, özür dilemeden, öpüşmeden, barışmadan onu öylece bıraktın. Senin neyin var, Grace Sweeney? Hepimizin hayallerini mahvetmeye mi çalışıyorsun?"

"Omar, annemin sağlığıyla ilgili kararları benden habersiz verdi."

"Sen iyi kararlar verecek durumda değildin gibi görünüyor.

Yardım etmeye çalıştığı için onu suçlayabilir misin?"

"Ben... ben... şu an uygun bir zaman değil. Ona daha sonra konuşacağımızı söyledim," diye kekeledim.

"Ah, tatlım. Birine onu sevdiğini söylemek için her zaman doğru zamandır."

Sevmek mi? Omar haklı mıydı? Luke'u seviyor muydum? Onu önemsiyordum ve sürekli onu düşünüyordum, ve ne zaman bana dokunsa, sanki tüm vücudum içten içe patlayacakmış gibi hissediyordum. Bu aşk mıydı? Emin değildim. Aşkın ne olduğunu sadece annemden biliyordum. Ama bu farklıydı. Bir an, benimle konuşmadan tıbbi kararlar aldığı için onu öldürmek istedim. Bir saniye sonra, annemin hayatını kurtardığı için nefes alamayana kadar onu öpmek istedim.

Bu aşk mıydı?

Luke

Victoria son beyaz peçeteyi katladı ve parlak beyaz masanın üzerine koydu. "Sırada ne var, Luke?" diye sordu.

Seyahat programımı kontrol ettim. "Janet birazdan medya masalarını kurmak için buraya gelecek. Bu akşamki partiden önce bir medya öğle yemeği vereceğiz. Unutmadın, değil mi?"

"Dalga mı geçiyorsun, babam bütün hafta menüyü planladı." "Güzel."

"Sence insanlar açılışa gelir mi?"

Gülümsedim. Bundan emindim. "Uzun zamandır kimseyi partiye davet etmedim. Davetiyeyi sadece VIP konuklara gönderdim. Geleceklerdir. Ne yaptığımı merak ediyorlar ve geleceklerdir. Açılış için TV ekiplerini aradım. Herkes buradaki şehrin en ünlü isimlerini gördüğünde, bir ay boyunca randevuların dolacak."

Mario arkamızda ellerini çırpı. "İnanamıyorum. Kendimi Sindirella gibi hissediyorum, sen de prens gibisin," dedi.

"Şey, bu benzetmeden pek emin değilim," diye gülerek cevap verdim. "İş ortakları olarak kalmaya ne dersin?" Elimi uzattım.

O da elimi sıktı, sonra beni kucakladı. "Hayır, Luke. Biz aileyiz."

Sözleri beni şaşırttı. İlk başta, Mario'nun kollarının belimi sarmalaması bana garip geldi. Ama o biraz daha sıkı sarıldığında, göğsümdeki bir şey gevşedi ve ben de ona sarıldım. Bir babanın kucaklaması böyle bir şey miydi acaba?

Ya da bir amca.

Boğazımı temizledim ve Mario'nun omzuna hafifçe vurdum. "Bu işe yarayacak, Mario."

"Biliyorum. Sana güveniyorum, Luke."

Kahretsin! Neden yutkunmakta bu kadar zorlanıyordum? Boğazımı temizledim ve öksürdüm. "Affedersiniz. Sanırım su içmem gerek."

Victoria Mario'nun kollarına koştı ve ben de gururla yeni yemek odasını inceleyen onları bırakıp çıktım.

Sonraki birkaç saat çabucak geçti. Konukların memnun olmasını ve medya ögle yemeğinin sorunsuz geçmesini sağlamak için tuttuğum halkla ilişkiler uzmanı harikaydı. Janet, yerel gazeteler ve dergilerle birkaç röportaj bile ayarladı. Mario çok heyecanlıydı ve ben de gurur duyuyordum. Üç haftadan kısa bir sürede yenilemeyi ve büyük açılışı gerçekleştirdik.

Sorumluluk alamayan biri için fena değil.

"Luke!" diye biri adımı bağırdı. Ryan restorana girdi, Colton da onun arkasında. "Burası harika görünüyor," dedi ve dirseğiyle Colton'a hafifçe vurdu. Colton homurdandı, "Evet. Harika."

Gülerek, Colton'ın Crawford Corporation'a katılmadığım için hayal kırıklığına uğradığını biliyordum. "Bak Colton, benim operasyon müdürü olmamı istediğini biliyorum. Ama bu işte çok kötü olurdum ve sen de bunu biliyorsun."

Omuzlarını silkti. "Denetimde oldukça berbat bir liderdin."

Gülerek, "Teşekkürler," dedim.

"Ama şimdi restoran işine girmek mi istiyorsun?" diye sordu Ryan, etrafına bakarak.

"Tam olarak değil," diye açıkladım. "Restoranları evleri satar gibi satan bir şirket kurma fikrim var. Ama daha iyisi. Crawford Corp.'un bir yan kuruluşu olan bir şirket kurmak istiyorum. Büyüme potansiyeli olan, ancak bunun için sermayeye ihtiyaç duyan restoranları araştırmak istiyorum. Sermayeyi ve stratejiyi sağlayıp, belirli bir süre için ortak olacağım. Zaman çizelgesini görüşebiliriz."

"Ve bunun para kazandıracağını mı düşünüyorsun?"

"Evet. Ama daha da önemlisi, beni mutlu edecek."

Colton'ın kaşlarını çatması değişmeyince, "Ve bana sorumluluk bilincini öğretir mi?" diye ekledim. Kaşlarımı kaldırarak onun yanıtını bekledim. Tam olarak bir gülümseme değildi, ama yüzü yumuşadı. "Kulağa umut verici geliyor," dedi.

Gülerek, Frannie'nin ona nasıl katlandığını bilmediğimi söyledim. "Aklımda olan iki restoran için bir iş planı hazırladım."

"İki tane daha mı dedin?" Kollarını göğsünde kavuşturdu. "Yarın öğlen ofisimde buluşalım."

Elimi uzattım ve Colton ona baktı. Sonunda dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Seninle iş yapmak bir zevk, küçük kardeş."

Ryan odayı tekrar gözden geçirdi. "Peki, bu gece kimler geliyor?"

"Her zamanki gibi. Hendersonlar, Friedmanlar, Jacksonlar, Persaudlar."

"Vay canına, burayı doldurmuşsun," dedi Colton, gözlerinde bir ışıltıyla. İlk kez, beni sadece küçük kardeşi olarak değil, olduğum kişi olarak gördüğünü hissettim.

"Sonunda güçlerimi iyilik için kullanabileceğim," diye gülümsedim. "Grace ne olacak? O da geliyor mu?"

Donakaldım. İsteyerek yapmadım. Ona nasıl olduğunu sormak için mesaj attım ve Theo ile Laura'dan annesi hakkında günlük haberler aldım, ama hastane nakli konusunda çok baskıcı davrandıktan sonra, o hazır olana kadar mesafemi korumaya çalıştım.

Janet ona bir davetiye göndermişti, ama Eric'e göre, günlerdir eve bırakılmak için talepte bulunmamıştı. Eric, Omar'ın kapısının önüne bıraktığı kıyafetleri alıp hastanedeki Grace'e götürdü. Grace dairesine hiç dönmemişti. Annesinin odasında harika bir banyo olduğunu biliyordum, ama Grace'in eve gidip dinlenmesini umuyordum. Ama Grace böyleydi. Hiçbir şeyi yarım yapmazdı.

Yarın ona mesaj atıp benimle yemeğe çıkmak isteyip istemediğini sormalıyım.

Bu gece gelmesi konusunda daha fazla düşünmek istemedim. Daveti görmemişti, bu yüzden buraya gelmesi imkansızdı. Bu sefer beni reddetmediği için hayal kırıklığına uğramayacaktım.

Büyümeliydim ve biri benim için gelmediğinde duygularımın incinmemesi gerekiyordu. Ben yetişkin bir adamdım ve Colton ile Ryan'ın burada olması yeterliydi.

Öyle olmak zorundaydı.

"Luke, yemekler çok lezzetli," dedi siyah çerçeveli gözlüklü bir misafir. Adını hatırlayamıyordum, ama Janet beni daha önce tanıştırmıştı

önceden tanıştırmıştı, bu yüzden onun önemli biri olduğunu biliyordum. Bir süredir medyadaki önemli isimleri takip etmemiştim.

"Bu şehirdeki en iyi makarna," dedim. "Bu yüzden destekledim."

"Peki, eğer sen bu işe adını koyuyorsan, başarılı olacağına eminim."

İnsanların bir isme bu kadar önem vermesi ne garip.

"Affedersin," dedim. "Mutfağı kontrol etmem gerekiyor."

Alt dudağını ısırды ve ince elini ön koluma koydu. Parmaklarındaki büyük taşlara baktım, sonra tekrar yüzüne döndüm. "Uzun sürmesin. Seni daha iyi tanımak istiyorum." Ağzına bir zeytin attı ve dilini etrafında gezdirdi. Bu hareket bir an için dikkatimi dağıttı, ama ne bu hareket ne de o beni tahrik etti. Bana çıktığım diğer tüm kadınları hatırlattı. Beni sadece adım için istiyordu. Ben, onun nüfuzlu arkadaşlar listesine ekleyebileceği bir başka zengin aile olacaktım.

"Üzgünüm, ama bu gece meşgulüm," dedim ve o itiraz etmek için ağzını açtığı anda, "Belki kardeşim Ryan'ı denemelisin. O her zaman eğlenmeye hazırdır," diye ekledim. Gözleri parladı ve Ryan'ın bana teşekkür mu edeceğini yoksa daha sonra beni öldüreceğini merak ettim.

Mutfağa doğru ilerlerken, kalabalığın arasından geçip, özür dileyerek ve bazılarının elini sıkarak ilerledim. Mario ocak başında durmuş, tahta kaşıkla sosu tadıyordu. "Biraz daha tuz eklemelisin," dedi yardımcısına. Geçen hafta Mario için bir yardımcı aşçı tutmuştum ve restoranda bu kadar insan varken ona ihtiyacı olacağını söylemiştim. Mario, her zaman tek başına çalıştığı için ilk başta şüpheliydi, ama bu hafta Louis'e güvenmeye başlamıştı.

Mario bana döndüğünde "Her şey yolunda mı?" diye sordum.

"Ah, Luke. Her şey harika. İnanamıyorum, buraya bu kadar çok insan gelmiş."

"Restoranın içindekinden daha fazla insan dışarıda," dedim. "Bu iyi, Mario. Bu gerçekten iyi. İki ay boyunca rezervasyonlarımız dolu olacak."

Mario bir adım öne çıktığında, ne yapacağını anladım. "Sonra sarılabiliriz. Şimdi bu tabakları dışarı çıkarmamız lazım."

"Tamam, tamam. Her zaman seninle çalışırım."

Kimse bana bunu söylememişti, bu yüzden güldüm. Belki de Colton'ın iş ahlakından biraz ben de almıştım. Bu düşünce beni ürperti ve Mario'ya koşarak sarıldım. İri yarı adam sırtıma bir şaplak attı ve yanağıma öpücük kondurdu. Hem de ıslak bir pck. İnledim. "Bunu pişman etme, Mario," diye gülerek yeni takım elbisenin mendiliyle yüzümü sildim. Janet, takım elbise giymem için ısrar etmişti.

Saatime baktım. "Etkinliğin bitmesine sadece yarım saat kaldı. Tatlılar hazır mı?"

"Evet. Beş dakika sonra hazır olur."

"Harika. Janet'e gidip kapanıştan önce onun tarafında halledilmesi gereken bir şey var mı diye bakayım."

Yemek salonuna geri döndüğümde, mekan öncekinden daha kalabalık görünüyordu. Arkadaşlarım etkinliklere geç kalırlardı, bu yüzden bu durum beni şaşırtmadı. Salonda Janet'i aradım. Yüksek siyah topuzu onu kolayca fark etmemi sağladı. Onu girişin yakınında gördüm. Kapıda biriyle tartışıyordu.

"Affedersiniz," dedim ve ona doğru ilerlemeye çalıştım. Eğer biri Janet'e zorluk çıkartıyorsa, ben hallederdim. Ama kalabalığın içine birkaç adım attığımda Janet arkasını döndü ve tartıştığı kişi gözüme çarptı.

Kalbim durdu ve etrafımdaki insanların yüksek sesli kahkahaları bir uğultuya dönüştü. Kaçmak istedim ama ayaklarım yere yapışmış gibi ydi, sanki zihnim bunun bir rüya olup olmadığını doğrulamak istemiyordu, çünkü onun ortaya çıktığı bir rüyada yaşamaktan mutluydum. *Benim için* ortaya çıktığı bir rüyada.

Gözlerimi kapattım, burnumdan keskin bir nefes aldım ve ağzımdan hızla dışarı verdim.

Lütfen... bu gerçek olsun.

Gözlerimi açtığımda Grace hala oradaydı. Kollarını kavuşturmuştu, ama beni görünce kollarını indirdi. Kaşları yumuşadı ve gözleri bana yalvarırcasına baktı.

Vücudum harekete geçti. "ekilin yolumdan," dedim ve sıkışık kalabalığı iterek geçtim. "Hey, dikkat et," arkamdan bir adam seslendi, ama umursamadım. Grace buradaydı ve ona yeterince hızlı ulaşamıyordum.

"Grace!" diye kalabalığın üstüne bağırdım.

"Luke," diye cevap verdi, elini sallayarak.

Janet, benimle Grace'in arasına bakarak "Onu tanıyor musun?" diye sordu. "Davet edildiğini söylüyor ama listede adını göremiyorum."

"Neden bahsediyorsun? Onun adını oraya yazdığımı biliyorum." Grace'e baktım ve ekledim, "Davetiyeyi görmüş olursan diye."

"Ne diyeceğimi bilmiyorum. Ama burada Meany Sweeney adını görmüyorum."

"Ne?" Grace'e döndüm ve o omuzlarını silkti. "Seninle konuştuktan sonra bu ismi kullanacağını düşünmüştüm." Beni dikkatle izledi, bakışları benimkileri arıyordu. "Çok üzgünüm Luke."

Gözlerimin arkasında duygularım yanarken başımı salladım. "Üzgün olan benim, Grace. Yine uzaklaştım."

"Hayır!" Elini koluma koydu. "Üzgündüm ve istemediğim şeyler söyledim. Her şeyi kendi başıma yapmam gerektiğini, kimseye ihtiyacım olmadığını düşündüm. Ama sana ihtiyacım var Luke. Seninle olmak istiyorum."

Onun ağzından bu sözleri duymaya ne kadar ihtiyacım olduğunu anlatamam. Her zaman Grace için yeterince iyi olmadığını ve onun bana ihtiyacı olmadığını düşünmüştüm. Ama onun bunu söylemesini duymak, yüzündeki duyguları görmek beni mahvetti.

Onu belinden tutup yerden kaldırdım ve yüzümü omzuna gömdüm. Bu sefer o güldü ve kollarını boynuma doladı.

Grace hala kollarımda iken dönüp Janet'e, "Bundan sonrasını sen halledersin, değil mi?" dedim.

"Kesinlikle," dedi.

"İyi. Çünkü konuşacak çok şeyimiz var."

Grace kollarımda kıvrılırken Janet'in yüzünü göremedim. "Luke, beni indir."

Onu yere indirmek için eğildim ve o da siyah, dar bluzunu düzeltti ve saçlarını taradı. Gözleri bana sert bir bakış attı, ama gülümsemesini saklamak için dudaklarını ısırdı.

Tanrım, onu ne kadar özlemişim.

Telefonumu alıp bir mesaj attım. Sonra Grace'in elini tutup onu kapıya doğru çektim. "Nereye gidiyoruz? Daha yeni geldim"

" diye itiraz etti.

"Konuşmamız lazım ve seni öpmem gerek. Burada ikisini de yapamam, o yüzden gidiyoruz."

Restorandan çıkıp merdivenlerden yukarı çıktığımızda, siyah bir limuzin yanaştı. Arka kapıyı açtım ve Grace'e içeri girmesini işaret ettim. İlk başta tereddüt etti, arabanın başka biri için olup olmadığını görmek için arkamıza baktı, ama sonra şoförü tanıdı. "Merhaba Eric," dedi ve siyah deri koltuklara kaydı.

Arka aynadan Eric'in bakışlarını yakaladım ve o da başını salladı. Birkaç saniye sonra, arkasındaki renkli cam kalktı ve ben Grace ile arka koltukta yalnız kaldım.

"Terfi alamadığın için üzgünüm," dedim, ona dönerek.

O başını salladı ve düşen saçlarını kulağının arkasına attı. "Önemli değil, Luke," diye başladı, ama gerisini benim söylemem gerekiyordu.

"Senin kim olduğunu ve işini ciddiye aldığını saygıyla karşılıyorum. Kendine bir kariyer inşa ettin ve bunu hasta annene bakarken başardın."

"Luke, dur," dedi, ellerini ağzıma kapatarak. "Artık kızgın değilim. O an sinirlenmişim ve istemediğim şeyler söyledim, ertesi gün pişman oldum. Ama inatçı ve kafam karıştı. Kimsenin bana bakmasına alışkın değilim. Bunun beni daha güçlü değil, daha zayıf yaptığını düşündüm."

"Sen tanıdığım en güçlü kişisin, Grace. Sana alan açtığımı sanıyordum, ama sadece korkuyordum."

Elini nazikçe yanağıma koydu. "Biliyorum."

Yukarı baktım ve gözlerinde bildiğini gördüm. Hayatta kalma taktiğimi anlamıştı. Bunu ona daha önce de yapmıştım.

"Bana kızdığında veya hayal kırıklığına uğradığında çekip gidemezsin," dedi. "Gelecekte bunun birçok kez olacağını biliyorum. Sana çok kızdığımda bağırarak ve küfür etmek isteyeceğim zamanlar olacak, ama yapmayacağım. Bu ilişkiyi yürütmek istiyorsak, ilişkileri mahveden davranışlarımızı kabul etmeli ve bu alışkanlıklarımızı düzeltmeliyiz. Eğer yapmazsak..." Omuzlarını silktili. "Bunun işe yarayıp yaramayacağını bilmiyorum."

Hayır! Onu kaybetmeyeceğim. Artık ona ve kendime karşı dürüst olmanın zamanı geldi.

yürekten bildiğim şeyi yüksek sesle söyleyeceğim.

Omuzlarını tutarak, gözlerine baktım. "Hayatımdaki birçok önemli noktaya geri dönüp baktığımda, insanlara bağlanıp sonra terk edilmekten korktuğum için sorumluluk ve bağlılıktan kaçtığımı fark ettim. Beni incitmeden önce uzaklaşmak istedim. Bunu anlıyorum ve bir gecede değişemeyeceğimi biliyorum, ama denemeye hazırım."

Gözlerindeki bakış beni çok üzdü. Bana inanıyordu, ama sözlerim yeterli değildi.

Başparmağım, tanıdık yuvarlak yanaklarını, pürüzsüz dudaklarını okşadı ve hayatımın geri kalanında her sabah onun yüzünü görmek istediğimi anladım. "Seni seviyorum, Grace. Her zaman sevdim. Sadece bunu itiraf etmeye çok korkuyordum, beni terk edeceğinden korkuyordum."

"Hiçbir yere gitmiyorum," dedi, ön kollarımı tutarak. "Neden uzaklaştığını anlamadığım için özür dilerim. İhtiyacın olursa sana zaman tanıyacağıma söz veriyorum. Ama bana geri dönmeni, beni kucaklamayı ve her şeyin yoluna gireceğini söylemeni istiyorum. Seni asla terk etmeyeceğim, Luke. Küçüklüğümden beri seni seviyorum. Hayatımın en kötü zamanlarında bile seni sevdim. Ama sen benim en kötü halimi gördün ve hala buradasın. Senin en kötü halini de görmek istiyorum Luke. Bana geçmişinde neler olduğunu anlat. Sana söz veriyorum, hala burada olacağım. Her zaman burada olacağım."

Göğsümün içinde bir şeylerin parçalandığını hissettim. Kendimi incitilmekten korumak için inşa ettiğim görünmez bir kale, mideye kadar düştü ve sonunda nefes alabildim. Kendimi ne kadar geri çektiğimi, korkunun beni sevmekten ne kadar alıkoyduğunu hiç fark etmemiştim. Onun sözleriyle, duvarlarımı tırmandı ve onları yıktı. Kendini kalbimin içine zorla soktu ve vücudumun her damarında dolaşan bir duygu patlaması yarattı. Onun için çarpıyor ve nefes nefese kalıyordum.

Onun dudaklarını öptüm ve nefes nefese fısıldadım. "Sana geçmişim hakkında her şeyi anlatacağım, söz veriyorum. Ama bu gece değil. Bu gece gelecekle ilgili ve her anını seninle geçirmek istiyorum."

Grace

Luke parmaklarını bacağımın üst kısmında gezdirdi ve parmaklarını külotumun içine kaydırduğında bacaklarımı birbirine sıkıştırdım. "Eric ne olacak?" diye sordum.

"Üçlü seksten hoşlandığını sanmıyordum, ama sorabilirdim." Omzuna vurdum. "Ne demek istediğimi biliyorsun."

"O hiçbir şey duymayacak." Gizli parmakları uyluklarımın arasından geçti ve klitorisime dokunduğunda, savaşı kaybettiğimi anladım. Kollarında inledim ve limuzinin arkasındaki uzun koltuğa yaslandım.

Luke'un kravatını çözdüm ve onun kravat taktığını ilk kez gördüğümü fark ettim.

Sırıttım. Belki de bugün yeni başlangıçların günüydü. Söylediklerimde ciddiye aldım.

İkimizin de kusurları olduğunu ve olacak bunu çalışmamız çalışmamız çalışmamız düşmemek düşmemek düşmemek aynı aynı davranışlara düşmemek için çabalarken, ikimizin de birlikte olmak istediğini biliyordum. "Partiyi nereden öğrendin?" diye nefes nefese sordu ve

sormuştu.

Onun sorusunu anlamak için bir an kafamı toplamam gerekti. "Oh, davetiyeyi bu akşam eve geldiğimde buldum. Üstümü değiştirecek zaman bile bulamadım ve hemen dışarı çıktım."

Gömleğinin düğmelerini açmayı bıraktı ve bana baktı. "Her şeyi bırakıp buraya mı geldin? Benim için mi?"

"Tabii ki," dedim, yanağını okşayarak. Çenesini sıktı ve gömleğini limuzinin zeminine attı. Göz teması kurmadan pantolonunun düğmelerini açtı. "Seni seviyorum," dedi.

"Ben de seni seviyorum," diye fısıldadım ve tek bir hızlı hareketle içime girdi. İkimiz de inledik ve ben baskıyı hafifletmek için uyluklarımı sıktım. "Yapma," diye dişlerini sıkarak söyledi. "Yoksa dayanamayacağım."

"Bu ilk kez olacak," dedim.

Gölerek başımı kendine doğru çekti ve beni öptü. Öpüşmeyi bitirdiğinde, oturdu ve beni üstüne çekti. Ona sahip olduğum her şeyi vermeye hazır olarak üzerine oturdum, ama o başını salladı.

Beni kucağından kaldırdı ve ters kovboy pozisyonuna çevirdi. "Böyle hoşuna gitti mi?" diye fısıldadı, nefesi boynumu okşuyordu. Saçımı yana itti ve dilini omzumdan kulak mememe kaydırđı. Ben de titreyerek karşılık verdim.

Ben kıpırdamayınca, kalçalarıyla beni teşvik etti ve ben de onun ritmine uyarak ileri, sonra geri hareket ettim. Son hamlemde, kasıklarına doğru ittim ve kalçamı salladım, o da inleyerek başını geriye attı.

Sonra elleri önüme kaydı ve göğüslerimi avuçladı ve kalbimin derinliklerine kadar uzanan his beni şaşırttı. Klitorisime elektrik çarpması gibi bir şeydi. Orta parmaklarıyla meme uçlarımı daireler çizdi ve kalçalarıyla beni öne doğru itti. Her nasılsa, bu baskın pozisyonda bile, Luke hala kontrolü elinde tutuyordu. Karşı koymak istedim, ama sonra bu savaşı isteyerek kaybettim. Başkaları da olacaktı, bundan emindim.

Limuzin yoldaki bir tümseğe çarptı ve neredeyse Luke'un kucağından düşüyordum, ama ikimiz de vücudumuza olan etkisinden nefes nefese kalmıştık. Çok yakındım - karnımda oluşan o ulaşılmaz orgazm. Ritim çok iyi hissettiriyordu, Luke kalçalarını her derin itişinde benim noktamı vururken açđ mükemmeldi. Göğüslerim onun yaramaz parmaklarından dolayı karıncalanıyordu ve sıcak tenim, vücudumdaki her nefes nefese solukla serinliyordu.

Orgazm yaklaşırken bacaklarım titredi ve başım yana düştü. Onun adını inleyerek daha fazlasını istedim. Biraz daha ihtiyacım vardı. Luke hızlıca dönerek kalçalarını daha sert itti ve ben bir çığlık atarak patladım. Ayakta kalmaya çalışırken ellerimi limuzinin tavanına dayadım.

Luke, beni daha sert ve daha sert becerirken avuçlarını göğüslerime dayadı. O sonunda zevkten haykırırken, içimden daha küçük bir orgazm geçtiğini hissettim.

Kollarımı indirdim ve Luke'a yaslandım, ellerimi boynuna dolayarak onu tutmaya çalıştım. Dudakları çenemdeydi. Onu göremiyordum, ama sesini duyabiliyordum... onu hissedebiliyordum... gülümsemesini hissedebiliyordum.

"Hadi eve gidelim," dedi ve ben de onaylayarak başımı salladım.

Uzakta lezzetli bir şeyler pişiyordu ve ben gülümsedim. Her sabah böyle uyanmaya alışabilirim. Yataktan kalkıp dün gece Luke'un tişörtünü giydim ve onun bu tişörtleri giydiğimde benden ne kadar hoşlandığını hatırladım. Yeni pijama almaktan tasarruf etmiş olurdum.

Luke'u mutfak masasında tabletiyle otururken buldum. "Ne bakıyorsun?" diye sordum ve tabağımı doldurmak için bir çatal aldım.

"Grace, şuna bak," dedi ve beni kucağına oturttu. Çenesini omzuma yaslayıp bir gazete makalesini kaydıldı. Dün geceki etkinliğin slayt gösterisi vardı ve manşette "*Şehrin en popüler yeni restoranı dün gece kapılarını açtı*" yazıyordu.

"Dahası da var." Birkaç tarayıcı penceresi daha açtı, her birinde Taste of Naples ve sipariş edilmesi gereken yemekler hakkında resimler ve tweetler vardı.

"Janet, şimdiden birkaç röportaj talebi aldığını söylüyor ve Mario, önümüzdeki üç ay için rezervasyonları dolduğu için çok heyecanlı."

Luke'u hiç bu kadar mutlu görmemiştim ve bu anı onunla paylaşmaktan mutluluk duydum. "Seninle gurur duyuyorum Luke. Bunu başka bir restoranda da denemelisin."

Omuzlarımı tutup bana dönerek, "Benim iş planım da tam olarak bu. Bir muhasebeciyle bazı rakamları gözden geçirmem gerekiyor. Güzel bir esmer kızı işe almayı düşünüyordum, ama ne diyeceğini bilemiyorum." dedi.

"Bilmiyorum. Çok iyi olduğunu duydum, ama çok titizmiş." Kaşlarımı çatmış gibi yaptım.

"Onun için buna değecek hale getireceğim." Dudaklarını dudaklarıma bastırdı ve aramızdaki elektrikli havayı içime çektim.

"Ciddiyim, Grace. Bu iş fikrim başarılı olursa, senin şirketini işe almam gerekecek. Sadece en iyilerle çalıştığım için bu işi almanı ısrarla talep edeceğim. Şirketin buna bayılacak."

"Sevinecekler," dedim, Crawford şirketini firmaya getirdiğimde Faith'in yüzünü hayal ederek. Beni yönetici pozisyonu için yeniden değerlendireceklerdi, bundan emindim.

"İşten bahsetmişken," dedim. "Geç kalmadan gitsem iyi olacak. Beni bırakabilir misin?"

Kaşlarını kaldırdı. "Tabii ki hayır."

Şaşkın bir şekilde ona baktım ve gülümsemesini bekledim. Gülümsemedi. Dolaba doğru yürüdü ve bir anahtar takımı aldı. Anahtarları bana fırlatarak şöyle dedi: "Al. Audi'yi beğenmezsen, işe gitmek için hangisini tercih ettiğini bana söyle."

"Oh, bunu yapamam," dedim ve anahtarları sanki bir ton ağırlığında gibi masanın üzerine bıraktım. Belki de vicdanımda öyle ağırlık yapıyordu. Her zaman başardığım her şey için çalışmışım. Kimse bana hiçbir şeyi hazır olarak sunmamıştı. En azından Luke'dan önce.

Bana doğru yürüdü ve avucunu yanağıma koydu. "Dün geceki konuşmamızdan sonra birlikte olduğumuzu düşünmüştüm. Resmi olarak."

"Oh, öyleyiz," dedim, onu sakinleştirerek.

"O zaman arabayı al. Benim olan senindir, Grace." "Bana güveniyor musun?" şüpheyile sordum.

"Sana çok daha fazlasını emanet ederdim."

Parmağımın ucuna basarak ona öpücük verdim. "Teşekkür ederim," dedim. Ve aceleyle güne hazırlanmaya başladım.

İşe giderken Laura ve Theo ile konuştum. Annem artık gündüzleri uyanık kalıyordu ve ben işe giderken ona eşlik ediyorlardı.

Bu sabah doktoruyla konuştum. Annemin ameliyatı önümüzdeki ay için planlanmıştı, ama o zamana kadar durumunun stabil olacağı konusunda beni rahatlattılar. Ameliyat masraflarını nasıl ödeyeceğimi bilmiyordum. Ama işe giderken ödeme planları hakkında bilgi almak için hastane yöneticisini aradığımda, cömert bir bağışçının ödemeyi üstlendiğini söyledi. İsmi tahmin etmişim, ama yine de söylemesini istedim. Bağışçının adının Jeanie Sweeney olduğunu söyledi. "O sizin akrabanız mı?" diye sordu güneyli aksanıyla.

Yüksek sesle güldüm, hatta burnumdan soludum. Benim deli olduğumu düşünmüş olmalıydı ve belki de Luke'un ameliyat masraflarını ödemesine izin verdiğim için deliydim. Ama ona bir şekilde geri ödeyecektim, faiziyle birlikte. Bu düşünceyle gülümsedim.

Tam arabayı kapatmak üzereyken, başka bir arama geldi. Numara bana biraz tanıdık geldiği için telefonu açtım. "Alo?" "Grace Sweeney?"

"Evet?"

"Ben Charters'tan Harriet. Geçen hafta bizimle görüşme yapmıştınız."

"Evet, merhaba!"

"Şu anda konuşmak uygun mu?"

Saatime baktım, işe başlamama beş dakika kalmıştı. Ama eski alışkanlıklarımı bir kenara bırakıp yeni bir şey denemeye karar verdim. "Evet, sorun yok. Şu anda vaktim var."

"Harika. Diğer adayları değerlendirdikten sonra, size firmamızda yönetici pozisyonu teklif etmek istiyoruz. Hala ilgileniyorsanız, iş sizin."

Beni görememesine sevindim çünkü ağzım balık gibi açılmıştı.

"Grace? Hala orada mısın?"

Öne eğildim ve başımı direksiyon simidine dayadım.

Ne yapmalıyım?

Bu şirket, şu anda çalıştığım şirketten çok daha küçüktü. Ama artık prestij peşinde değildim. Delmar & Tuch'ta çok çalışmışım, beni tanıyorlardı. Elbette, bu terfiyi alamamıştım, ama başka terfiler de olacaktı. Ve Delmar & Tuch daha büyük bir şirketti. Bunu düşünmek için kendime biraz zaman tanıdım.

"Teşekkürler, Harriet. Teklifin için teşekkür ederim. Bunu daha ayrıntılı konuşmak için bir zaman belirleyebilir miyiz? Yarın öğlen boşum."

"Harika," dedi. "Yakında görüşürüz."

"Hoşça kal," dedim ve işe gitmeden önce birkaç dakika arabamda oturdum. Bazı alışkanlıklar kolay kolay bırakılmıyordu.

Koridorda yürürken Omar beni durdurdu. "Dün geceki parti nasıldı?" diye sordu. Sonra elini beline koyup elini kaldırdı. "Boş ver. Yanaklarındaki iki kırmızı lekeye bakılırsa, iyi geçmiş. Her şeyi anlatmanı istiyorum."

"Bakın, bugün işe kim gelmiş," arkamdan başka bir ses duyuldu. Gözlerimi devirdikten sonra yüzüme bir gülümseme yapıştırdım.

"Sana da günaydın, Faith," dedim, sonra topuklarımı döndürdüm ve çalışma odama doğru yürüdüm. "Öğle yemeğinde konuşalım," diye Omar'a arkamdan seslendim.

Ne yazık ki Faith peşimden geldi. "Bugün işe gelirken epey bir yol kat etmişsin. Artık terfiye ihtiyacın yok galiba."

Sabahları arabamı aradığını söylemek istedim, ama bunun yerine gülümsedim ve "Terfiye ihtiyacım olup olmadığı önemli değil

, Faith. Ben bunu hak ettim. Senden daha fazla."

Dişlerini emdi ve dilini yanağına bastırdı. "O arabayı da hak ettiğine eminim." Bu ifadenin ironisi kanımı kaynatıyordu, ama başka bir kadını, Faith'i bile utandırmak istemedim.

Bir adım öne çıktım ve kaşımı kaldırdım. "Küçük odamdan çık. Benim zamanımı harcamaya değmezsin."

Kafasını salladı ve uzaklaştı.

Koltuğuma oturdum ve parmaklarımı uzattım. Çalışmayı severdim, her zaman değil, ama yeni bir müşterinin dosyasını inceleyip başkalarının hatalarını aramayı severdim. Bu beni mutlu ediyordu ve bu düşüncenin önemsizliğine gülümsedim.

Küçük odamın üst kısmına gelen bir vuruş beni irkitti ve görüşmemi ertelemek istemeyen ortak Damon Fromer'ı orada görünce dikleştim.

"Yönetim kurulu odasında biraz konuşabilir miyiz, Grace?"

"Tabii ki," dedim ve onu koridorda takip ettim. O sandalyelerden birine oturdu ve bacağını kaldırarak ayak bileğini dizine koydu. Bu rahat tavrı beni rahatlattı ve ben de yanına oturdum. "Nasıl yardımcı olabilirim, Bay Fromer?"

"Grace, uzun yıllardır bizimle çalışıyorsun ve yaptığın işler gözden kaçmadı."

Rahat bir nefes aldım ve dudaklarım gülümsedi. Sonunda, Delmar & Tuch için yaptığım her şeyin bir şekilde takdir edildiğini hissettim.

"Terfi işinin yürümemesi talihsizlik, ama senin becerilerine uygun yeni bir pozisyon düşünüyoruz."

"Yeni görev mi?" Bazen şirketler insanlar için iş pozisyonları yaratır ve belki de bu da onlardan biriydi. İki yönetici pozisyonu açmak çığınca bir fikir olmazdı. "Yeni olasılıklara açığım."

"Harika. İkinci katta çalışıp yeni personeli eğitmeyi seveceğini düşünüyoruz."

"Eğitim mi? Yeni personel mi? Ama benim işim bu değil."

"Bunu sizin için yeni bir fırsat olarak düşünün." Oda içinde etrafına bakındı ve bir anlığına gözlerimden kaçtı. "Ayrıca, çalışma odanıza ihtiyacınız olmayacak, ama gün sonuna kadar odanızı boşaltmanız gerekiyor."

Sanki dünya eksenini üzerinde eğilmiş ve odadaki her şey sağa doğru sallanıyormuş gibi hissettim. Midem bulandı ve mide bulantısı hissettim. "Sen..." Sözleri ağızımdan çıkamadı. "Beni kovuyor musun?"

"Hayır, hayır. Tabii ki hayır. Sadece sana farklı bir görev veriyorum."

"Anlıyorum," dedim. Her şey yerine oturdu. "Beni kovmuyorsunuz, ama rütbemi düşürüyorsunuz." Gözlerimi onun gözlerine diktim ve o kravatını gevşetti.

İnanamıyordum. Bunca yıl sonra. "Bir toplantıya geç kaldığım için mi? Bir toplantı ve kovuluyorum?"

Ellerini kaldırdı. "Hayır, hayır. O değil. Şey..."

Kaşlarımı kaldırdım, açıklamasını duymak için sabırsızlanıyordum. Aslında tam olarak sabırsızlanmak değil, daha çok sinirlenmiştim.

"Bak, Grace. Şirketimizde böyle bir itibara sahip olamayız. Müşterilerimiz bu tür bir şöhrati istemiyorlar. Artık müşterilerle yüz yüze görüşmene izin veremeyiz. Ama Delmar & Tuch'ta her zaman senin için bir yer olacak."

İtibar mı? Kötü şöhrat mı? Aman Tanrım! Hâlâ Luke ile tribünde çekilmiş o fotoğrafla ilgiliydi. Faith ile yaptığım konuşmayı hatırladım, ama bu sadece öfkemi daha da alevlendirdi. Sonra geçmişteki bazı düşüncesiz davranışlarımı hatırladım ve öfkem patladı.

"Peki bu ne tür bir itibar?" diye sordum, ayağa kalkarak. "Müşterilerimiz, ofisteki en yeni stajyerle karısını aldatan bir adamın itibarını mı arıyor? Öyle mi?" Fromer'ın yüzü her zamankinden daha solgunlaştı. "Peki ya gider hesabından hafta sonu golf oynamak için para çeken bir adamın itibarı? Müşterilerinizin tercihi bu mu, Bay Fromer?" diye sordum, sesim yükselerek. "Çünkü eminim ki, ben kadın olmasaydım, şu anda bu konuşmayı yapmıyor olurduk. Bunun yerine, onun bir kız kardeşi olup olmadığını sorardınız. Yanılıyor muyum?"

"Bu doğru değil. Bunun nedeni kadın olmanız değil. Bununla hiçbir ilgisi yok."

Başımı salladım. "Doğru. Çünkü tüm ortakların hataları - ve benim saydıklarımın çok daha fazlası var - ortak olmadan önce meydana geldi. Bu hatalar neden kabul edilebilirdi?"

Yanakları kızardı, ama soğukkanlılığını korudu. "Artık zaman değişti," dedi. "Daha dikkatli olmalıyız."

"Haklısın," dedim sakın bir şekilde. "Zaman değişti. Ve benim için, erkeklerin kötü davranışlarını mazur gösterme zamanı geçti."

"Ne diyorsun? İnsan kaynaklarına mı gideceksin? Avukatım herhangi bir yanlışlık olmadığını reddedecek."

"Paranı sakla, çünkü benim paramın karşılığını vermiyorsun." Gözlerinin içine baktım. "İstifa ediyorum."

Yönetim kurulu odasından çıktım; adımlarım ölçülüydü. Ondan kaçmayacaktım. Bu zehirli yeri geride bırakan bendim. Ben kendimi paralamak için çalışırken mutluydular, ama bunun karşılığında bana ödeme yapmaya istekli değillerdi. Bunun, maaşımı düşük tutmak ve terfi şansı vermemek için bir bahane olduğunu biliyordum. Artık ezilmeye son verecektim. Artık değerimi bilmemeye son verecektim. İşimde harikaydım ve Chatters'daki pozisyonu kabul edecektim.

Evet. Sonuçta bu, yeni başlangıçların günüydü.

*Luke**Bir yıl sonra...*

Alnımda bir damla ter belirdi ve boğazım düğümlendi. Gömleğimin ilk düğmesini açtım, siyah kravatımı gevşetmek istedim ama yerinde bıraktım. Hâlâ bu tür şeyleri giymeye alışık değildim.

"Gergin misin kardeşim?" diye sordu yanımdaki Ryan. Gri bir takım elbise giymişti ve siyah saçları mükemmel bir şekilde taranmıştı, benimkiler ise bugün hiç düzgün durmuyordu. Belki de saçlarımı elime almayı bırakmalıyım.

Kafamı salladım ve o güldü. "Beni kandırabilirdin."

Kahretsin! O haklı. Çıldırmak üzereyim.

Kalbimde bugün geleceğini biliyordum, ama birkaç dakika önce kafamdaki eski ve inatçı düşünceler birdenbire ortaya çıktı. *Onun için yeterince iyi olduğunu mu düşünüyorsun? Neden senin için gelsin ki?*

Yumruklarımı sıktım, derin bir nefes aldım ve ona kadar saydım. Yaklaşık bir yıl önce, kendime güvenim sarsıldığında bunu yapmaya başlamıştım. Çoğu zaman işe yarıyordu, ama bugün farklıydı. Bugün hayatımın en önemli günüydü.

Grace ile geçirdiğim bu son bir yıl beni değiştirmişti. Dışarıya her zaman kendinden emin görünürdüm, ama içimde sahtekarlık sendromu vardı. Bunu yakın zamana kadar anlamamıştım. Tek bildiğim, bu yüzden sorumluluk ve bağlılıktan kaçacağımdı. Colton bugün kaçacağımı düşünüyordu, ama bunu yapmam mümkün değildi. Grace başıma gelen en güzel şeydi.

O da gelecekti.

Grace'in annesi içeri girip ön sıraya oturduğunda konukların mırıldanmaları arttı. Bana gülümsedi — parlak, kendinden emin

gölümsemeyle gülümsedi ve bu gülümseme sinirlerimi yatıştırdı. Kızı kaçımış olsaydı gülümsemezdi.

Müzik başladı ve Ryan omzuma vurdu. "Gösteri zamanı."

Ceketimi düzelttim ve gömleğimin düğmelerini yeniden ilikledim. Colton'ın bu sabah bana hediye ettiği kol düğmelerini kontrol ederken, odanın arkasındaki bir hareket dikkatimi çekti.

Çift kapının etrafında kırmızı güllerden bir çelenk vardı ve koridor için beyaz bir halı serilmişti. Kapılar açıldığında ve o kapının arkasında belirdiğinde nefesim kesildi.

Siyah saçları yüzünün etrafında yumuşak bukleler halinde şekillendirilmişti. Duvağı yoktu, ama vücuduna dökülen ve ışıpta parıldayan şık beyaz bir elbise giyiyordu. Bir tablodaki ya da rüyadaki bir tanrıça gibi görünüyordu.

"Nefes al," diye fısıldadı Ryan yanımda ve ben keskin bir nefes aldım.

Omar onun yanında duruyordu ve onu koridorda yürütüyordu. Bana doğru attığı her adımda elbisesinin etekleri bacaklarına dolanıyordu.

O yaklaşırken, gözlerim dudaklarına takıldı. Dudaklarını kırmızıya boyamıştı ve düzgün bir çizgi oluşturuyorlardı. Ama gözlerine baktığımda, gülümsediğini anladım. Mona Lisa'nın gülümsemesi, o anlaşılmaz, belirsiz sırıtış, çok dikkatli bakarsan kaçırarak olduğunu.

O benim Mona Lisa'mdı. Anlaşılmaz aşkım. Aşkın var olmadığını, onu göremediğimi düşünüyordum, ama şimdi yanlış yerlere baktığımı anladım.

O ortaya çıktı ve bu günü hayatımın en mutlu günü yaptı, ve ben onun hayatının geri kalanında her gün onu gülümsetmek için sabırsızlanıyordum.

Bana ulaştığında, yanakları seğirdi ve ben sırttım. Ona kolumu uzattım ve o da Omar'ı bırakıp parmaklarını benimkilerle birleştirdi. O zaman geniş bir gülümsemeyle gülümsedi ve kalbim patladı.

"Seni seviyorum," diye fısıldadım. "Hayatımızın her günü sana bakacağıma söz veriyorum."

Önümüzde duran rahip öne eğildi. "Henüz yemin törenine gelmedik, evlat." Sonra boğazını temizledi ve başladı. "Sevgili dostlar..."

Grace

Luke'un yüzünü avuçlarımın arasında tuttum ve o eğilip dudaklarıma öpücük kondurdu. "Mutlu musun?" diye sordu.

"Hayatımda hiç bu kadar mutlu olmamıştım." Gülümsedim ve ona karşılık öptüm.

Düğünümüzün dans pistindeydik ve o beni kendine doğru çekti. Yanağımı göğsüne dayadım ve memnuniyetle iç geçirdim. Odanın diğer tarafındaki beyaz masa örtüleri, sandalyeler ve odanın her köşesinden sarkan kırmızı güllere baktığımda, bunun gerçek olduğuna hala inanamıyordum.

Birlikte olmaya başladıktan kısa bir süre sonra Luke'un evine taşındım. Bu büyük bir adımdı, ama ikimiz de bir gecelik çantalar hazırlamaktan bıkmıştık.

Luke bana çalışma odasını ofis olarak kullanmak isteyip istemediğimi sordu, ama ben artık geç saatlere kadar çalışmayı planlamadığımı söyledim. Ancak bazen, yeni bir restoran sahibi ile geç saatlere kadar çalışması gerektiğinde, orada oturup kitap okurdum. İşleri geçen yıl hızla büyüdü ve bütün bir ekip kurmak zorunda kaldı. Crawford Corporation'da bir ofisi vardı, bu yüzden kardeşlerini sık sık görüyordu. Dışarıdan şikayet ediyor gibi görünse de, başka türlüünü istemeyeceğini biliyordum.

Bana gelince, Chatters'daki kariyerim hızla yükseldi. Luke şirketini bizim firmaya getirdi ve birkaç ay sonra Colton da Crawford Corporation'da aynısını yaptı. Harriet buna inanmadı ve hemen beni ortak yaptı. Hâlâ Omar'ı bize çekmeye çalışıyordum, ama o şu anda Delmar & Tuch'daki dramayı sevdiğini söyledi. Belki daha sonra.

Bay Fromer beni geri dönmem için ikna etmeye çalıştı, ortak yapacağını söyledi, ama oraya geri dönmem mümkün değildi. Onlar beni istemiyorlardı, benim bağlantılarımı istiyorlardı. Ama artık değerimin farkındaydım. İyi ki kurtuldum.

Tüm bu dönüm noktalarına rağmen, geçen yıl hayatımda yaşanan en inanılmaz, hayatımı değiştiren değişiklik annemin sağlığıydı.

Böbrek nakli oldu ve birkaç aylık rehabilitasyondan sonra Luke ve benim yanıma taşındı. Ancak "taşındı" demek yanıltıcı olur, çünkü Luke ona tam zamanlı bir hemşire ve hizmetçi bulunan bir misafir evi yaptırmıştı. O bu savurganlığa itiraz bile etmedi. O çok mutluydu, ben de öyle.

Annemin sağlığının benim üzerimde ne kadar büyük bir yük oluşturduğunu fark etmemiştim. O kadar uzun süredir bu yükü tek başıma taşıyordum ki, onu endişeyle izlemediğim, kendini çok yorup yormadığını merak etmediğim veya küçük dairemizde tek başına yürüyüp yürüyemeyeceğini düşünmediğim bir anı hatırlayamıyordum.

Şimdi, dans pistinde Omar ile birlikte gülüyor ve sallanıyordu. Buketimdaki güllerle uyumlu uzun kırmızı bir elbise giymişti ve saçları topuz yapılmıştı. Omar'ın söylediği bir şeye gülerek başını geriye attı.

Çok güzel görünüyordu.

Gözlerim doldu ve gözyaşlarımın akmamasını umarak tavana baktım.

Luke sırtımı ovarken, dünyayı ve özellikle Luke'u nasıl algıladığımı düşündüm. Beni hayatından çıkardığında, onu bana ve duygularıma pek önem vermeyen şımarık bir çocuk olarak görmüştüm. Acımı alıp öfkeye dönüştürmüştüm.

Başkalarına yaklaşmam, kendime annem yüzünden zamanım olmadığını söylüyordum, ama gerçek bu değildi. Gerçek şu ki, tekrar aşık olup incinmekten korkuyordum; yanlış bir şey yapıp insanları kendimden uzaklaştırmaktan korkuyordum. Bu yüzden mesafemi koruyordum.

Leonardo da Vinci bir keresinde şöyle demiş: "Tüm bilğimiz algılarımızdan kaynaklanır."

Luke'un nasıl bir insan olduğunu bildiğimi sanıyordum ama hiçbir şey bilmiyormuşum. Çok çalışmanın, diğerlerinden daha fazlasını hak ettiğim anlamına geldiğini sanıyordum. Hepsi yanlıştı. İnsanları kendimden uzaklaştırmaktan mutlu değildim. Onların nereden geldiklerini anladığımda mutlu oluyordum.

Luke'u sadece gözlerimle görmekle kalmayıp, kulaklarımla ve kalbimle dinleyene kadar onu gerçekten anlamamıştım. İş bizi bir araya getirmeseydi ve Luke'un geçmişini öğrenmemiş olsaydım, sadece gözlerimin görmek istediği şeyi görürdüm ve algılarımın ardındaki gerçeği asla göremezdim.

Onun gözlerine baktım, yıllar önce dikkatimi çeken aynı yeşil gözlere, ve her zaman görmeye kör olduğum şeyi gördüm. Geleceğim, gücüm, aşkım bana bakıyordu.

epilog

Grace

Omar, elinde bir torba patlamış mısırla omzumun üzerine eğildi. Tereyağı kokusu midemi guruldattı. "Çalışmıyorsun, değil mi?" diye sordu.

Gülümsedim. "Hayır. Sadece beyzbol sahasında çektiğim bir fotoğrafı düzenliyorum." Ona telefonumu gösterdim. "Ne düşünüyorsun?"

Yanımda oturdu ve bana patlamış mısır ikram etti. Mutlulukla bir avuç aldım.

"Güzel görünüyor. Luke ve kardeşlerini de kadraja sığdırmanı beğendim."

Fotoğrafa bir kez daha baktım ve gülümsemem daha da genişledi. Arka plandaki gün batımının pembe tonlarını ortaya çıkarmak için ışığı ayarladım.

Dikkatimi tekrar sahaya çevirip Luke'u aradım. Takımının yedek kulübesinin dışında, kardeşleri ve Richard'ın yanında bir beyzbol sopasına yaslanmış duruyordu. Onları, arkadaşları ve iş ortakları arasında özel bir erkekler ligi kurmaya ikna etmişti. Maçları için sahayı haftalık olarak kiralıyorlardı.

"Luke vuruş sırası geldi galiba," dedi Omar, patlamış mısırını çiğneyerek.

Metal tribünlerdeki diğer elli kadar seyirciyle birlikte alkışladım ve bağırdım. Hava serinliyordu ve sert bir rüzgar omuzlarıma kadar uzayan saçlarımı savuruyordu.

İlk atışta Luke sopasını geri çekti ve vuruş yaptı. Top parkın derinliklerine doğru uçarken havada yüksek bir çatırtı yankılandı. Dış saha oyuncularını çitlere doğru koştular, ancak top köşeye düştü. Luke birinci kaleye koştı, ikinci kaleyi geçti ve hakem onu güvenli ilan ederken üçüncü kaleye kaydı.

Ayağa fırladım, ağzımı kapattım ve olabildiğince yüksek sesle tezahürat ettim. "Evet! O benim kocam!"

Üniformasındaki kiri silkelerken Luke tribünlere baktı ve gözleri benimkilerle buluştu. Yüzünde o kadar parlak bir gülümseme belirdi ki, gözlerimi ondan ayıramadım. Bana bakarken, yüzünde açıklayamadığım bir duygu belirdi. Bana ilk şampiyonluğunu kazanan küçük bir çocuğu hatırlattı. Gözleri benimkilere kilitliyken, iki parmağını dudaklarına götürdü, sonra da bana doğru uzattı.

Bir genç kız gibi kıkırdadım, ellerimi göğsümün önünde birleştirip parmak uçlarımda zıpladım.

Ona dokunmak için heyecanlandım ve mesafenin hiçbir önemi yokmuş gibi çılgınca el salladım, sanki onu sahanın öbür ucunda hissedebiliyordum gibi. Bu sezonun beşinci maçıydı, ama tribünde beni her gördüğünde beni işaret ediyordu. Ve her seferinde kalbim herhangi bir home run'dan daha yüksekte uçuyordu.

Seni seviyorum, tarlanın karşısından dudaklarımla söyledim.

O gülümsedi ve dudaklarından okudum: *Ben de seni seviyorum*.

Keşke geçmişi ve onun kendini yalnız hissettiği tüm o anları geri alabilmenin bir yolu olsaydı.

Ama yapamadım.

Sadece, hayatımızın geri kalanında her gün onun yanında olacağıma söz verebilirdim.

THE REMAKE'i okuduğunuz için teşekkür ederiz. Grace ve Luke'un hikayesini beğendiyseniz, lütfen bir puan veya yorum bırakmayı düşünün. Bu, bağımsız yazarlara gerçekten yardımcı olur.

Sırada France ve Colton'ın hikayesini okumak isterseniz, [Amazon](https://www.amazon.com/dp/B09XJC64GG)'da THE MIX-UP'a göz atın.

<https://www.amazon.com/dp/B09XJC64GG> Kısa bir

tanıtım:

Huysuz CEO beni ofisinde bulduğunda ve beni başka biriyle karıştırdığında, bunun ailemin

. Sadece kalbimin her şeyi mahvedeceğini hesaba katmamıştım. Ona her şeyi anlatacağıma yemin ederim... maaş gününden sonra.

Paranormal romantizm serim VIOLET SKY'ı okudunuz mu? Üçlemenin tamamı ve bonus olarak kısa bir ön hikaye, tek bir indirmeyle elinizin altında. Buradan inceleyebilirsiniz:

<https://www.amazon.com/dp/B0BDSRPZKT>

Hikayelerimi okuduğunuz için çok teşekkür ederim, bu benim için çok önemli.

Teşekkür

Bu kitabı bitirmeme yardım eden pek çok kişiye teşekkür etmek istiyorum.

Okurlarıma, haber bülteni abonelerine ve ARC ekibine, her gün yazmam ve umarım seveceğiniz hikayeler yaratmam için bana motivasyon sağladınız. Yorumlarınız ve cesaretlendirmeniz en zor günlerimde bana güç verdi, bunun için teşekkür ederim.

Alfa ve Beta okuyucularım Gilda, Christine ve Karhyll, sizler olmasaydınız bu kitap bugünkü haliyle olmazdı. Sorularınız ve tepkileriniz beni daha derine inmeye itti. Gilda ve Christine, bu kitabı yazarken ve düzenlerken zor zamanlarda bana destek oldunuz, size ne kadar teşekkür etsem azdır. Karhyll, sonunu çok beğendim. Bir sahne daha eklememi istemiştin ve sonuçtan daha mutlu olamazdım. Hepinize çok teşekkür ederim!

Aileme, kocama ve çocuklarıma, sizler benim dayanağımsınız. Sizler olmadan hayatımı hayal edemiyorum ve romanlarımda yer alan sevgi ve kabul duygusu sizlerden geliyor.

Yazar Hakkında

Eve Marian

Eve Marian, eski bir gazeteci ve halkla ilişkiler yöneticisidir. Toronto'nun bir banliyösünde kocası, iki çocuğu ve Chase adında zeki bir kediyle birlikte yaşamaktadır.

Yeni çıkan kitaplar, hediyeler, promosyonlar ve daha fazlası hakkında en son bilgileri almak için www.evemarian.com adresinden haber bültenine kaydolun.

Bu Yazarın Kitapları

Karışıklık

Huysuz CEO beni ofisinde bulduğunda ve beni başka biriyle karıştırdığında, bunun ailemin mali sorunlarının çözümü olabileceğini anladım. Sadece kalbimin her şeyi mahvedeceğini hesaba katmamıştım. Ona her şeyi anlatacağıma söz verdim... maaş gününden sonra.

VIOLET SKY Paranormal Romantik Üçleme

. .

Tanrılar ve mitolojiyle iç içe geçmiş şekil değiştirenleri seviyorsanız, bu yavaş ilerleyen, üç kitaptan oluşan paranormal romantizm serisini ve bonus ön bölümü çok seveceksiniz. Hepsi tek bir kolay indirmeyle.

Bir iş seyahati sırasında, seksi ama kafa karıştırıcı bir iş adamı olan Hunter Durand ile tanıştım. Onu bir daha asla görmeyeceğimi düşünüyordum... ta ki o kapımı çalana ve babasının hayatını kurtarabilecek tek kişinin ben olduğumu söyleyene kadar. İsteksizce yardım etmeyi kabul ettim ve onunla birlikte İtalya'ya giden uçağa bindim. Ve bir anda, tüm hayatım değişti.

İçindekiler

<u>Başlık</u>	
<u>Sayfası Telif</u>	
<u>Hakkı</u>	
<u>Adanma 1</u>	
<u>2</u>	
<u>3</u>	
<u>4</u>	
<u>5</u>	
<u>6</u>	
<u>7</u>	
<u>8</u>	
<u>9</u>	
<u>10</u>	
<u>11</u>	
<u>12</u>	
<u>13</u>	
<u>14</u>	
<u>15</u>	
<u>16</u>	
<u>17</u>	
<u>18</u>	
<u>19</u>	
<u>20</u>	
<u>21</u>	
<u>22</u>	
<u>23</u>	
<u>24</u>	
<u>25</u>	
<u>26</u>	
<u>27</u>	
<u>28</u>	
<u>29</u>	
<u>epilog</u>	

[Teşekkür Yazar Hakkında](#)
[Bu Yazarın Kitapları](#)

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

